

DAÜ İletişim Fakültesi'nde 10 Aralık İnsan Hakları Günü bir dizi etkinlikle kutlandı

İnsanız, haklarımızla varız

Narin Demirci

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi öğrenci ve hocalarıyla birlikte 10 Aralık İnsan Hakları Günü için özel bir etkinlik düzenledi. Birbirinden farklı formatların yer aldığı etkinlikte sivil toplum aktivistleri, milletvekilleri, akademisyenler ve öğrenciler haklarını dile getirdiler. İhlallerin anlatıldığı söyleşiler, video gösterimleri gün boyunca aralıklara sürdürülürken, isteyen herkes sahip olmak istediği hakları renkli kağıtlara yazarak, oluşturulan dilek ağacının dallarına bağladı. Rengârenk oluşan görüntü çevreden geçenlerin dikkatini çekti. Sivil toplum örgütleri ise fakülte

bahçesinde oluşturulan masalarda, çalışmaları hakkında bilgi verdiler. DAÜ İletişim Fakültesi araştırma görevlisi Engin Aluç katılımcılara mini bir konser verirken, DAÜ Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü Müzik Öğretmenliği Programı Korosu, İletişim Fakültesi bahçesinde konser verdi.

Derya: "Sorunu görünür kıldık"

Etkinlik kapsamında konuşma yapan CTP-BG milletvekilleri Doğuş Derya ve Fazilet Özdenefe, eşcinselliği suç olmaktan çıkaran ve idam cezasını kaldıran Fasil 154 Ceza Yasası'nda değişiklik önerileriyle ilgili bilgiler verdiler. Doğuş Derya, Kıbrıs'ta 1930'lar-

Etkinlikler kapsamında milletvekilleri, akademisyenler, sivil toplum aktivistleri ve öğrenciler aktif olarak haklarını dile getirdiler.

dan günümüze, toplumsal cinsiyet mücadelesinin arka planını anlatarak başladığı konuşmasında, eşcinselliğin suç olduğundan 2000'li yılların sonlarında haberdar olduğunu söyledi. Toplumsal cinsiyet alanında ceza yasasında reforma gidilmesine yönelik çalışmalara 2009 yılında Toplumsal Cinsiyet Eşitliği Platformu altında başladıklarını ifade eden Derya, "Beş yıl gibi kısa bir sürede, kamuoyunda bazı sorunların görünür olmasını sağladık. Homofobik tavırlar ortaya koymayan kanaat önderleri oluşturduk. Toplumun bu tip ezber bozucu şeyleri takdir etmesi kolay değildir" diye konuştu. Fazilet Özdenefe de, Ceza Yasası'nda değiştirilmesi gereken

çok maddenin olduğunu ifade ederek, işe, "Ahlaka Aykırı Suçlar" bölümünü "Cinsel Nitelikli Suçlar" olarak değiştirmekle başladıklarını belirtti. "Doğaya aykırı" tabir edilen suçları yasadan çıkardıklarını belirten Özdenefe, yasadaki fuhuş suçlarıyla ilgili değişiklikler öngördüklerini kaydederek, "Fuhuşla ilgili adaletsizlikler var. Bununla ilgili son sözü söylemiş değiliz. Eski yasadaki fuhuş suçu sadece kadınları kapsıyordu. Erkek suç işlemiş sayılmıyordu. Fuhuş suçu ise, parayı alanı da vereni de kapsar" dedi. Bir kişiyi fuhuşa teşvik etmenin suçunun eski yasadaki hafif olduğunu belirten Özdenefe, "Biz öneride ağırlaştırdık" diye konuştu.

(Devamı sayfa 8'de)

CTP-BG milletvekilleri Doğuş Derya (solda) ve Fazilet Özdenefe

Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu ile başarı üzerine

■ KKTC Cumhurbaşkanı Dr Derviş Eroğlu, Gündem'e verdiği özel röportajda, başarı hakkındaki düşüncelerini anlattı. Hayatta başarısız olunursa, bundan ders çıkarmak gerektiğini söyleyen Eroğlu, "Erdemli olmak budur" diye konuştu.

Cefer Mensimi'nin röportajı

Sayfa 5

Rodrigo'nun gitar konçertosu ninnisiydi

■ Türk halk müziğinin önde gelen sanatçılarından Zara, annesinin küçükken kendisini Rodrigo'nun gitar konçertosuyla uyutup uyandırdığını anlatıyor. Ünlü sanatçı, her tarzda müziği severek dinlediğini ama Türk halk müziğinin kendi kültürünü ve kimliğini ifade ettiğini söylüyor.

Narin Demirci'nin röportajı

Sayfa 12

Gökkuşağının renklerine özgürlük!

■ Renk bir lezbiyen, Berhan içine doğduğu kadın bedenini bir erkek bedenine dönüştürme mücadelesi veren bir transseksüel, Aslan ise eşcinsel bir ilkökul öğretmeni. Toplumda bugüne kadar görünmez kılınan bu bireyler, KKTC'de eşcinsel ilişkiyi yasaklayan yasanın değişmesine nasıl bakıyorlar?

Nur Başar'ın haber dosyası

Sayfa 13-14-15-16

Bahis oyunları ofisi kapatıldı

Narin Demirci

Doğu Akdeniz Üniversitesi'nin (DAÜ) sınırları içinde bulunan bir binanın zemin katına açılmaya çalışılan bahis oyunları ofisi, Öğrenci Konseyi'nin ve üniversite yönetiminin tepkisi üzerine Gazimağusa Belediyesi zabıta ekip-lerince mühürlendi. DAÜ Öğrenci Konseyi, binanın önüne siyah çelenk bıraktı. Öğrenci

arkadaşları adına konuşma yapan konsey başkanı İbrahim Öztürk, kampüs içerisinde bahis oyunları oynanan bir mekân istemediklerini ve DAÜ'lü öğrencilerin durumdan rahatsız olduklarını dile getirdi. Öztürk, böyle bir oluşumun üniversite yönetiminin bilgisi dışında olduğuna dikkat çekti. Mülkiyetinin özel kişilere ait olduğu gerekçesiyle Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti

(KKTC) Başbakan Yardımcılığı Spor Dairesi Yönetim Kurulu tarafından bahis oyunları ofisine izin verildiğini söyleyen Öztürk, bunun etik değerlere uygun olmadığını altını çizdi.

“Öğrencilere ve kuruma zarar verdirmez”
İbrahim Öztürk, DAÜ'deki 16 bin 500 öğrenciyi gururla temsil ettiklerini, onlar adına bahis oyunu ofisinin açılmasına izin veren yetkilileri kınadıklarını ifade etti. Öztürk, “DAÜ, KKTC'nin en iyi yüksek öğretim kurumudur. Tamamen akla ve mantığa aykırı bir şekilde DAÜ kampüs sınırları içinde açılan bahis oyunları ofisinin öğrencilerimize ve kurumumuza zarar vermesine izin vermeyeceğiz. Bu bağlamda söz konusu şirketi ve Spor Dairesi Yönetim Kurulu'nu kınıyoruz. Bilinsin ki burası kumarhane adası değil, eğitim adasıdır” dedi.

Gazimağusa Belediyesi mühürlendi
Protestonun ardından bahis oyunu ofisini mühürlediklerini yazılı olarak bildiren Gazimağusa Belediye Başkanı Oktay Kayalp, zabıta biriminin, yasa dışı olarak faaliyete başladığını tespit ettiği işyerinin faaliyetini durdurduğunu kaydetti. Kayalp ayrıca, Gazimağusa'daki işyerlerinin gerekli koşullara sahip olması, sağlık açısından uygun ve yasal çerçevede faaliyet göstermeleri konusuna da hassasiyet gösterdiklerini, söz konusu bahis oyunları ofisinin üniversiteye yakın olmasının sakınca yarattığını belirtti.

Öztoprak: “Bahis ofisleri kapatılsın”

Konuyla ilgili olarak yazılı bir açıklama yapan DAÜ Rektörü Prof. Dr. Abdullah Öztoprak da, DAÜ'nün bilgisi dışında açılmaya çalışılan bahis oyunları ofisinin,

üniversite yönetimini derinden üzdüğünü ifade etti. Tüm bahis ofislerinin kapatılması veya şehir dışına çıkarılması gerektiğini belirten Öztoprak yazılı açıklamasında şunları kaydetti: “Üniversitemiz bugüne kadar, geçmiş hükümetlerle de bu konuyu görüşerek, bu tarz bahis oyunları ofislerinin şehir dışında konumlandırılmasını önermiş, ancak konuyla ilgili bir sonuca varılamamıştır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti 'yüksek öğrenim adası' olma hedefine sahip bir ülkedir. Ancak ülkede, bu kadar çok bahis ofisi, kumarhane ve gece kulübünün yer alması bu önemli hedefle bağdaşmamaktadır. Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin el birliği ile bir kumarhane cenneti olması engellenerek, bir turizm cenneti ve yüksek öğrenim ülkesi olması sağlanmalıdır. Bu bağlamda Doğu Akdeniz Üniversitesi üstüne düşen görevleri yerine getirmeye hazırdır.”

DAÜ Öğrenci Konseyi, kampüse açılmaya çalışılan bahis oyunları ofisinin kapısına siyah çelenk bıraktı.

KYK, DAÜ'ye ikinci yurdu yapacak

Uğurcan Taşdelen

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde (KKTC) ikinci yurdu açan Kredi ve Yurtlar Kurumu (KYK) üçüncü yurt için çalışmalara başladı. Lefke Avrupa Üniversitesi'ndeki (LAÜ) Bülent Ecevit Yurdu'ndan sonra Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde (DAÜ) Necmettin Erbakan ismiyle yeni bir yurt açan KYK, aynı yurdun yan tarafındaki arsaya yeni bir yurt binası daha yapacak. Yaklaşık 8 ay sonra yeni yurdun tamamlanacağı haberini veren yurt yetkilisi Veli Akca, açılan yurtların özellikle Gazimağusa için bir kazanç olduğunu söyledi. KYK'nın öğrencilerin barınma ihtiyacını karşılamaya yönelik çalışmalarının yanında, kişisel gelişim etkinliklerine de yer verdiklerini söyledi.

En geç giriş saati 23.00

Yurt hakkında geniş bilgiler istediğimiz Akca, “Yurdumuzun kontenjanı 182 erkek, 182 kız öğrenciden oluşmakta ve engelli öğrenciler için özel odalarımız bulunmaktadır. Öğrencilerimize sabah kahvaltı ve akşam yemek fişleri veriliyor. Bu fişler aylık olarak yurt yönetimi tarafından dağıtılıyor. Ayrıca çamaşırhanemizde ücretsiz yıkama yapılıyor” dedi. Odaların iç dizaynı hakkında da bilgiler veren Akca, her odanın üç kişilik olduğunu söyledi. Yurtta klimasız oda olmadığını da sözlerine ekleyen Akca, yurt yönetiminin öğrencilerin sadece barınma ihtiyacını karşılamadığını, öğrencileri psikolojik yönden de motive ettiklerini ifade etti. Kredi Yurtlar Kurumu'nda eğitim koordinatörü olduğunu ve öğrenciler için çeşitli etkinlikler ve seminer-

ler düzenlediklerini de belirten Akca, “KYK yurdunda öğrenciler en geç 23.00'de yurda giriş yapmak zorundadır. Fakat bu saatten sonra gelen öğrencilerin yurda alınmaması da söz konusu değildir. İletişim Fakültesi öğrencilerinin giriş-çıkış saatlerinde de esneklik sağlanacak. Sonuçta bizim de evlatlarımız var. Kimseyi sokakta bırakacak değiliz. Ancak izinsiz öğrenciler için gerekli işlemler yapılır” diye konuştu. Öğrenciler için izin imkânlarının hafta sonları haricinde 60 iş günü olduğunu kaydeden Akca, yurttan yüksek lisans ve doktora öğrencilerinin de faydalanabileceğini söyledi.

KYK'nın hizmeti dünyada tek

KYK'nın Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde yapacağı faaliyetlerden de bahseden Akca, kurumun üniversite öğrencilerinin sosyal aktiviteler konusundaki boşluklarını dolduracağını söyledi. Bu imkânları dünyada hiçbir kurumun gerçekleştirmediğinin altını çizen Akca, amaçlarının DAÜ'lü öğrencilere

kurs mahiyetinde kişisel gelişim, iletişim ve farkındalık eğitimi vermek olduğunu ifade etti.

Engelli öğrencilere özel oda

Akca, erkek ve kız bloklarında engelliler için ikişer kişilik özel oda bulunduğunun altını çizerek, “Engelli öğrencilerin tuvaletlerinde destek, banyolarında özel sandalye, çekmeli gardırop, vücut şeklini alan yataklar mevcuttur. Her şey onların vücut yapılarına ve rahatlıklarına göre dizayn edilmiştir” diye konuştu.

KKTC'ye üçüncü yurt geliyor

Akca, “KYK'nın Türkiye'deki işleyişi nasılsa KKTC'de de aynı olacaktır. Yurtlarımız kız ve erkek blok olmak üzere iki kısımdan oluşmaktadır. DAÜ Rektörü Prof. Dr. Abdullah Öztoprak'ın girişimleriyle yurdumuzun yanındaki arsa kurumumuza temin edildi. Necmettin Erbakan Yurdu 8 ay içerisinde tamamlandı. Yeni yurt da yaklaşık 8 aylık bir süreçte tamamlanabilir. 2014-2015 Eğitim Öğretim Yılı'na yetiştirilecek” dedi.

Necmettin Erbakan ismiyle yeni bir yurt açan KYK, aynı yurdun yanındaki arsaya bir yurt binası daha yapacak.

DAÜ ile Polis Genel Müdürlüğü arasında işbirliği protokolü

DAÜ Haber

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) ile Polis Genel Müdürlüğü arasında eğitim-öğretim, araştırma ve kültürel işbirliğini kapsayan bir protokol imzalandı. Protokole Polis Genel Müdürlüğü adına Genel Müdür Ahmet Zaim, DAÜ adına ise Rektör Prof. Dr. Abdullah Öztoprak imza koydular. İşbirliği protokolü, DAÜ ile Polis Genel Müdürlüğü arasındaki ilişkileri geliştirmeyi ve güçlendirmeyi amaçlıyor. Protokol kapsamında taraflar karşılıklı ilgi alanlarına giren problemlere çözüm bulma konusunda birbirlerinin bilgi ve deneyimlerinden yararlanabilecekler. Ayrıca, ihtiyaç duyulan alanlardaki bilgi transferi, eğitim programlarının düzenlenmesi ve yürütülmesi gerçekleştirilecek.

DAÜ-SEM'den polise eğitime

Doğu Akdeniz Üniversitesi Sürekli Eğitim Merkezi (DAÜ-SEM)

Gazimağusa ve İskele Polis Müdürlüğü personeline üç gün süreyle “Vatandaş-Polis İlişkilerinde Etkili İletişim, Davranış Becerileri ve Halkla İlişkiler” konularında eğitim verdi. DAÜ İletişim Fakültesi öğretim görevlisi İpek Halim ile Kenan Başaran tarafından 620 kişiye yönelik olarak gerçekleştirilen seminerlerde, emniyet teşkilatı personelinin vatandaşla olan iletişimini geliştirip etkinleştirmek ve onların beklenti, istek ve gereksinimlerine eksiksiz ve zamanında cevap verebilmelerine katkıda bulunmak amaçlandı. DAÜ-SEM Başkanı Prof. Dr. Bekir Özer 21. yüzyılın başında en önemli kavramlardan birinin “mesleki gelişim” olduğunu, bunun polislik mesleği için de geçerli olduğunu belirtti. Prof. Dr. Özer, polis örgütünün ve polislerin gelişmeye açık olmalarından mutluluk duyduğunu söyleyerek, DAÜ'nün bu tür konularda her zaman destek olmaya hazır olduğunu ifade etti.

Kapanlar affetmiyor

Erkan Burak Sevinç

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) öğrencilerinin kampüsteki kapanlarla başı dertte. Yoğun saatlerde trafik düzenini sağlamak için ana giriş kapısında bulunan lastik patlatan kapanlar dalgınlık kabul etmiyor. Sabah 07.00'den akşam 18.00'e kadar geçişin yasak olduğu yol, geri kalan saatlerde serbest. İnsanlar da doğal olarak saatlerle ilgili bir tabela olmadığı için bu kapanlara girip lastiklerini patlatıyorlar. Daha önceden açık gördüğümüz bir yolun belli saatlerde kapalı olabileceğini tahmin etmek zor. Bölgede lastikçilik yapan bir işletmeden alınan bilgiye göre birçok araç bu kapanlara giriyor ve

işletmenin aslında bu kapanlardan sabit bir geliri var. İşletme sahibi "kapanlar bence kaldırılmasın, ekme paramız çıkıyor" diye esprili bir şekilde yaptığı açıklamada, aslında bu uygulamada bir yanlışlık olduğunu ve insanların birçok kez maddi hasara uğradığına vurgu yapıyor. Trafik akışını düzenlediği iddia edilen bu kapanlar daha fazla mağduriyet yaratmadan, ya tamamen açılmalı ya da tamamen kapatılmalı.

Kampüsteki kapanlara çok sayıda araç takılıyor.

Başarılı İletişimciler Şeref Sertifikalarını Aldı

Gündem Haber

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi'nin başarılı öğrencileri şeref ve yüksek şeref sertifikalarını aldılar. Üniversitenin Aktivite Merkezi'nde düzenlenen törende, 35 öğrenci yüksek şeref, 37 öğrenci ise şeref sertifikası aldı.

Törende konuşan DAÜ İletişim Fakültesi Dekanı Prof.Dr.Süleyman İrvan, sertifika alan öğrencileri kutlayarak başladığı konuşmasında, DAÜ İletişim'in çokkültürlü yapısına vurgu yaparak, fakültenin lisans ve lisansüstü programlarında otuzaya yakın ülkeden öğrenci bulunduğunu ifade etti. İrvan, "Bu bizim en önemli zenginliklerimizden birisidir" diye konuştu.

Dünyanın en iyi 200 programı arasında DAÜ İletişim Fakültesi'nin Kıbrıs'ın en iyi fakültesi olduğunu söyleyen İrvan, fakültenin lisansüstü programının, Eduniversal değerlendirme kuruluşu tarafından, dünyadaki en iyi 200 iletişim yüksek lisans programından birisi olarak kabul edildiğini söyledi. Bu listede Türkiye'den sadece Galatasaray Üniversitesi'nin yer aldığına dikkat çeken İrvan, "Ayrıca, Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümümüz de Uluslararası Grafik Tasarımcıları Birliği ICOGRADA tarafından en iyi 100 tasarım okulu arasında gösterilmiştir" dedi.

Teori kadar pratik de önemli

DAÜ İletişim Fakültesi'nde teori kadar pratiğe de önem verildiğini ifade eden Prof. Dr. Süleyman İrvan, "Kuşkusuz üniversite eğitimi, teorik temeli güçlü, yaptığı işe eleştirel bakan bireyler yetiştirmeyi hedefler. Bu kapsamda, gazetecilik öğrencilerinin çıkardığı

Aktivite Merkezi'nde yapılan törende, 35 öğrenci yüksek şeref, 37 öğrenci de şeref sertifikası aldı.

Gündem gazetesini, Radyo-TV ve sinema öğrencilerinin ürettiği TV programlarını, kısa filmleri, belgeselleri; Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü'nün ürettiği tasarımları, deneysel filmleri; Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü'nün hazırladığı ve yürüttüğü sosyal sorumluluk kampanyalarını, afişleri, kamu spotlarını saymam gerekir" diye konuştu.

Fakültenin akademik kadro açısından da güçlü bir fakülte olduğunu ifade eden İrvan, "Fakültemizde, 19'u tam zamanlı, 19'u yarı zamanlı 38 öğretim elemanı ders vermektir. Bu bizim açımızdan büyük bir zenginlik, öğrencilerimiz açısından büyük bir imkandır" dedi.

Akreditasyon çalışmaları devam ediyor

İletişim Fakültesi'nin programlarının akreditasyon almasına yönelik çalışmalarda bulduklarını belirten İrvan, önemli bir akreditasyon kuruluşu olan American Communication Association adlı derneğe en kısa

zamanda resmi başvuru yapacaklarını ifade etti.

Demirci: "Başarı beni terk edebilir ama dostlarım terk etmeyecektir"

Törende, bölüm birincileri de kısa birer konuşma yaptı. Gazetecilik bölüm birincisi Narin Demirci, başarıya giden yolda dostlukların önemine vurgu yaptığı konuşmasında, "Kişisel azim, hırs elbette önemlidir ama eğer bugün buraya başarılı bir öğrenci olarak çıktysam, dostlarımın, hocalarımın, önder kabul ettiğim kişilerin benimle olmasındadır. O basamakları çıkarken zaman zaman yoruluyor insan. Bazen de pes ediyor. Ama yorulduğunda dostlarım hep soluk almamı sağladı. Nefes oldu, can oldu, hayat oldu ve başarı oldu" diye konuştu. Başarılarından çok dostlarının varlığına sevindiğini söyleyen Demirci, "Başarı beni terk edebilir ama dostlarım beni terk etmeyecek. Bundan eminim" dedi.

Nwogbo: "Performansınızı düşürmeyin"

Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı bölüm birinci Emmanuel Chukwuebuka Nwogbo ise, şeref ve yüksek şeref sertifikası alan arkadaşlarını tebrik ederek, "Şeref sertifikası alanlar yüksek şerefe bir adım daha yaklaşmışlardır" dedi. Nwogbo, arkadaşlarına performanslarını düşürmemelerini ve çıtayı daha da yükseltmelerini tavsiye etti.

Jesutobi: "Başarı merdivenlerini birlikte çıkalım"

Halkla İlişkiler ve Reklamcılık bölüm birincisi Odekunle Jesutobi ise, İletişim Fakültesi'nde iyi bir eğitim aldıklarını söyleyerek, "Bazen öğrencilerin üzerine çok fazla baskı yaptıklarını düşünüyordum. Ama sonra fark ettim ki bunu bizim için yapıyorlar" diye konuştu. Kendisine verdiği destek için ailesine ve arkadaşlarına da teşekkür eden Jesutobi, "Bu fakülte'deki iyi arkadaşlıkların bana gerçekten yardımcı oldu. Tanrı sizleri korusun ve umarım bu başarı merdivenlerini beraber çıkmaya devam ederiz" dedi.

Hajighasem: "DAÜ öğrencileri geleceğe hazırlıyor"

İngilizce Radyo Televizyon ve Sinema bölüm birincisi Saman Hajighasem de, DAÜ'de olmaktan mutlu olduğunu ifade ederek, üniversitenin sağladığı imkânlarla öğrencileri geleceğe hazırladığını söyledi. Hajighasem konuşmasını hocalarına teşekkür ederek bitirdi.

Atölye çalışmalarına katılanlara sertifika

Törende, ayrıca Nurşen Bakır tarafından verilen deneysel belgesel atölyesine ve İletişim Fakültesi öğrenci uygulama gazetesi Gündem'in düzenlediği haber atölyesine katılan öğrencilere de sertifikaları verildi.

Gündem gazetesinden habercilik atölyesi

Gündem Haber

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi öğrenci uygulama gazetesi Gündem, gazeteci adaylarına yönelik olarak bir haber atölyesi düzenledi. Habercilik etiği, haber araştırma, röportaj teknikleri, haber fotoğrafçılığı ve haber yazımı konularını kapsayan beş haftalık atölye çalışmasında deneyimli gazeteciler ve akademisyenler eğitmeni olarak katıldı.

DAÜ İletişim Fakültesi Dekanı ve Medya Etik Kurulu Başkanı Prof.Dr.Süleyman İrvan'ın verdiği habercilik etiği konulu konferansın ardından, Kıbrıs Gazetesi Haber Müdürü Ali Baturay haber araştırma, Türk Ajansı Kıbrıs (TAK) Görüntü Şube Amiri Nezire Gürkan röportaj teknikleri, TAK İç Haberler Editörü Özgül Gürkut Mutluyakalı ise haber yazımı konularında öğrencilerle deneyimlerini paylaştılar. Atölye çalışması kapsamında DAÜ İletişim Fakültesi araştırma görevlilerinden Mert Yusuf Özlük de haber fotoğrafçılığı üzerine bir konuşma yaptı.

İrvan: "Gazetecilik, etik ilkelere uyulduğunda değerlidir"

Prof.Dr.Süleyman İrvan, atölye çalışmasında, medya etiğini, gazetecilerin mesleklerini icra ederken uymak zorunda oldukları mesleki kuralları ve ilkeleri bütünü olarak tanımlayarak, gazetecilikte etik ilkelere özen göstermenin gerekli olduğunu ifade etti. Etik teorisindeki farklı anlayışları karşılaştıran İrvan, haber yaparken etik ilkelere uygun hareket etmenin yanında, haberin olası etkilerini de göz önünde bulundurmanın en doğru etik yaklaşım olacağını söyledi

Baturay: "Habercilik, doğru soru sorma mesleğidir"

Haber araştırma konusundaki deneyimlerini DAÜ İletişim Fakültesi öğrencileriyle paylaşan Kıbrıs Gazetesi Haber Müdürü Ali Baturay ise, "Araştırmacı gazetecilik zamana karşı koşabilmektir" diye konuştu. Habercinin kaynağını koruması gerektiğini söyleyen Baturay, "haber kaynaklarıyla ilişkilerde gebe kalınmaması" gerektiğine de vurgu yaptı.

Haberciliğin doğru soru sorma mesleği olduğunu söyleyen Baturay, "yansıtıcı gazetecilik" olarak nitelendirdiği habercilik yaklaşımını da eleştirdi.

Gürkan: "Röportaj, işlenen konuya derinlik katar"

TAK Görüntü Şube Amiri Nezire Gürkan da, röportaj teknikleri konusunda verdiği konferansta, gazeteciliği "gaddar bir iş" olarak niteledi. Röportajın işlenen konuya derinlik kattığını söyleyen Gürkan, iyi bir röportajcının karşısındakine güven vermesi gerektiğini vurguladı. Röportajlarında ses kaydı kullanmadığını belirten Gürkan, iyi bir röportajcıda bulunması gereken özellikleri ise "duyarlılık, farkındalık ve insana odaklılık" olarak niteledi.

Mutluyakalı: "Yüklemlere dikkat edin"

Gündem Haber Atölyesi'nde haber yazma konusunda öğrencilere deneyimlerini aktaran TAK'ın editörlerinden Özgül Gürkut Mutluyakalı, konuşmasında, haber yazımında dikkat edilmesi gereken esasları ele aldı. "Yüklemlere dikkat edin" diyen Gürkut Mutluyakalı, haber yazımında uzun ve anlaşılmasız cümlelerden kaçınılması gerektiğini vurguladı. Öğrencilere haber kaynaklarını doğru kullanmaları ve internetten kaynak kullanırken doğruluğunu iyi araştırmaları yönünde öğütlerde bulunan Gürkut Mutluyakalı, konuşmasında Kıbrıs gazetelerinde yapılmış olan haber yazım hatalarından da örnekler verdi. Mutluyakalı, yakın bir geçmişte meydana gelen bir helikopter kazası haberinin gazetelerde nasıl yer aldığını, yapılan hataları da göstererek anlattı.

Özlük'ten haber fotoğrafçılığının esasları

DAÜ İletişim Fakültesi'nin araştırma görevlilerinden Mert Yusuf Özlük ise haber

fotoğrafçılığında dikkat edilmesi gereken unsurları ele aldı. Özlük, atölye çalışmasında, Gündem gazetesi muhabirlerinin geçmişte çektikleri fotoğrafları değerlendirdi.

Nezire Gürkan

En iyi haber, fotoğraf ve röportaj ödülleri

Gündem Haber Atölyesi'ne katılan öğrencilerin çalışmaları bir yarışma kapsamında değerlendirilerek, en iyi haber, en iyi röportaj ve en iyi fotoğraf dallarında ödül verildi. Yarışmada en iyi haber ödülünü "O Şimdi Asker-Öğrenci" haberiyle Narin Demirci, en iyi röportaj ödülünü KKTC Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu ile yaptığı "Başarının Sırrı" röportajıyla Cefer Mensimi, en iyi fotoğraf ödülünü de "Bize Yakışmayan Görüntüler" adlı çalışmasıyla Mustafa Ersin Kılıç kazandı. Yarışmayı kazanan öğrencilere, DAÜ İletişim Fakültesi Dekanı Prof.Dr.Süleyman İrvan birer ses kayıt cihazı armağan etti. Gündem Haber Atölyesi'ne katılan öğrencilerden 18'i katılım sertifikası almaya hak kazandı. Ödül ve sertifikalar, 10 Ocak Cuma günü Aktivite Merkezi'nde yapılan Şeref-Yüksek Şeref Sertifika Töreni'nde sahiplerini buldu.

Habercilik atölyesinde ders veren gazetecilerden biri de Kıbrıs Gazetesi Haber Müdürü Ali Baturay idi.

Nurşen Bakır ile deneysel sinema üzerine

Nurşen Bakır

Semra Ergenç

Yönetmen ve akademisyen Nurşen Bakır, Doğu Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-TV ve Sinema Bölümü'nün davetlisi olarak üç günlük bir deneysel belgesel atölye çalışması gerçekleştirdi. Öğrencilerin yanı sıra akademisyenlerin de katıldığı atölye kapsamında on kısa film üretildi. Türkiye'de deneysel sinemanın önde gelen isimlerinden olan Nurşen Bakır'a deneysel sinema ile ilgili sorularımızı sorduk. Deneysel sinemanın tanımını yapmanın zor olduğunu söyleyen Bakır, bu sinemanın kurgusuz bir yapısı olduğunu, bir hikâye anlatmadığını, daha çok tecrübeler ve düşünceler üzerinden yaratmaya dayandığını anlatıyor.

“Deneysel filmleri tanımlamanın en iyi yolu onların tanım kabul etmez olduğudur” denilir. Deneysel sinemayı nasıl açıklayabiliriz veya açıklayabilir miyiz?

Deneysel sinemaya bir tanım getirmek tam da karşı olduğumuz bir durum. Deneysel sinemacılar bir tanım istemiyor. Çalışmaların “kendi içinde ne ise o” halini kabul etmeliyiz. Sinemayı kategorize edip sanki bir düğme açıp oradan bakıyoruz. Belki buna itiraz ediyoruz, kendi önümüzdeki iş ne ise onu anlayabilme, hissedebilme, onun üzerinden başka yöntemlerle bakabilme... O yüzden deneysel sinemanın tanımını yapmak zor. İlla bir tanım istersek hikâyeleri tanımlamak, karakterler üzerinden hayatı anlatmaya ve anlamaya çalışmak ve bir takım dünyalar kurmak... Bunun biraz dışında kalan ve buna karşı duran bir sinema olduğunu söyleyebilirim. Kurgusuz bir yapısı var, daha çok tecrübeler, düşünceler üzerinden yaratma var.

Deneysel sinema için Birinci Dünya Savaşı yıllarında “sapkın, müphem, kabul edilemez” gibi ifadeler kullanılıyor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz? Sinemanın oluşmaya başladığı o dönemlerde böyle tanımlar yoktu. Kabul edilmiş bir norm var, diğerleri de deneysel. O dönemlerde derin bir çizgi yoktu. Orada neyi kastediyorlar bilemiyorum. Sinemayı bölmek sonradan geldi.

Belli normlarda olması gereken anaakım sinema kabul edildi. Sinemanın dışında, kenarında, köşesinde kalan her şey, ondan sapsmış olarak gözüktüyor. Birinci Dünya Savaşı'nda bence bu düşünce yoktu. Belki daha sonra sinemanın plastik sanatların tesirinde olan bir alanı vardı. “Bu sinemanın olanakları nedir?” diyen birtakım sanatçılar değişiklikler yapmaya başladılar. Karşı çıktığım durum esas olarak sinemada norm kurulması. Hikâyesi olan bir sinema tabii ki olmalı, ama hikâyesi olmayan deneysel sinemanın bu kadar ötekinin ağırlığının altında ezilmesi doğru değil. Deneysel sinemayı tanımlamak da doğru değil. Sinemanın normları değişik olaylara, bir hisse ya da düşünceye değişik şekillerde bakma imkânımızı öldürüyor ve bir fırsat tanımıyor. Siz bir şey anlatmaya çalışırken gerçekten onu anlatmanın yolu, tek bir yol mudur? Film yaparken size sürekli birtakım seçenekler sunuluyor, siz onların içinden seçerek kendinizi derinleştirmiyorsunuz, var olan yöntemleri derinleştiriyorsunuz. Şimdilerde sinemada çeşitlilik düşmeye başladı. Olaylara, karakterlere tek boyuttan bakıyoruz. Tek boyuttan bakmak sanat adına ve sinema adına yapılan çalışmalar için iyi değil. Çünkü birçok insanın hafızası ve referansları filmler üzerinden. Siz hayatınızın en mutlu anlarını bir filme atfederek yaşıyorsunuz. “Ve şimdi ne olacak?” sorusu aklınıza gelebilir. Sizin hissiyatlarınızın bir yerden bakması gerekiyor. Yeri geliyor kendinizi bile anlamakta zorluk çekiyorsunuz.

Bugüne kadar yaptığınız deneysel filmlerde sizi etkisi altına alan film hangisi?

Film yapmak benim için bir sıkıntı, bir derdimi içinden atmak gibi bir şey. Filmlere bakıyorum, karakterlere bakıyorum ama kendimi karakterlerle özdeşleştiremiyorum. Yaptığım filmler de içimde duyduğum hayatla ilgili meselelere karşılık gelmiyor. Aile meselesiyle sıkıntı var ama karakterler başka konularda şekilleniyor. Her türlü anlatılan sinemasal öge kabul edilmiş. Karakterler bu ögeler üzerinden derinleştiriliyor. Sen

buna karşıysan, bunu sorguluyorsan, böyle bir metodu kullanarak nasıl bir şey anlattırın? Var olan bir meselen var ve kendini anlatmak için metodları bulmaya çalışıyorsunuz. Amerika'da yaptığım bu filmlerden bir tanesi, “Partizanlar” filmi, benim hayatımda çok önemlidir. Hayatımın değişmesine sebep olan bir şeyi anlatabilmek önemliydi. “Tutum” benim ilk filmim. Onu ben komedi tarzı değil, daha duygusal katarak yaptım. New York'taki yalnız bir hayatı film noir üzerinden, hem kendimi anlatarak hem anlatmayarak, karakterin çatışma modelini biraz kullanarak, o modelin içine de fazlaca dalmadan, çatışmayı dışarıda tutarak kullandım.

Deneysel filmde her türlü konu işlenebilir ve deneysel film sansürü baştan reddeder. Siz sansürü kaldırdınız mı?

Bilinen, tanınan durumlar üzerinden kendini anlatmaya çalışmak da sansür. Daha soyut bir yerden başlamak da sansür. Aslında şekillendirmek, biçim vermeye çalışmak da sansür. Hepimizin kafasında bir sansür var, farkında değiliz. “Öyle mi söylesem, böyle mi yapmam” derken kendine uyguladığın bir sansür var. Birçok sinemacı arkadaşımda görüyorum. Yarattığı karakteri niye yarattı ki? “İnsanlar öyle bir karakteri görmekten hoşlanacaklar. Çok değişik bir hikâye, bunu yapmam lazım”. Buradan nereye gideceğiz, bunu yapmadığın zaman ne oluyor, bakmak lazım. Birçok arkadaşımız

deneysel sinemayı sinema olarak kabul etmiyor; deneysel sinemayı görmezden geliyor; kısacası hikâyesi olmayan sinemayı sinema olarak görmüyor.

Üniversitede felsefe eğitimi aldınız. Bunun çektiğiniz filmlere etkisi oldu mu?

Doğru dürüst okuyamadık o zamanlar. Herkesin siyasi olarak aktif olduğu dönemdi. Herkes bir yere savruldu. Hayatı durdurup faşist insanlara teslim ettik. Felsefeyi hâlâ severim ve okumaya da meraklıyım. Belki beni deneysel sinemaya yönlendiren felsefe ile olan bağlantım oldu. Amerika'ya mecburiyetten gittim. Sinema kafamda fazla yoktu. Hayata karşı var olan duruma itiraz etme ve onun yerine başka bir şey olabileceğini ısrarla söyleyebilme... Deneysel sinemanın yaptığı da bu. Sinema diye kabul edilen şeyin doğru olmadığı, doğrusya bile bunun bu kadar baskıcı olmaması gerektiğini söylüyorum.

Sinema yapmak isteyenler deneysel film çalışmalarına nasıl başlamalıdır?

“Deneysel sinema yapacağım” gibi olmuyor bu işler. “Ben var olan metodları kabul etmiyorum, hikâye anlatmak istemiyorum, ben aslında bir hissin, düşüncenin, tecrübenin peşindeyim” diyorsanız, bu düşünceleri ortaya çıkarabilecek metodların ne olabileceğini düşünüyorsunuz. Amerika'dan Türkiye'ye gelince İstanbul'da bir ev tuttum ve eskiciye gittim.

Nurşen Bakır kimdir?

Deneysel ve belgesel filmler yapan Nurşen Bakır, 1979-1981 yılları arasında devam ettiği Hacettepe Üniversitesi Felsefe Bölümü'ndeki eğitimini yarım bırakarak, sinema alanında öğrenim görmek için ABD'ye gitti. 1991'de City University of New York'ta lisans, 2002'de San Francisco State University'de yüksek lisans eğitimini tamamladı. Çok sayıda belgesel çekti. Amerikalı ve Hollandalı sinemacılarla çalıştı. Bilgi Üniversitesi Film ve Televizyon bölümünde öğretim görevlisi olarak çalıştı. Halen, Sine-Yol bünyesinde belgesel filmler çekmektedir.

Adamın elinde bir torba film vardı. “Bunları ben alabilir miyim?” dedim ve komik bir rakamla filmleri aldım. Hepsini aile filmleri. Vakti zamanında çekilmiş doğum günleri, seyahatler, düğünler dernekler... Yıllardır uzak kaldığım ülkeden, ne idi, ne oldu heyecanımla, ondan “Gıyaben” adlı film çıktı. İnsan kendi hisleriyle o filmi oluşturuyor. İçindeki derdin neyse onun metoduna kulak vermek gerekir. O filmi bulacağım metot, biçim ve içerik çok önemli ve filmi şekillendirirken biçim vazgeçilmez bir dönüm noktası. Kameranın markası veya filmin görüntüsü çok önemli değil.

Uluslararası mezarlığın hali yürek yakıyor

Mustafa Ersin Kılıç

Girne'de bulunan uluslararası mezarlık tahrip edilmiş mezar taşları ve bakımsız görüntüsü ile yürek yakıyor. Önceleri Rum mezarlığı olarak kullanılırken şimdi uluslararası mezarlık olarak kullanılan mezarlığın durumu gerek ziyarete gelenleri, gerekse yoldan geçenleri rahatsız ediyor. Hazine avcıları tarafından kazılan mezarlar, tahrip edilmiş mezar taşları, bakımsız çevre düzenlemesi ile mezarlığın durumu yürek yakıyor.

Çevrede yaşayan vatandaşlar, “Arada ne yaşanırsa yaşansın, biz misafirlerimize hürmet de kusur etmeyiz. Burada yatanlar da bizim misafirlerimiz. Biz misafirlerimize iyi bakarız” diyerek mezarlığın bir an evvel kapsamlı bir bakımdan geçirilmesini istiyor. Konu ile ilgili görüşlerini aldığımız Girne Belediyesi Yetkilileri ise mezarlığın bakım işlerinin kendileri tarafından düzenli aralıklarla yapıldığını daha kapsamlı bir bakım faaliyetinin yapılabilmesi için merkezi hükümetin kararına ihtiyaç duyduklarını dile getirdi.

Cumhurbaşkanı Dr. Eroğlu: "Daha adil ve barış içinde bir dünya yarattım"

Cefer Mensimi

İnsan çok karmaşık varlık. Hiçbir dahi insan kendi doğasını, iç dünyasını keşfederken başarılı sonuçlara imza atamadı. Çoğunluk bu konuda sadece öznel fikirler söylemekle yetindi. Ünlü Alman filozofu Arthur Şopenhauer, "Mutluluk felsefesi" eserinde yazıyor: "İnsan, onun bireyselliği ona mümkün olan mutluluğun boyutunu önceden belirler. Ahlâklı, sakin, temkinli insanlar zor şartlar altında bile, kendilerini yeterli sayar, ancak bunu ne kadar zengin olsalar da, açgözlü, kıskanç, kindar adamlar elde edemezler..." Modern hayatta biz her an bu gerçeğin şahidi oluyoruz. Edepli insanlar kendilerinden büyüklerle konuşurken bile kızarıyor, hatta mahcup oluyorlar. Elbette, röportaj yaptığım Dr. Derviş Eroğlu'nu da ahlâklı, sakin, temkinli insanlar arasına dahil ediyorum.

1938 yılında Mağusa ilçesinin Ergazi Köyü'nde dünyaya gelen, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Derviş Eroğlu'yla Cumhurbaşkanlığı Sarayı'nda konuştum. KKTC lideri Derviş Eroğlu'na başarıyla ilgili sorular sordum, başarının sırlarını öğrenmeye çalıştım.

Amacım, mevcut görüşlerden mevcut olmayan fikirler meydana getirmek, okuyucuları başarıyla ilgili eğitmek ve şimdi yaşayanların başarıya ilişkin görüşlerini gelecek nesillere aktarmaktır.

Sayın Cumhurbaşkanı, başarının rengi, tadı, kokusu, sesi, görüntüsü nasıldır ve ona dokunmak ne zaman mümkündür?

Başarının herkese göre rengi, tadı, kokusu, sesi, görüntüsü vardır inancındayım. Başarılı olma duygusu herhalde en fazla istenen, sevilen ve yaşanmaktan, hissedilmekten hoşlanılan duygudur. Başarıya dokunduğunuz, başarılı olduğunuz anda belli olur. Bunu hisseder, anlarsınız ya da size bu konuda bilgi verilir, ifadelerde bulunulur ve olayı kavrsınız.

Yanlışlar olmadan doğrular bulunmaz diyorlar. Başarısızlık yanlışlardan mı doğar sizce?

"Ben her yaptığımda başarılı olurum, hiç hata yapmam, daha ilk defadan doğruyu yaparım" demek mümkün değildir. Önemli olan büyük, telafisi olmayan, giderilemeyecek yanlışlar yapmamaktır. Başarısız olunursa eğer, bunlardan ders çıkarmak lazım. Erdemli olmak budur.

Yaptığınız mücadelede başarısızlıkla yüzleşirken ne yapıyorsunuz?

Cumhurbaşkanı Dr. Derviş Eroğlu, Cefer Mensimi'ye başarıyla ilgili düşüncelerini anlattı.

Ders çıkarmaya, yeniden aynı duruma düşmemek için yapmam gerekenleri saptamaya özen gösteriyorum.

Her insanda bir yeteneğin olduğunu söylerler, bunu nasıl ortaya çıkarmak gerekir sizce?

Bana göre eğitimin, öğrenimin asıl amacı, her insanı yeteneğine göre yönlendirmek, ondan yararlanmak, dışlamamak olmalıdır.

Bazı gençler bir işe başlarken, "Düşün, uygula ve sonuçlandır" prensibini unutuyorlar. Yani, onlar düşündüklerini ya uygulamıyor ya da sonuçlandırmıyorlar. Bu sorunla karşı karşıya kalanlara ne söylemek istersiniz?

Özellikle gençlerin tez canlı olmaları doğaldır ama benim kendilerine önerim, düşündüklerini, istediklerini uygulama konusunda pes etmemeleri, mücadeleyi kararlılıkla sürdürmeleri, ideal sahibi ahlâklı, faziletli kişiler olmalarıdır.

Başarılı insanlar, kendini önemli hissetme isteğinin onları da dahil olmak üzere birçok insanı güzel işler yapmaya mecbur ettiğini söylüyorlar. Karşısındakine "önemlisin" mesajını vermekte zorluk çekenlere ne söylemek istersiniz?

Her insan önemlidir. İnsana değer vermek, onları önemsemek lazım. Bunu hisseden insanların daha üretken, daha mutlu, daha verimli olacağı kesindir.

Çocuklarınızın gelecekte başarılı olabilmesi

çalışmadan da olmaz. Ancak neye ve kime inanacağınıza dikkat etmeniz lazım. İkna edeceğiniz kişinin durumu ve tutumu da önemli.

Hayatın genişliğini ve uzunluğunu ölçtünüz mü hiç, yaşamı uzun eden nedir sizce?

Bazı insanlar var bir yılı bin yıl gibi yaşarlar, bazıları ise yüz yılı bir yıl gibi. Hayatın genişliği ve uzunluğuyla fazlaca ilgilenmedim. Ayakta kalmaya, aileme, milletime, ülkeme yararlı olmaya gayret ettim.

Eğer dünyada sadece bir şeyi değiştirmek imkân verilseydi, siz neyi değiştirdiniz? Daha adil ve barış içinde bir dünya yarattım.

Hayat, toplamlar, çıkarmalar, çarpılar ve bölmelerden ibarettir derler, sizin payınıza en çok hangisi düştü?

Bunu benim değil, halkımızın, gazetecilerin, yorumcuların, tarihçilerin söylemesi daha doğru olur kanaatindeyim.

Eğer siz kendi kendinizle arkadaş olabiliseydiniz, kendinize sizin gibi bir dost arzular mıydınız?

İsterdim. İnsanlar bu kadar yıldır beni kendilerine dost, yakın olarak gördükleri için beni seçiyorlar, demek ki dostluğum ve arkadaşlığım iyidir.

Peki, eğer küçük çocuğa tüm hayatı boyunca ona gerekli olabilecek bir tavsiye verseydiniz, ne derdiniz?

Çalış, öğren, girişimci ol. Sevgi ve saygı yolunu seç. Çok çalış, insanları sev, ülkene, halkına bağlı, toplum sorunlarına duyarlı ol.

Hesap kitap defteriniz yani not defteriniz var mı?

Not defterim değil ama yanımda sürekli olarak üzerine not aldığım kartlarım var.

Propogandasını yaptığınız gerçekler nelerdir, sevginin propogandaya ihtiyacı var mı?

Ben gerek doktor gerekse politikacı olarak insanlara yardımcı olmayı temel prensip edinmiş bir kişiyim. Sevginin propogandaya ihtiyacı yoktur. Seviyorsanız, insanlar bunu hisseder. Kimseyi kandırmanız mümkün değildir.

Yaşamak ve var olmak arasındaki fark nedir?

Yaşamak güzeldir. Yaşamak var olmaktan başka bir şeydir. Yaşamak, yaşama dair her şeyi algılamak, hissetmek olabildiğince toplumsal davranarak üretmektir.

Madiba veda etti

Mustafa Bafli

Kabile ismi Madiba olan efsanevi lider Nelson Mandela, 5 Aralık 2013'te 95 yaşında hayata veda etti. 1918 doğumlu lider Güney Afrika'da "ulusun babası" olarak adlandırılıyordu. Mandela ırkçılığa karşı yaptığı mücadeleyle tüm dünyanın takdirini toplamış ve ırk ayrımcılığıyla mücadelenin sembol ismi haline gelmişti.

Mandela 1942 yılında Witwaterstrand Üniversitesi'nden mezun olarak Güney Afrika tarihindeki ilk siyahi avukat oldu. Siyahların ırk ayrımcılığına karşı kurdukları Afrika Ulusal Kongresi'ne (ANC) 1948 yılında katılan

Mandela 1950 yılında başkanlığa seçildi. Beyazların ırkçılık üzerine kurmuş oldukları politikasına karşı mücadele eden Mandela, 1962 yılında ömür boyu hapis cezasıyla tutuklandı. Hapiste geçirdiği 27 yılın ardından, dönemin devlet başkanı Frederick Willem de Klerk'ın çıkardığı aflla 1990 yılında serbest kaldığında 71 yaşında olan Mandela, hapisten çıktıktan sonra da ırkçılığa karşı mücadeleye devam etti.

Tüm vatandaşların eşit olmasının ardından yapılan 1994 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Güney Afrika'nın ilk siyahi cumhurbaşkanı olarak tarihe geçti. Beş yıl boyunca yaptığı cumhurbaşkanlığı görevinde ırkçılığa dayanan

uygulamalar içeren ve siyahları dışlayan apartheid sistemini yok etmeyi başardı. Yeni bir anayasa oluşturan Mandela, Güney Afrika'nın geçmişinde yaşanan insan hakları ihlallerini araştırmak için Doğruluk ve Uzlaşma Komisyonu'nu hayata geçirdi. Eski devlet başkanı Frederik Willem de Klerk ile birlikte 1993 yılında Nobel Barış Ödülü'nü aldı. Efsane lider, 15 Aralık'ta çocukluğunun geçtiği Kunu köyünde toprağa verildi.

Nelson Mandela 95 yaşında hayata veda etti.

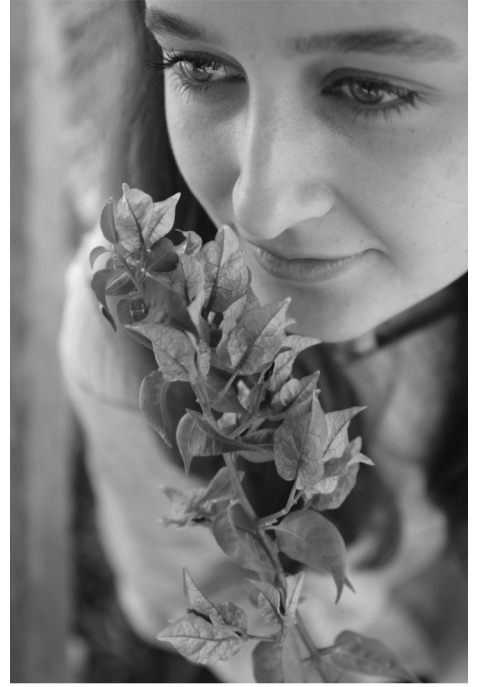
Aşık olduğunuzu nasıl anlarsınız?

Mustafa Ersin Kılıç

Kahve fincanı boştu. “Bir tane daha ister misin?” dedim. “Zahmet olmayacaksa alabilirim” dedi. “Niye zahmet olsun ki. Hemen yaparım bir tane daha” dedim. Mutfağa girmem ile çıkmam bir oldu. Kahve kalmamıştı. “Aşağı kattaki kahveciden hemen alıp gelsem ayıp olmaz sana değil mi?” Aklımda ofiste yalnız bıraktığım misafir, merdivenlerden hızla indim aşağı. Neyse ki kahveci kalabalık değildi. “Bir paket çifte kavrulmuş alabilir miyim?” deyince; tanımadığım bir ses, “Tabii alabilirsiniz, yalnız biraz bekledikten sonra. Şu an sıra bende” dedi. Kendinden emin, biraz ukala, biraz şımarık, tanımadığım bu sese dersini vermek için yüzüne baktığımda, hayatımda ilk defa gördüğüm bu kadını daha önce bir yerde tanıdığımı emindim. Okuduğum kitaplardan, dinlediğim masallardan, izlediğim filmlerden tanıyordum onu. İnkâr etmenin bir anlamı olmayacak, daha o anda aşık olmuşum ona çünkü. Öyle ya da böyle pek çoğumuzun kapısını bazen bir kere bazen defalarca çalıyor aşk. Üstelik nerede, ne zaman çıkacağını da kestiremiyoruz. İnsanlar ailesini, memleketini seçemediği gibi aşık olacağı kişiyi de seçemiyor, bazen bir imkansızın peşine takılıyor, bazense her gün gördüğümüz birine hiç beklenmeyen bir anda aşık oluyoruz. Tüm aşklar birbirine benzer gibi gözükse de aslında hiç bir aşk başka hiç bir aşka benzemiyor. Peki aşık olduğumuzu anlayabilir miyiz? Aşık olduğumuzu düşündüğümüz zamanlar, kendimize söylediğimiz bir kandırmaca mı? Ya da

aşk hep söyledikleri gibi koca bir yalan mı? Sizi bilmem ama ben çoğu zaman anlayamam aşık olduğumu. Bir anda bir bakmışım aşık olmuşum. Peki başka insanlar? Onlar anlayabiliyorlar mı aşık olduklarını? İşte bu sorunun cevabını almak için ses kayıt cihazımı alarak Doğu Akdeniz Üniversitesi kampüsü içinde gezmeye başladım. Karşılaştığım insanlara sorduğum soru basit idi: Aşık olduğunuzu nasıl anlarsınız? İlk olarak yoluma okulun hazırlık sınıfında olduğunu söyleyen üç genç kadın çıkıyor. “Aşık olduğunuzu nasıl anlarsınız?” diye sorduğumda, belki bir mikrofonu konuşmaktan belki de aşkı konuşmanın verdiği utanma duygusundan olsa gerek üçü de yanakları kızarak ve çekinerek konuştular. “İçimde kelekler uçuştığında, onun gözlerinde farklı bir şey algıladığımda aşık olduğumu anlarım.” “Aşka inanmıyorum” “Konuşmamda ve gülmemde bir değişiklik varsa anlayın ki aşığımdır.” Üç genç kadının ardından erkekler tarafının nasıl aşık olduklarını anlamak için kampüs içindeki banklardan birinde yan yana oturan bir erkek grubuna sordum sorumuzu: “Aşık olduğunuzu nasıl anlarsınız?” “Her gün sabah kalktığımda aynı yüze katlanmayı öğrendiysem aşısın demektir.” Belli ki uzun süreli bir ilişkinin verdiğini bir cevaptı bu. Neyse ki gözlerinde mutluluk vardı yani aşk. “Derslerime daha çok çalışıyorsam, an-nemi daha sık arıyorsam aşık olduğumu anlarım.” “Aşk diye bir şey yoktur. O yüzden

hiçbir zaman anlamam aşık olduğumu.” Anlaşılan bu arkadaşın yolu henüz Eros ile çakışmamıştı. Öğrenci olmayan ama neredeyse bütün gün öğrencilerle iç içe olan ellili yaşlarda, kim bilir ne aşklardan geçmiştir diye düşündüğüm taksici abi; “Karşıdaki insana karşı duyguların, dünyaya bakışın, her şey değişir. Dünyayı daha toz pembe görürsün, hayata daha iyi asılırsın çünkü artık tek kişinin değil de iki kişinin sorumluluğunu alıyorsun. Böyle anlıyorsun aşık olduğumu” dedi. Aşık olduğunuzu anlama konusunda herkesin değişik taktikleri vardı: “Eğer gözüm ondan başkasını görmüyorsa, onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyorsa aşık olmuşum demektir.” “Her an onun yanında olmak istiyorsam, dersleri dinlerken, yemek yerken hatta hiçbir şey yapmıyorken de sürekli onu düşünüyorsam, ona iyi geceler demeden uyuyamıyorsam anlarım aşık olduğumu.” “O yanımda iken huzur buluyorsam, yokluğunda keyfim kaçıyor, hiçbir şey yapmak istemiyor, aklıma gelen her güzel şey ona çıkıyorsa anlarım aşık olduğumu.” Bir de aşık olduğunuzu anlamayanlar vardı: “Ben bugün nişanlıyım ama hâlâ daha anlamadım aşık olup olmadığımı.” “Aşık olduğumu anlamam. Sevdiğimi anlarım sadece.” “Varlığında değil de yokluğunda anlarım aşık olup olmadığımı.” Konu aşk olunca da ilginç yaklaşımlar yok değil:

“Aşık olduğumu... Aslında hiç sakar değilim ama o süreçte sakarlaşımaya başlıyorum. Maydanoz yemiyorum ama o süreçte maydanoz yemeye başlıyorum. Vücudumla aklım çelişmeye başlıyor, o zaman diyorum ki ben aşık oldum.” “Para vermeden sarhoş olmaya ben-ziyor. Sarhoş olmuşsam, başım dönmüşse, aşık olmuşum demektir.” “Çok sıkıntıya giriyorsam, mutsuz oluyorsam ve kısıtlanacağımı düşünüyorsam aşık olduğumu anlarım.” “Onun yanına gittiğimde sözcüklerin dilimden çıkamaması ile sesimin titremesi ile gözlerimi her daim ondan kaçırmakla, karnıma sancılar girmesiyle aşık olduğumu hissedebilirim. O bana dokunduğunda sanki yanıyormuş gibi hissederek... Bu şekilde aşık olduğumu hissedebilirim.” Anlaşılan o ki dünya var olduğu süreçte aşk da var olacak ve her insan başka şekilde anlayacak aşık olduğu anı.

Kıbrıs'ı elektrik çarptı

Mehmet Akif Yıldız

Kıbrıs'ta Kasım ayında elektrik birim fiyatları yüzde 30'a varan oranlarda zamlandı. Adadaki elektriğin petrolle üretildiğini söyleyen Gıda, Tarım ve Enerji Bakanı Önder Sennaroğlu, yapılan fiyat ayarlamasının KKTC Elektrik Kurumu Kib-Tek'i kurtarma amacını taşıdığını savunuyor. Ancak kış aylarında ısınmanın, yaz aylarında da soğutmanın elektrik ile yapıldığı Kıbrıs'ta, 18 Kasım'dan itibaren yürürlüğe giren zamlarla, elektrik faturaları cep yakmaya başladı.

Bir ayda 697 liralık elektrik faturası Elektrik zammı özellikle öğrencilerin bütçelerini zorluyor. Zam ile ilgili düşüncelerini sorduğumuz Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) öğrencilerinden Ecem Keskinkılıç, bir öğrenci olarak son zamlardan çok mağdur olduğunu ve elektrik faturasına ödediği rakamların bütçesini sarstığını söyledi. İki kişi bir evi paylaştıklarını ifade eden Keskinkılıç, “Toplam 697 lira fatura ödedim. Ailem ilk etapta inanmadı” diye

konuştu.

“Yurda geçmeyi planlıyorum”

Evde tek başına kalan Merve Yalçın ise, son zamlardan sonra fazla elektrik kullanmamaya çalıştığını ifade ederek, “Zam gelmesi normal ama bu zammın bu kadar fahiş olması beni ve ailemi ekonomik yönden etkiledi. Son zamdan sonra yurda geçmeyi planlıyorum” dedi.

“Elektrik lüks oldu”

Radyo DAÜ'de programcılık yapan İletişim Fakültesi öğrencilerinden Soydan Korkmaz da zamma tepkiliydi. Zammın öğrencilerin kısıtlı bütçeleri için sıkıntılı bir durum yarattığını söyleyen Korkmaz, “Ayrıca belirli aylarda gelen temizlik, sağlık ve aydınlatma vergisindeki aydınlatma ücretine de kimse fakında olmadan olmadan zam gelmiştir. Aba altından sopa gösteriliyor. Birçok kurum ve kuruluşun elektrik borcu bulunurken ve bunlar tahsil edilemezken, çok kısıtlı geçinen halka % 30 gibi fahiş fiyat yüklenmesi saygısızlıktır. Elektrik lükse dönüştü” dedi.

Yogesh Sharda, İletişim Kulübü için verdiği konferansta stresle başa çıkmanın yollarını anlattı.

İletişim Kulübü Yogesh Sharda'yı konuk etti

DAÜ Haber

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Kulübü, Kişisel Gelişim Eğitimci Yogesh Sharda'yı konuk etti. Prof. Dr. Mehmet Tahiroğlu Salonu'nda gerçekleştirilen konferans kapsamında stresle başa çıkmanın yollarını anlatan Yogesh Sharda, kendi eğitimlerinde kullandığı rahatlatma tekniklerini öğrencilerle paylaştı. Ayrıca Sharda stresle başa çıkabilmek için zihnimizi doğru kullanmanın önemini de altını çizdi. İnsanların problemlerle başa çıkabilmek için olaylara farklı açılardan bakmaları gerektiğini belirten Sharda,

insanların kendi belirledikleri sınırlar içerisinde yaşadıklarını ve bu sınırları ortadan kaldırmanın yine kendi ellerinde olduğunu belirtti. Öğrenciler tarafından yoğun ilgiyle dinlenen Yogesh Sharda, zaman zaman yaptığı esprili benzetmelerle salondakileri kahkahalara boğdu. Konferans kapsamında öğrencilerle bire bir ilgilenen Yogesh Sharda, öğrencilerden gelen tüm soruları yanıtladı. Konferansın sonunda Yogesh Sharda'ya DAÜ Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü Başkan Yardımcısı Yrd. Doç. Dr. Anıl Kemal Kaya tarafından teşekkür plaketi takdim edildi.

Filistinli Muhammad Abo Reesh: “Atatürk gibi bir lidere ihtiyacımız var”

Deniz Katman

Mohammad Abo Reesh. O dünyanın gözü önünde zulme uğrayan Filistinlilerden sadece birisi. karşı duran, eğilip bükülmeden Filistinlilerden birisi. Ülkesi için nefes alan, ülkesi için gelecek planları yapan birisi. Ne olursa olsun tam bağımsız bir Filistin için azim ve inançla yaşıyor. İstanbul, Ankara, Türkiye aşığı... Doğu Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde yüksek lisans öğrencisi. Mohammad Abo Reesh'i ilk gördüğümde güler yüzlülüğü ile dikkatimi çekti. Aynı dili konuşmamıza rağmen içindeki güzellik sayesinde, beden dilimizi kullanarak çok iyi anlaştık. Fakat Mohammad'ın güler yüzünün altında bir burukluk seziyordum ve arkadaşlar aracılığı ile kendisine bunun sebebini sordum. İngilizce'ye hakim olmadığım için arkadaşım İsmet Egemen Aydın, Muhammad ile aramızda köprü oldu. Benim sorularımı Muhammad'a, onun yanıtlarını bana çevirdi ve böylece röportajımız ortaya çıktı.

Filistin'in yakın tarihi ve olayların başlangıcı hakkında kısa bir bilgi verir misin?

1914'den önce Filistin, Osmanlı İmparatorluğu'nun bir parçasıydı. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, İngiltere'nin kontrolü altına girdi. 1948'den bugüne kadar İngiltere dünyadaki Yahudileri bir araya toplamaya çalışıyor. Yahudiler Filistin'den parça parça toprak olarak devletleştiler. İngiltere'nin 1917'de verdiği vaatlerin faturası Filistin'e kesildi. Bu oluşum 1917'den 1948'e kadar sürdü. 1948'den sonra İngiltere Filistin'i terk etti ancak tüm askeri gücünü ve kaynaklarını Yahudilere bırakıp gitti. Bu aşamadan sonra özellikle Rusya gibi ülkelerden Yahudiler Filistin'e gelmeye başladılar.

Neden böyle oldu? Çünkü ABD gibi, İngiltere gibi güçlü ülkeler Filistin topraklarının coğrafi konumunu Arap dünyasına bağlantı noktası olarak görüyorlardı. Arap dünyasına karşı Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak istediler.

1948 yılında Yahudi silahlı terör örgütleri Filistin'in ortalama yüzde kırkını ele geçirdi. Arap devletleri arasında Mısır, Ürdün ve Suriye askerleri, Yahudi terör örgütlerini durdurmaya çalıştı. Arap askerlerinin başarısız olmasının sebebi sömürden ve kölelikten daha yeni çıkmış olmaları ve yapılanmalarında gecikmeler olmasıydı. Başka bir neden de Arap askerlerinin içinde ihanet eden kişilerinde bulunmasıydı. Tabii ki askerlerin tamamından bahsetmiyorum. Bazı komutanlar ihanet ettiler. 1967 yılında Araplar çekilmek zorunda olunca, Yahudiler Filistin'in yüzde 78 kadarını işgal etmişlerdi. Ve bunlar olduktan sonra bir anda İsrail kontrolü altına girmiş bulunduk ve işte bu bizim hikayemiz..

Halkın durumu ne? Ekonomik özgürlük, iş, eğitim, sağlık?

Mohammad Abo Reesh (solda), Filistinli öğrencilerin eğitim için yurtdışına gitmeyi tercih ettiklerini söylüyor.

Günlük yaşamda neler oluyor? Hükümetimiz şu anda iyi durumda değil. Hamas ve El Fetih, hükümet için uğraşıyorlar ama ülke için yeterli çabayı göstermiyorlar. Eğitim çok kötü. Sağlık... Aslında sağlıktan bahsedemem; yok denecek kadar az. Çalışacak bir iş bulmak çok zor. Bazı işleri bulmak çok kolay ama bu işler getir-götür işleri. Ama okuduğunuz bir bölümün işini Filistin'de yapamazsınız çünkü iş yapacak bir refah ortamı yok.

Filistin'e destek olan ülkeler var mı? Varsa bu ülkelerle ilgili neler düşünüyorsunuz? Özellikle yardım beklenen bir ülke var mı?

Birçok ülke Filistin'e yardım gönderiyor. Ama problem şu ki bütün Batı ülkeleri, Batı ülkeleri olarak kastettiğim Avrupa Birliği ülkeleri ve Amerika Birleşik Devletleri, sadece hükümete yardımda bulunuyorlar; halka dair herhangi bir yardımları bulunmuyor. Hükümet de bu parayı silahlanmaya yatırıyor. Askeri silahlanma değil, polisi silahlandırılıyor. Bu gelen paralar ayrıca bu işin içinde olan kişilere bölüştürülüyor. Ne bundan daha fazlası, ne de bundan daha azı gerçekleşiyor. Biliyor musunuz ki Filistin, bütçesinin yüzde kırkını İsrail sınırını korumak için kullanıyor. Öte yandan Türkiye ve Katar gibi ülkeler yardımlarını hükümete yapmıyorlar. Yardımlarını doğrudan halka ulaştırmaya çalışıyorlar. Önceleri bu ülkeler de hükümete yolluyorlardı ama bu yardımların halka ulaşmadığını öğrenince, onlar halka ulaştırmaya çalıştılar ve hükümete yardımcı kestiler.

Halkın düşüncesi ise Avrupa ülkeleri ve Amerika Birleşik Devletleri'nden gelen yardımların hükümete gittiği doğrultusunda. Katar, Türkiye ve bazen de İran yardımlarını doğrudan halka ulaştırıyorlar.

Mezun olduğunda Filistin'e geri dönecek misin?

Elbette geri döneceğim Filistin'e. Yalnız şimdi değil. Halen master yapıyorum. Ama dönmeden biraz çalışıp hayat standartlarımı yükseltecek kadar para kazanmam gerekiyor.

Filistin'de Türkiye denince akla neler geliyor?

2005'den önce çok fazla kişi Türkiye hakkında bilgiye sahip değildi. Sırf Türkiye değil, birçok ülke hakkında bilinirlik yoktu. Türkiye'nin kültürü ve tarihinin bizimle yakınlığı fark edilince Türkiye bizim için bir eğitim turizmi ülkesi oldu. Ben ne zaman Türkiye'ye gitsem çok fazla yabancılık çekmiyorum. Tabii bunun en büyük nedeni Türk hükümetinin bize olan yakınlığı ve Filistin-Türkiye ilişkilerini kuvvetlendirmesi. Filistin halkı Türkiye'yi inanılmaz mükemmel bir ülke olarak görüyor. Türkiye anlık ilişkiler kurmuyor diğer ülkeler gibi. İlişkilerini devam ettiriyor. Halkımız Türkiye'den korkmuyor. Örneğin “Türkiye'ye eğitime gideceğim” dediğim zaman herkes olumlu karşılıyor ama “Almanya'ya gideceğim” dediğimde bu aynı olmuyor, çekingenlik baş gösteriyor. Almanya sadece bir örnekti. Bu bütün Avrupa ülkeleri için geçerli sayılabilir. Diğer ülkeler için bir korku var, çünkü kültür farkı var. Biz Türkiye'deyken kendimizi

ülkemizdeymiş gibi hissediyoruz. Buna en güzel örnek Türkiye'den birisi Filistin'e geldiği zaman bizim dilimizi iyi derecede konuşuyorsa, biz onun Türk olduğunu anlayamayız çünkü sima olarak da benziyoruz.

Eğitim almak isteyen öğrenciler neden yabancı ülkeleri tercih ediyor?

Filistin'deki öğrencilerin çoğu dışarıda eğitim almak istiyor. Çünkü Filistin'deki eğitim çok iyi değil. İstenilen eğitim verilmiyor. Politikadan dolayı öğrencilerin çoğu tutuklanıyor. Üniversiteye giden öğrenciler protesto yaptıkları zaman hemen içeri alınıyor. Nitekim bende üniversite okurken devlet içinde yanlış olan şeyleri söylediğim için 6 kere tutuklandım. Her öğrenci her sene kesinlikle tutuklanıyor. Eğitimle alakalı durumlardan tutuklanmıyorduk. Siyasi olaylar bunun başını çekiyordu. Bu nedenden dolayı dışarıda okumak istiyor öğrenciler. Rusya, İngiltere, Amerika Birleşik Devletleri ve Mısır tercih ediliyordu. Ama 2005'den sonra Türkiye kapılarını fazlasıyla açınca ilk tercih Türkiye olmaya başladı. Türkiye Filistinlilere vizeyi kaldırdı. Gidip gelmek çok önemli. Türkiye gidip gelme konusunda diğer ülkelerden çok daha iyi. Ben şu anda Kıbrıs'tayım. Türkiye üzerinden geldim. Burada benim gibi olan 500'den fazla Filistinli arkadaşım var. Her sene daha fazlası gelmek istiyor. En önemli yer İstanbul ve Ankara. Sadece Filistin değil, Arap öğrencilerin gitmek istediği yerler bu şehirler. Bizim için İstanbul rüya şehirden de öte bir şehir. Filistin'de ulaşım çok zor; şehirleşme yok. Bu yüzden İstanbul'a gittiğimde kendimi cennette hissediyordum. Filistin'de yollarda çimen bulmak bile zor. İstanbul'da her yerde ağaçlar var. Filistin'de geceleri dışarı çıkamazsınız, çıksanız bile çok tehlikelidir. Kesinlikle herhangi bir nedenle tutuklanırlar. Yaşam standartları Türkiye'de Filistin'e göre çok yüksek. Türkiye bizim evimiz gibi. Türkiye'de çok mutlu oluyorum.

İsrail'in uyguladığı ambargonun sebebi ne? Özellikle son zamanlarda yapılan duvar ne anlama geliyor?

İsrail Filistin'i kontrol etmeye ve Filistin halkını küçük bir yerde sıkıştırıp, oradan dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyor. Zaten İsrail Nil'den Fırat'a kadar bir toprak peşinde. Onlar dünyanın en büyük ülkesi olmak istiyorlar. Nil'den Fırat'a kadar olan topraklar herkesin bildiği gibi dünyanın en değerli toprakları. İsrail Mısır'ın bir bölümünü, tüm Ürdün'ü, Suriye ve Irak'ı ele geçirecek tek bir toprak parçası haline getirip yönetmek istiyor. Su hayattır. Tarım için,

yaşamak için insanlar suya ihtiyaç duyar. Gelecek için İsrail bunun farkında. Önce Filistin'i geçmesi gerekiyordu. Bu yüzden Filistin'in dışarı çıkmasını engellemeye çalışıyorlar bu duvarla. Filistin'in etrafını tamamen duvarla örmek istiyorlar açık hava hapishanesi gibi. Filistin'e uluslararası şirketlerin gelmesini ve endüstrinin ilerlemesini istemiyorlar.

Filistin'in bir gün tam bağımsız bir ülke olacağına inanıyor musun? Filistinlilerin bağımsızlık için umudu var mı? Bağımsızlık kazanılacaksa nasıl bir yol izlenmeli? Kim örnek alınmalı? İsrail ile ilişkiler nasıl olmalı?

Filistin halkının hepsi bir gün tam bağımsız bir ülke olacağına inanıyor. Bu bir rüya değil gerçek. Ne düşünüyorsak, ne yapıyorsak özgürlük ve bağımsızlık için. Birçok ülke buna inanmıyor ama biz inanıyoruz. Filistin dediğimiz toprakların yüz ölçümü 27 bin dokuz kilometrekare. Bu bizim sahip olmamız gereken toprak. 65 yıl önce bize yapılan şey Türkiye'ye de yapılmak istendi. Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra tek istenilen şey Türklerin özgürlüğünü engellemek ve onları yıkmaktı. Ancak Mustafa Kemal geldi ve tarihi değiştirdi. Bizim bir liderimiz yok; bizim en büyük problemimiz bu. Bizim sözüne inanabileceğimiz, yolda yürüyebileceğimiz, ne yaptığımızı bilen bir liderimiz olsaydı özgürlüğümüzü geri kazanmak zorunda kalmaz ve buna çaba göstermezdik çünkü zaten özgür olurduk. Sadece bir lidere ve bir fikre ihtiyacımız vardır. Ne yapacağımızı bilen bir lidere. Mustafa Kemal gibi. Böyle birisi etrafında herkesi toplayabilir. Güç önemli değildir eğer yürekte konuşuyorsanız. Bence bu daha önemli. Tarihe bakarsanız küçük grupların bile iyi bir liderleri varsa her zaman kazanırlar. Atatürk tarihteki liderlerin bana göre en iyisi. Gazze için bunu söyleyemiyorum. Bir lidere ihtiyacımız var. Bizim yürekte inanan bir lidere ihtiyacımız var. Bizim silaha ihtiyacımız yok. Bizim Atatürk gibi bir lidere ihtiyacımız var.

Muhammad Abo Reesh

İletişim Fakültesi'nde İnsan hakları bir başka kutlandı

Narin Demirci

(Baş tarafı 1. sayfada)

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi'nde 10 Aralık İnsan Hakları Günü için bir dizi etkinlik düzenledi. Etkinlikler kapsamında İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi, DAÜ Tiyatro Topluluğu tarafından tiyatral şekilde sunuldu. Özgürlük koşusuyla başlayan oyun, İletişim Fakültesi bahçesine gelindiğinde tiyatro şekline dönüştü. Birbirinden farklı meslekleri temsil eden karakterler, İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin maddelerini tiyatral şekilde okudular. Bu meslek gruplarının yanında kadın savaşçı rolüyle dikkat çeken baş kahraman Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü öğrencisi Seda Ercan, karakter hakkında Gündem Gazetesi'ne bilgiler verdi.

Nar ve zeytin dalı

Ülkesini kurtarmak için peşine milyonlarca insanı takarak özgürlük koşusu yapan kadın savaşçı Jan Dark'ı canlandırdığını ifade eden Ercan, oyun boyunca bir elinde nar, diğer elinde zeytin dalı bulunmasının nedenini ise şöyle açıkladı: "Zeytin dalı Müslümanlık, Hristiyanlık ve Musevilikte kutsal sayılan ve barışı simgeleyen bir ağaçtır. Nar ağacı da Hristiyanlık ve İslamiyet'te geçen kutsal bir meyvedir. Narla anlatmak istediğimiz, nar bir bütündür. Birlikten kuvvet doğar. Narı parçalamamızın nedeni ise yine inançlardan kaynaklanıyor. Kıbrıs'ta evlerin kapılarının önüne nar asılır, bereket, bolluk gelsin diye. O yüzden biz burada nar parçaladık. Ve narı bütün oyunca elimde tutmamın sebebi de 'bütün olalım, hep birlikte olalım, birlikten kuvvet doğar' mesajını vermekti. Arkadaşlarımızın kimisi bir diplomatı, kimisi bir işçiyi canlandırdı. Kıyafetleri ile çeşitli

meslekleri ve mesleki örgütleri vurgulamak istediler. Ben Jan Dark olarak en önde koştum. Aslında Jan Dark elinde kılıç ile koşuyor ama biz kılıcı onaylamadık. Onun yerine nar ve zeytin dalını tercih ettik."

İlter: "Et yemek sadece hayvanları değil, insanları da öldürür"

İnsan Hakları Günü etkinliklerinde konuşan DAÜ İletişim Fakültesi öğretim üyesi Doç. Dr. Tuğrul İlter ise, et ve hayvani gıdalar tüketmemek olarak tanımlanan veganizm ile hayvan hakları arasındaki ilişkiyi irdeledi. Et temelli beslenme nedeniyle dünyada her yıl 150 milyar hayvanın öldürüldüğünü söyleyen İlter, "Bu rakama, araştırma laboratuvarlarında, boğa güreşlerinde ya da horoz dövüşlerinde öldürülen hayvanlar dahil değil" diye konuştu. "Vegan olmak etik ve politik bir eylemdir" diyen İlter, veganizmi ötekiyle ilişkiler boyutunda değerlendirerek, hakların, sadece insanları değil, tüm canlıları ve cansız çevreyi kapsayacak şekilde genişletilmesi gerektiğini söyledi.

Afrika'daki hak ihlalleri

DAÜ İletişim Fakültesi'nde 10 Aralık İnsan Hakları Günü dolayısıyla yapılan etkinliklerden biri de Afrikalı yüksek lisans öğrencileri tarafından düzenlenen insan hakları temalı tartışma toplantısıydı. Toplantıda konuşan Namibiya'dan Salome Nzuma, Kamerun'dan Donald Obi ile Nijerya'dan Mesole Folasayo Florence ve Oluwafemi Onifade ülkelerindeki insan hakları ihlallerini değerlendirdiler. Ülkelerindeki muhaliflere yönelik uzun süreli tutukluluklar ve işkence gibi insan hakları ihlallerini gündeme getiren öğrenciler Afrikada kadınlara ve eşcinsellere

yönelik şiddet konularına da değindiler.

YKP Fem'de erkekler de görev alabilir

Etkinliğe katılan sivil toplum aktivistleri Uğur Bahçeci, Gözde Pehlivan, Tegiye Birey, Faika Deniz Paşa, Filiz Bilen, Mehveş Beyidoğlu, Hatice Düzgün, Ziba Sertbay ve Mine Yücel çalışmalarını hakkında bilgiler verdiler. Yeni Kıbrıs Partisi Feminizm (YKP Fem) üyesi Ekin Turgay, özellikle KKTC'de kadına yönelik şiddetle ilgili konuştu. Adadaki şiddet oranının yüksekliğine dikkat çeken Turgay, psikolojik şiddetin de şiddet olduğunu ifade etti. Ancak çoğunlukla bu tür şiddetin duvar arkasında kaldığını söyleyerek, "Aile içi durumdur. Bize karışmak düşmez zihniyetiyle görmezden geliniyor. Kapılar ardında yapılan şiddetler var. Özellikle gece kulüplerinde. Zaten oradaki kadınlara önyargı olduğu için şiddet izole ediliyor" dedi. KKTC hükümetiyle ortak çalışmalarının olmadığını söyleyen Turgay, "Ama bu konuda Meclis'te milletvekili Doğuş Derya çalışmalar yapıyor. Kapalı kapılar ardındaki hikâyeleri ön plana çıkarmaya çalışıyor" diye konuştu. Ekin Turgay, inisiyatif olarak kadın erkek eşitliğini de sonuna kadar savunduklarına dikkat çekti ve erkekleri dışlamadıklarını söyleyerek, onlara da beraber çalışma çağrısında bulundu.

Birey: "Sığınmacılar adaya girmeden gönderiliyor"

Mülteci Hakları Derneği İletişim Sorumlusu Tegiye Birey de çalışmalarını ilgili bilgiler verirken, öncelikli olarak mülteci ile göçmen arasındaki farkı vurgulayarak söze başladı. "Dininden, ırkından, politik görüşünden dolayı ülkesinde güvenli olarak barınamayacak, zarar görmüş ya da görececek kişilere verilen isim sığınmacıdır. Gitmek istediği ülkeye yaptığı başvuru kabul edilirse mülteci olur. Göçmenin ise canına kast yoktur. İstek durumu vardır" diyen Birey, Kıbrıs genelinde mültecilerin durumunu anlattı. Kıbrıs'ın güneyi ve kuzeyinde mülteci oranlarının farklı olduğunu belirten Birey, Güney'in Avrupa Birliği'ne girmesiyle yasalarının düzenlendiğini ve sığınma mekanizmaları bulunduğuna işaret etti. Kıbrıs'ın kuzeyinde böyle bir mekanizmanın bulunmadığını ifade eden Birey, sığınma için gelenlerin tutuklandığını ve bunun temel hak ve özgürlüklere karşı

İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi DAÜ Tiyatro Topluluğu tarafından sunuldu.

olduğunun altını çizdi. Dernek olarak bu konudaki işlevlerini aktaran Birey, "Sığınma amacıyla başvuru için gelenler geri gönderiliyor. 'Geri gönderilmeme' ilkesi diye evrensel bir hak vardır. Kıbrıs'ın kuzeyine gelenler bu durumla karşılaşılıyor. Biz her gün cezaevlerini tarıyoruz. Cezaevlerindeki yabancı uyruklu insanlara ulaşmaya çalışıyor, sığınma başvurusu yapmak isteyip istemediğini soruyoruz. Ayrıca gazetelerden de takip ediyor; habere konu olan kişiye tekrar bireysel olarak ulaşmaya çalışıyoruz. Başvuru yapmak isterse cezaevinde başvurusunu alıyor, Birleşmiş Milletler'e ulaştırıyoruz" diye konuştu. Birey, sığınmacıların ülkeye külfet olarak düşünüldüğünün altını çizerek bunun bir insan hakları ihlali olduğunu vurguladı.

Pehlivan: "4 bin imza topladık ama..."

Engelsiz İnisiyatifi Aktivisti Gözde Pehlivan ise inisiyatifi anlatmaya 'Engelsiz' kelimesindeki 'siz' hecesinden başladı. 'Siz' hecesinden diğer insanların kastedildiğini, aslında engelli insanlara asıl engeli diğer insanların oluşturduğuna dikkat çekti. "Aslında engelli insanları yok sayarak, onları engelli hale diğer insanlar getiriyor" diyen Pehlivan, bu engelleri giderebilmek veya en

aza indirebilmek için yaptıkları çalışmalardan bahsetti. Engelsiz İnisiyatifi olarak çalışma alanlarının sadece fiziksel engellileri değil; işitme, görme ve spastik engellileri de kapsadığını belirtti. Genellikle mekânları engelsiz hale getirmek için çaba harcadıklarını söyleyen Gözde Pehlivan, 2010 yılında halktan topladıkları 4 bin imza sayesinde Birleşmiş Milletler (BM) Engelli Hakları Sözleşmesi'nin KKTC Meclisi'nden geçtiğini ifade etti. Sözleşmenin meclisten geçtiği halde hayata bir türlü geçemediğinin altını çizen Pehlivan konuşmasına şu şekilde devam etti: "Bu iş yasa koyucuların, devlette söz sahibi olan insanların sorumluluğudur öncelikle. Biz Temmuz 2010'da BM Engelli Hakları Sözleşmesi'ni KKTC Meclisi'nden geçirtmeyi başardık. Halktan 4 bin imza topladık. Hem de 2 ay gibi kısa bir sürede bunu başardık. Bu sözleşme zaten istihdam, sağlık, eğitim ve birçok alanda engellilerin hayatlarını çok kapsamlı şekilde içeren bir sözleşme. Meclis'ten geçti ama neredeyse hiçbir maddesinin var olduğunu görmüyoruz sokakta. Geçti ama boş geçti. Şu an hiçbir hükmü yok. Yasa koyucuların bu işi takip etmesi lazım. Biz sadece farkındalık sağlayabiliriz."

DAÜ İletişim Fakültesi'nde gerçekleşen etkinlik gün boyu sürdü.

O şimdi asker-öğrenci

Narin Demirci

Türk Silahlı Kuvvetleri'nin (TSK) 15 yıldır askerî personeli Mustafa Ersin Kılıç. Artık Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi Radyo Televizyon ve Sinema Bölümü'nün öğrencisi. Görev yeri Girne'de ama üniversitesi Gazimağusa'da. O, her gün 3 saat yol katederek, Girne-Gazimağusa arasında gidip geliyor. "Sevmesem asla katlanmam" diyor. İki farklı hayat yaşıyor aslında. Bir tarafta gayet resmî biçimde emir-komutayla hareket ederken, diğer tarafta öğrenci sırasına oturup ders dinleyip, ödev hazırlıyor. Bu durum ruh dünyasını olumsuz etkilemediğini söylüyor. "Çünkü hayallerimin peşinden koştum" diyor. O yüzden DAÜ Sinema Kulübü'nde aktif görev alıyor ve Gündem Gazetesi'nde muhabirlik yapıyor.

Hayalinin peşinden koştu, İletişim Fakültesi'ne geldi

15 yıl sonra hayalindeki bölümde ve hayalindeki üniversitede öğrencilik hayatına başladı. "Bölümünü bu kadar severken neden bu kadar geç başlamıştı üniversiteye?" Geç başlasa da, o

süre içerisinde boş durmadığını söylüyor Ersin Kılıç. Önce Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi Fotoğrafçılık ve Kameramanlık Programı'nı bitirmiş. Daha sonra dikey geçiş sınavını kazanarak gelmiş. DAÜ İletişim Fakültesi'nde lisans yaptığı bölüme. Tabii bunda askerî görev yerinin Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti (KKTC) olmasının da rolü büyük. "Askerlik görevimi yaptığım şehirlerde ya radyo televizyon ve sinema bölümü yoktu ya da üniversiteye devam mecburiyeti vardı. Bir türlü olmadı" derken pişmanlık okunmuyordu sözlerinden. Hayatın götürdüğü yoldan, arkasına bakmadan giden bir mizacı var Ersin Kılıç'ın. İstedığı bölüme gelişinin gecikmesine üzülme yerine geç de olsa o bölümde okumanın mutluluğunu yaşamak istiyor. "Geçmişe takılıp kalmak yerine şimdiyi yaşamak" gerektiğini söylüyor ve "Hayallerden vazgeçmemeli" diye ekliyor.

Öğrencilikten şikâyetçi değil

Kışla ile üniversite arasında, yani Girne ile Gazimağusa arasında, sürekli gidip geliyor. Bir yanda asker, diğer yanda ise öğrenci kimliği taşıyor Ersin Kılıç. Öğrenmeyi düstur edinmiş

bir mizaca sahip. Bu yüzden asker olmasına rağmen öğrencilikte zorlanmadığını söylüyor. "Hocalardan ders dinlemek hoşuma gidiyor. Herhangi bir sıkıntı yok. Eğer hoşuma gitmeseydi ne öğrencilik yapabilirdim ne de ödev" diye konuşuyor. Yaşının öğrencilerin çoğundan daha fazla olduğunu da söylemeden geçmiyor Kılıç. "Yaşın da önemi yok benim için. Dersime benden küçük hoca da girse zevkle dinlerim. Hocalardan bir şeyler öğrenmek çok güzel" diyor. Bu kadar istemesine rağmen, hayalindeki bölümü okumak için bu kadar gecikmesinden zerre kadar pişmanlık duymuyor Kılıç. Hayatı olduğu gibi yaşamak gerektiğini savunan bir yapısı var. "Bazen hayallerin değil, sizi zorlayan sebeplerin peşinden gitmek zorunda kalırsınız. Daha önce bu bölüme gelseydim belki daha farklı bir hayatım olurdu ama geçmiş düşünmenin bir faydası yok. Şu andan sonrası önemli benim için" derken askerliğin de kendisine çok şey kattığından bahsediyor. "Onlarca insan tanıdım. Birçok şehirde buldum. Ancak sinema da bana çok şey katacaktır. Konuştuğumuz her nefes, gördüğümüz her yüz bize bir şey katar. Ne kadar çok yaşarsanız o kadar çok şey katılmıştır size ya da alınmıştır sizden. Benim ki de aynen böyle bir durum" diyerek anlatıyor hayatın kendisine neler kattığını.

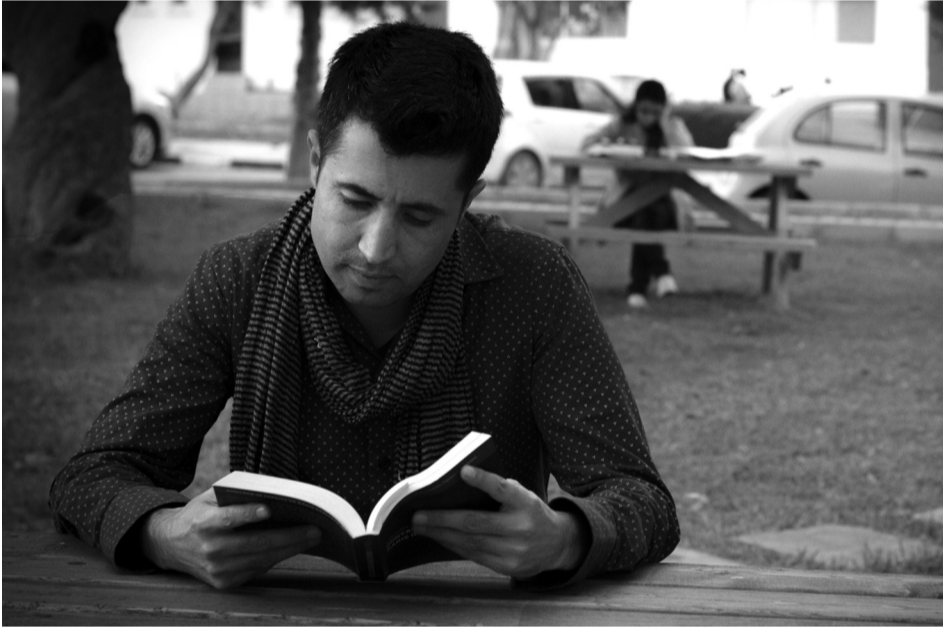
Tiyatro ve sinemada hayalimin içindeyim

İçinde sinemaya ve tiyatroya dair hep bir şeyler biriktirmiş Ersin Kılıç. Senaryolarını kendisi yazmış, çekimlerini yine kendisi yapmış. Kısacası kendi kendine uğraş vermiş, çabalamış. Şimdilerde ise yazdıklarına "senaryo" demiyor, "Düşlerim" diyor. Yazdıkları tiyatroya çevrilmiş olsa da iddialı ifadelerden özellikle kaçınıyor ve iddialı laflar etmek istemediğini vurguluyor. Tiyatro ve sinemayı diğer sanatlardan farklı bir bakış açısıyla ayırıyor birbirinden. "Neden tiyatro, neden sinema?" sorusuna "Çünkü hayallerimin içinde ancak onlarla birebir yer alabiliyorum" diye cevap veriyor ve şöyle devam ediyor: "Tiyatro ve sinema bir hayalin peşinde koşulabilecek yerler. Bu bir edebiyat, şiir veya romanla da yapılabilir. Ama tiyatro ve sine-

mada hayalimin birebir içinde hissediyorum. O masalsi dünyayı seviyorum." Her ne kadar gecikmeli olarak gelse de üniversiteye, ne kışladaki ne de üniversitedeki sınıf arkadaşları yadırgamıyor onu. Aksine, akranı olmamasına rağmen sınıf arkadaşlarıyla uyum içerisinde çalışıyor ve üniversitede aktif görev alıyor. Asker iken öğrenci oluşunun yadırganmadığını, aksine takdirle karşılandığını ifade ediyor Kılıç. "Hayalimin peşinde koşuyor olmam, bir şeyler yapmam her çevrede olduğu gibi benim çevremde de takdir görüyor. Beğeniyorlar. Durumu öğrenince üniversitede şaşırınlar çok oluyor tabii" diyor. Türkiye'de askerlik yaptığı 15 sene boyunca sinema ve tiyatroyla bağlarını asla koparmadı. İstanbul Kadıköy Halk Eğitim Merkezi ve Edirne Sanat Merkezi'nde birçok oyunda yer aldı. Bazen sahne önünde bazen de sahne arkasındaydı. Şimdi ise DAÜ Sinema Kulübü'nde gerçekleştiriyor hayallerini. Ve o hayaller içerisinde kendisini buluyor.

Mezuniyet sonrası düşünmek istemiyorum

Üniversiteye geldiği ilk günkü heyecanı hâlâ taşıdığı ifade ediyor. "İlk günler bulutların üzerinde gezdim. Üniversiteye adım atmak, istediği bölümde okumak herkesin hayalidir ama benimki ertelenmiş bir hayal olduğu için burada olmak benim için çok özel. Hâlâ aynı heyecanı yaşıyorum. Burada olmayı çok seviyorum" cümleleriyle dile getiriyor sevgisini. Ancak mezun olduktan sonra çok sevdiği, bir türlü bırakmadığı tiyatro ve sinemaya mı dönmek istiyordu, yoksa askerliğe devam mı edecekti? Yıllar sonra gerçekleştirdiği hayalini mezun olduktan sonra bırakabilir miydi? Yoksa tamamen mi bağlanırdı? Bütün bu soru işaretlerine özetle "Düşünmemeye çalışıyorum" diye açıklık getiriyor Ersin Kılıç. Ve devam ediyor, "O kadar çok şey var ki kafamda. O noktaya dair hayal kurmak istemiyorum. Çünkü çok fazla hayal de kurduğum zaman gerçekleşmeme acısı ağır oluyor. Düşünmemeye çalışıyorum. Bu konu aklıma geldiği zaman başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Ancak sinemaya dair yapmak istediğim çok şey var. 10 yıl sonra da olsa, 20 yıl sonra da olsa gerçekleştireceğim" diyor.

DAÜ İletişim Fakültesi'nin öğrencilerinden Mustafa Ersin Kılıç aynı zamanda askerî personel.

Erbil'de sergi

DAÜ Haber

Doğu Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü Bölüm Başkanı Doç. Dr. Senih Çavuşoğlu ve öğretim üyesi Doç. Dr. Ümit İnatçı, 23 – 26 Kasım 2013 tarihlerinde, Kuzey Irak – Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nin başkenti Erbil'de resim ve

dijital sanat sergisi düzenlediler.

23 Kasım'da Shanidar Gallery'de, Kürdistan Kültür Bakanlığı'nın himayelerinde açılışı yapılan sergide Kültür Bakanı Farhang Ghafar ve Erbil Valisi Taher Abdullah hazır bulundular. Televizyon ve basılı medya olmak üzere birçok basın kuruluşu sergiyi izleyip sergi hakkında yayın yaptılar. Üniversiteyi ve sergiyi temsil etmek üzere orada bulunan Doç. Dr. Ümit İnatçı, televizyon ve basılı medyaya verdiği demeçlerde sanatın kültürel kalkınmaya yapacağı katkıya vurgu yaptı. Hem bölgesel Kürdistan Yönetimi Kültür Bakanlığı hem de Kürdistan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'yle ortak çalışmalar yapmak üzere üniversite adına teklifler alan Doç. Dr. Ümit İnatçı ilk adımın Nisan ayında atılacağını bildirdi. Nisan ayında Nevruz'u kutlayan bütün halkların katılacağı bir kültür sanat festivalinde sanat danışmanlığı yapmak üzere görev üstlenen Doç. Dr. Ümit İnatçı, aynı zamanda ilki yapılacak olan uluslararası fotoğraf sempozyumunun da küratörlüğünü üstleniyor.

Sergi bölge basınında geniş yer aldı.

Ceren Göynüklü çocuk haklarını anlattı

Gündem Haber

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) Toplumal Duyarlılık Merkezi çatısı altında yürütülen sosyal sorumluluk projesi kapsamında DAÜ İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü öğrencilerinin organize ettiği etkinlikte konuşan Avukat Ceren Göynüklü, Şehit Osman Ahmet ve Polatpaşa İlkokulu öğrencilerine çocuk haklarını anlattı. Ceren Göynüklü'nün konuşmacı olarak katıldığı seminer, "Çocuk Hakları Nedir?" isimli bir video gösterimiyle başladı.

Konuşmasında, Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde çocuk hakları ve hak ihlalleri hakkında bilgiler veren Göynüklü, çocuklara, aileleriyle olan ilişkilerini, okul içerisinde haklarının ihlâl edilip edilmediğini sordu. Çocuk haklarını ana başlıklarıyla özetleyen Göynüklü, öğrencilerin sordukları soruları da cevapladı. DAÜ İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık Bölümü öğrencileri Erdem Kaya, Ece Arslan, Nagihan Barut, Erman Çoşguner ve Emine Tuğçe Yeşilkağıt tarafından düzenlenen etkinlikte çocuklara çeşitli ikramlar da yapıldı.

İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Reklamcılık öğrencilerinin düzenlediği etkinlikte, Avukat Ceren Göynüklü ilkokul öğrencilerine çocuk haklarını anlattı.

“Sokak sokak Mağusa” ile bir Suriçi gezisi

Doç.Dr.Hanife Aliefendioğlu

Mağusa kentinin Suriçi bölgesi yeni bir kitapla karşımızda. Mağusa İnisyatifi'nin kurucularından Dr. Okan Dağlı'nın “Sokak Sokak Mağusa”sı toplam 15 bölümden oluşuyor. İnisyatifin ilk yayını olan kitabın her bölümü, Suriçi'nin bir kısmını okuyucuya dolaştırıyor; sokakların, binaların ve kişilerin tarihini anlatıyor. Kitabın metinleri Dr. Okan Dağlı'ya ait. Fotoğraflarını DAÜ İletişim Fakültesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü yüksek lisans öğrencisi Barış Parlan çekmiş. Çizgileri ise Selma Gürani'nin elinden çıkmış.

Kitapla Suriçi'nde yürümeye karar verdik. Sanatçı ve rehber arkadaşım Serap Kanay ile birlikte Suriçi'ne kara kapısından girdik ve yürüyüşümüze kitabın son bölümlerinden başladık. Altı saat süren yürüyüşümüze Altın Tabya, Elmas Tabya ve İskender sokaklarının çevreleriyle İstiklal Caddesi ve çevresinin bir kısmını sığdırabildik. Terkedilmiş, yıkılmış ve boş duran taş ve betonarme ev ve dükkânların, boş pasajların arasından geçiyoruz. Bu güzelliğin yalnız bırakılmışlığı kadar, tek tük de olsa, yenilenmiş, bahçesine çiçekler ekilmiş, yüzü gülen evler ve binalar da var. Gözlerini henüz açmış ve ekme almaya bakkala gönderilmiş çocukların, pencerelerini henüz açan teyzelerin, sabah gezisine çıkmış amcaların ve renk renk irili ufaklı kedilerin meraklı bakışları arasında ilerliyoruz. Bazı kediler çok fotojenik, bazıları ise çok utangaç.

Kilise duvarlarında gemi çizimleri

Latinlerin Kilisesi'nin duvarlarında bulunan ve tutsak denizcilere ait olduğuna inanılan gemi çizimlerini daha önce görmüş müydünüz? Liman işçilerinin kahvesinde sıcak kumda pişen kahve içtiniz mi? İstiklal Caddesi'nin Kıbrıs'ın İngiliz sömürgesi olduğu dönemdeki adının Kraliçe Elizabeth olduğunu biliyor muyunuz? Ya Lala Mustafa Paşa Camisi'nin uzantısı bir medrese olduğu düşünülen ve şimdi restoran olarak kullanılan yapının aslında bir Venedik evi olduğunu? Suriçi'ndeki sokak isimleri politik ve askeribir tarihin erkek kahramanlarının resmi geçidi gibi. Sokaklara isim veren Osmanlı kahramanları arasında Turgut

Reis, Kılıç Ali Paşa, Muzaffer Paşa, Cafer Paşa, Sinan Paşa, Namık Kemal ve Canbulat Paşa var. Kitaptan öğreniyoruz ki bu sokaklardan birçoğunun adı, 1959 yılında Londra-Zürih görüşmeleri için İngiltere'ye giderken, uçaklarının Londra yakınlarında düşmesi sonucu hayatlarını kaybeden Türkiyeli uçak mürettebatı ve diplomatik heyet mensuplarına ait. Münir Özbek, İlhan Savut, Güner Türkmen... Sokak tabelaları arasında ayrıca Mağusalı kişilerin isimleri olan Naim Efendi, Ramiz Gökçe, Hasan Devran, Tansu Eyüboğlu ile William Dreghorn dikkat çekiyor.

Kalabalık bir ailenin yaşadığı bir ev gibi

Namık Kemal Meydanı'nda dururken etrafınıza baktığımızda Lüzinyan, Venedik, Osmanlı, İngiliz ve günümüz yapılarını aynı anda görebilirsiniz. Sosyolog C. Wright Mills ne kişilerin, ne de toplumların tarihinin her ikisini de içeren bir anlayış olmadan anlaşılacağını söyler. Renato Rosaldo ise melezliğin insan kültürünün kaçınılmaz bir koşulu olduğunu ve bu melezliğin saflık ve katıksızlık içermediğine işaret eder. Mağusa Suriçi insanları, alınmış derin köklerin, sürgünlerin, yerinden edilmişliklerin, bağlantısızlıkların, gezginliğin, göçmenliğin ve ekonomik durgunluğun bir resmi gibi. İçinde kalabalık bir ailenin yaşadığı bir ev gibi, kendi içinde ve dışarda bıraktıklarının gölgesinde yaşıyor. Kale içindekiler kale dışındakileri de anlatıyor aslında. Buradaki yaşanmışlık ve yerleşiklik, kale dışındaki gençliğin ve geçiciliğin de haberini veriyor sanki.

Yaklaşık bin 500 kişi yaşıyor

Kaleci'nin 20 yıldır muhtarlığını yapan ve aslında Lefkoşalı olan Nevin Hanım'ın yerinde kahve molası verdiğimizde, Suriçi nüfusunun bin 500 civarında olduğunu, Türkiyelilerin sayısının Kıbrıslılardan fazla olduğunu ve Suriçi'nde üçüncü ülkelerden 4-5 ailenin yaşadığını duyuyoruz. 1980'lere kadar yaşayan Lozan Sineması'nın bir vakitler sinema olabileceğini anlamak için yukarı doğru bakmak gerek. Çünkü tabelasına bakınca kapanmış bir çamaşırhane olduğu görülüyor. Bir başka sinema olan Canbulat Sineması'nın üzerinde hâlâ tabelası ve

telefon numarası duruyor. Suriçi'nin kamusal mekânları ya da kamu binalarından bazıları hâlâ ayakta. Eski bir Maronit İtalyan tüccara ait olan Galetti Evi bunlardan biri. Eskiden kadınlar hapisanesi olan bina da öyle. Eskiden önce erkekler hapisanesi, sonra da Mağusa Karakolu olarak kullanılan, şimdise Eski Eserler Dairesi deposu olan İngiliz dönemine ait taş bina, eski hastane, Rum ve Türk okulları... bugün başka amaçlarla kullanılsalar da yerli yerinde duruyorlar. Suriçi'nde biri tamamen yıkılmış olan üç Osmanlı hamamı var. Cafer Paşa ve Kerkitli hamamları hâlâ ayakta. Suriçi'nin eski fotoğrafcıları hâlâ yerinde. Ne yazık ki eski siyah beyaz negatifler hem rutubetten bozulduğu için hem de artık onları basacak makineler kullanım dışı olduğu için imha edilmişler.

Git derdini aslana anlat

Eski Mağusa'nın kara ve deniz kapısı var. Deniz kapısı, yanındaki yavrusu yıllar önce çalınmış bir aslan tarafından bekleniyor. Kente artık bu kapıdan girilmiyor ama kapının yanından geçtiğinizde eski görkemini tahmin edebilirsiniz. Kitaptan, Mağusa'da halinden çok şikayet edenlere “git derdini aslana anlat” dendiğini öğreniyoruz. Suriçi'nde bulunan bir başka kapı ise Roma ya da Venedik dönemine ait. Ancak kapıya 19.yüzyılın sonunda İngiliz Generali Robert Biddulph'ın adı verilmiş.

Dünyanın ilk gotik minareli camisi

Suriçi'ndeki kiliselerin en büyüğü bugün Lala Mustafa Paşa Camisi olarak bilinen St. Nicholas Katedrali. 1952'de bu adı almış ve “dünyanın bilinen ilk gotik minareli camisi” olmuş. Bugün sadece Türklerin yaşadığı bir bölge olan Suriçi, tarihinde zaman zaman çok dinli ve dilli gruplara ev sahipliği yapmış. Örneğin ikiz

kiliseler olarak bilinen Temyer ve Hospitaler Kiliselerinin tarihi 13. Yüzyıla dek uzanıyor. İskender Paşa ve Muzaffer Ersti sokaklarına çıkarken, St. George Greek Katedrali ve Aya Simeon Kilisesi yanyana duruyor. Cafer Paşa Hamamı'nın hemen yanı başında 13. Yüzyılda yapılmış St. Francis Kilisesi'nin kalıntıları duruyor. Bu iki bina hem 1571 Osmanlı işgali sırasında hem 1735 depreminde zarar gören önemli dini yapılardan. Cafer Paşa Hamamı'nın hemen karşısında, Venedik Sarayı'nımsa hemen yanında bulunan 13. Yüzyıldan kaldığı belirtilen bir şapel, bugün heykel atölyesi olarak kullanılıyor. Hıristiyanlığın

ilk mezheplerinden biri olan Nasturi Kilisesi de Suriçi'nin 14. Yüzyıldan bu yana sakini olan ve hala iyi durumda olan ibadet yerlerinden biri. İstiklal Caddesini'nin bitiminde sizi karşılayan, bugün Buğday Camisi olarak bilinen 1572'de Sinan Paşa Camisi adı verilen yapı 14. Yüzyılda inşa edilmiş olan St. Peter ve Paul Kilisesi. Camiye dönüştürülen bir başka dini yapı

bugün Mustafa Paşa Camisi olarak bilinen Timios Stavros Kilisesi.

Suriçi'nde Lüzinyan, Venedik, Osmanlı, İngiliz ve günümüz evlerini görmek mümkün. Elmas Tabya Sokak ve Kerkitli Hamamı civarında, 1950'lerde yapılmış, sıra sıra “belediye evleri” olarak bilinen küçük evleri görebilirsiniz. Bu evlerin bazıları Polonyalı liman işçileri için inşa edilmiş.

Kitabı ya da en azından bir Mağusa haritasını elinize alıp, St.Nicholas Katedrali ya da Lala Mustafa Paşa Camisi'nin önündeki 715 yaşındaki cümbez ağacının altından başlayan bir geziye hazır mısınız? Dilerseniz surları içerden ya da dışardan takip ederek, dilerseniz Suriçi'nin sokaklarında kaybolarak.

Çukurlar Gülseren sakinlerini canından bezdirdi

Gazimağusa'nın Gülseren bölgesinde yapılan alt yapı çalışmaları üç aydan fazla süredir devam ediyor.

Emel Doğan

Gazimağusa'nın Gülseren bölgesinde yapılan alt yapı çalışmaları halkı mağdur etti. Yapılan çalışmaların ardından üzeri toprakla kapatılan çukurlar bölge sakinlerini canından bezdirdi. Çevre sakinlerinden alınan bilgiye göre üç aydan daha fazla süredir, yapılan çalışmalar nedeniyle insanlar maddi zarara uğradı. Yol boyunca bulunan marketler her gün temizlik yapmalarına rağmen tozdan kurtulamadıklarını,

araçlarının çukurlar nedeniyle hasar gördüğünü belirtti. Bölge sakinleri lastikleri patlayan, alt yapı çalışmaları nedeniyle açılan çukurdan kaçmak isterken kaldırılma çıkan araçları görmeye alışmış ve aylardan beri mağdur durumdadır. Yetkililerin artık bu çalışmaya müdahale etmesi gerekmektedir. Gülseren bölgesi yol problemlerinden kurtulmak istiyor. Yağmurlar gelmeden bu problem çözülmezse halk kış sonuna kadar bu problemle yaşamak zorunda kalacak.

“Şiir benim için hayatın sabahıdır”

Aybeniz Küzeci

Gazimağusa’da doğan Dr. Beste Sakallı, Doğu Akdeniz Üniversitesi Eğitim Fakültesi İngiliz Dili Eğitimi Bölümü’nü bitirdi. Yüksek lisansını Avrupa işletme yönetimi üzerine yaptıktan sonra doktorasını da Middlesex Üniversitesi’nde girişimcilik ve eğitim alanında tamamladı. Sakallı, yazmaya ortaokul sıralarındayken başlamış, sonra da yazmaya hep devam etmiş. “Şiire hep yeniden başladım. Bir daha, bir daha. Her şiirde ayrı bir heyecan duyarak, ayrı bir cesareten güç alarak, kendime inanarak, şiire inanarak yeniden başladım. Şiiri farklı biçim ve deyişlerde hep yeniden yaratmak gibi bir ödev verdim kendime. Hem şiir yazmak için uğraştım, hem de kendimin ve başkalarının söylediklerinden başka bir şey yazmak ve söylemek için” diyor ve ekliyor “Şiir benim için yalnız günün sabahı değil, hayatın da sabahıdır.”

“Neden yazmamak? Asıl beni düşündüren bu”

“Neden yazmaya başladınız?” diyor Sakallı’ya. Aldığım cevap ise çok ilginç: “Yazmamak neden? Kayıtsızlık, ifadesizlik, anlamsızlık ve duygusuzluk neden? Ben de bunları sormak ve bunları sorgulamak istiyorum? Yazmak benim için kayıt tutmaktır, ifade etmektir, anlam vermektir, isyan etmektir, köprü

kurmadır, kaçmaktır, gelmektir, bulmaktır, doğmaktır. Yazmamak bütün bunları reddetmektir. Bütün bunlara sırt çevirmektir. O zaman neden yazmak değil de, yazmamak? Neden üretmemek? Neden bir kalabalığın içinde tek başına da olsun hayatı protesto eden bir pankart açmamak? Tek başına da olsun, kalabalık içinde yalnız da kalsan, neden bir isyanı şiire değil de içine atmak? Neden bir şiirde gezmemek aşkı? Ve neden öpmemek kelimelerin saçlarını? Neden bir vitrinden ibaret olmayı seçip de soyunmamak ruhunu? Açılmamak, varlığını paylaşmamak? Anın bir bulut gibi uçmasına izin vermek yerine, neden onu tarihe çakmamak? Neden bu dünyaya bir şeyler bırakmamak? Neden bir heyecanı bir yazıya yaymamak, bir hüznü göklerle çıkarmamak, mutluluğa mısralar yazmamak? Neden? Neden yazmamak? Asıl beni düşündüren de bu.”

“Kıbrıs ilham kaynağı”

Dr. Beste Sakallı, Kıbrıs’ın kendisine ilham kaynağı olduğunu söylüyor. “Kıbrıs’ın zengin bir tarihi, huzur dolu bir doğası ve zengin bir kültürü var. İnsan burada kalabalığı özlediğinde kendini kalabalığa bırakabilirken, yalnızlığına sığınmak istediğinde, kimselerin geçmediği bir mahallede kendi kendisiyle kalabiliyor; Akdeniz’in tüm hikâyelerini samimiyetiyle duyabiliyor” diyor.

“Kıbrıs’ta insan kendisini hem gerçeğin kıyısında hem de bir hayalin tam ortasında hissedebiliyor” diyor Sakallı, Kıbrıs’ın sunduklarıyla hayatına anlam kattığını ve tüm bunların şiirine de ad, an ve ses olduğunu söylüyor. Kıbrıs’ı gerçek anlamda tanıyanlar ve hissedenenler, onun mısraları arasındaki Kıbrıs’ı okuyabileceğine inanıyor.

“Özelde şiir, genelde sanat adına ciddi farkındalık yaratmalıyız”

Kıbrıs’ta şiire verilen değeri sorgulayan Beste Sakallı, öncelikle şunları söylüyor: “Bir konunun önemli olup olamaması, gündemde kalması, o konuyla ilgilenen, o konuyu sahiplenlere de bağlıdır. Biz üretirken bu yoğunluğu zorlarsak, güzel örnekler oluşturursak, özelde şiir, genelde sanat adına ciddi bir farkındalık yaratmış oluruz.” Beste Sakallı bunun yanında, toplumun tüm kesimlerinin şiiri ve sanatı hayatın bir parçası yapmak adına sorumluluk yüklenmelerinin gerektiğine inanıyor.

“Çalışmak benim için birleştirmek demektir”

Beste Sakallı aynı zamanda İngilizce öğretmeni. Farklı alanlarda çalışmanın kendisine renk kattığını ifade eden Sakallı, “Ben hayatı asla ayırmam; o her şeyiyle ve tüm şekliyle bir bütündür. Çalışmak ve farklı işlerle uğraşmak benim için birleştirmektir. İnsan evde oturarak ve bir masanın başında da kuşkusuz yazacak tonlarca konu bulabilir, ancak onları ne kadar gerçek kılacağı, yazdıklarını ne kadar hissettiğiyle de ilgilidir” diyor. Tedbirli bir hayat yaşamayı, kenarda durmayı reddettiğini ifade ederek, hayatın ve insanın merkezinde olmayı seçtiğini, olanın nefesini duymak istediğini vurguluyor. Şiiri ve hayatı algılayış biçiminin bu sözlerle ifade eden Sakallı sözlerine ekliyor: “Hayatın ne olduğunu tam olarak algılayamazsam, ondan başka bir dünya yaratırken hayal gücümde çok da gerçekçi olamam. Önce var olanı tanımalıyım ki, onun üzerinden başka bir biçim yaratabileyim. O yüzden farklı alanlarda çalışmak, benim için farklı hayatlar tanımak ve farklı insanlar biriktirmektir. Bunun yanında, yaşadığım yere, çevreye ve

YASTIĞIMDAN DÜŞMESİN GÖZLERİN
uyumam yastığımdan düşmesin diye gözlerin
araya girmesin ne rüyalarım, ne kirkpiklerim
isterim ki, yağmurlar gibi gözlerin,
düştüğü yerde kalsın

gece oldu mu
sımsıkı kapanır benim pencerelerim
kapılarım sürgülenir
korkarım yeniyetme bir rüzgar ağzına geleni esecek
düşecek gözlerin yastığımdan aşağı diye, ürkerim

gece oldu mu
mühürlenir benim perdelerim
taşlarım kaldığım sokağın isli lambalarını
cama sürünerek içeriyi sinsice gözetleyen evsiz kedileri kovalarım
bir damla aydınlık gezmez, zerre kadar yaşam belirtisi olmaz bu
ralarda
sanırsın ki sağır bir mahalledir yaşadığım
kaldığım, talan edilmiş bir köydür sanırsın
saklarım gözlerini gözümün gördüğü yere kadar
bir gül kurur benden habersiz
nankör bir şiir hatırlatır yüzünün her detayını
verdiği azaptan habersiz bir yıldız kayar
dileyemem uyumayı
gözlerin sevgili,
düşmesin yastığımdan
(İhlal kitabından)

eğitim aldığım alana yeni bir üretim,
bir katkıdır. Bir de sevdiğim işleri
yaptığım için, asla çalıştığımı hissetmiyorum.”

KKTC’yi önemli organizasyonlarda temsil etti

Dr. Beste Sakallı kitap yazmaya başladığı yıllardan itibaren televizyon ekranlarında, kitabıyla aynı adı taşıyan ‘Papatya Seferleri’ isimli şiir programını yapmaya başlamış ve uzun yıllar bu programını devam ettirmiş. Bunun ötesinde dünyanın dört bir yanından şairlerin katılımıyla gerçekleşen Uluslararası Şiir Buluşması projesini tasarlamış ve dört yıl boyunca bu projenin organizasyonunu gerçekleştirmiş. Bu projeye birlikte kırkın üzerinde şair Kuzey Kıbrıs’ta buluşmuş. Bugüne dek, Türkiye, Almanya, İngiltere, Bosna Hersek, Slovakya ve Balkanların çeşitli ülkelerinde birçok şiir festivaline katılmış.

“Hiç dibe vurdunuz mu?”

Dip (2013), İhlal (2009), Bir Sen Vakti (2006), İnadına Sevdalı (2003), Kar Yanığı(2002), Papatya Seferleri (2001) ve Barış Tüten Mavilik (2000) olmak üzere toplam yedi şiir kitabı bulunan Dr. Beste

Sakallı, son kitabı Dip için şunları söylüyor: “Hiç dibe vurdunuz mu? Ben vurdum. Yaşananlar gözümün içine kadar girdi, nefeslerini duydum, ama hiçbir olacağı durduramadım. En çok da ölümü. Bu süreçte öğrendim ki, yaşananlara ne kadar yakın durursanız durun, onlara yalnızca tanıklık edebilirsiniz. Ne değiştirebilirsiniz, ne engelleyebilirsiniz.” Sakallı son kitabı Dip’in arka kapağından şöyle sesleniyor okuyucuya: “Biliyor musun, bir gün bir bakıyorsun, kendi bildiğinin ve tanıdığının çok ötesinde bir yerde duruyorsun. Nefes alıyorsun hatta devam edip nefes veriyorsun. Hayat diye, herkesin dudağında başka hikâyeye, başka efsaneye dönüşen bu olayı, anlamadığın bir sürü şekliyle kavramaya çalışıyorsun. Bir gün geliyor, o ayağının altında ıslığına meze yaptığın bir taş parçasından bile hiç oluyorsun, bir bakıyorsun ondan elsiz, ondan kol-suz çıkıyorsun, ondan farksız oluyorsun. Bir gün geliyor çünkü hiçbir şey yapamıyorsun. Hiçbir şey yapamıyorsun, yetişemiyorsun, tutamıyorsun, durduramıyorsun. Biliyor musun, bir gün bir bakıyorsun, hayata kendini dinlet-tiremiyorsun.”

Aynı zamanda İngilizce öğretmeni olan Beste Sakallı, farklı alanlarda çalışmanın kendisine renk kattığını anlatıyor.

“Kuş Kafesi” filminin galası yapıldı

Narin Demirci

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi’nde Kamera Önü Oyunculuğu dersini alan öğrenciler, kendi çektikleri “Kuş Kafesi” adlı kısa filmin galasında buluştu. DAÜ Aktivite Merkezi’nde öğretim üyeleri ve öğrencilerin katılımıyla gerçekleştirilen galada, Kamera Önü Oyunculuğu dersini veren ve filmi yazıp yöneten öğretim görevlisi İlke Susuzlu, ilk defa beyaz perde için ders verdiğini ve sinemanın tiyatrodan farklı olduğunu ifade etti. Dersi verirken çok zevk aldığını altını çizen Susuzlu, “Tiyatro dersi veriyordum. Artık yavaş yavaş beyaz perdeye de girmeye başladık. Sahneyi unuttum perdeye daldım. Herkes fedakârca çalıştı.

Türkiye’ye ailelerinin yanına gitmedi. Herkes öğrenmeye açtı. Bu kadar kısa sürede çok şey öğrenmeleri beni mutlu etti. Ders amacına hizmet etti” diyerek dönemi mutlu bir şekilde kapattığını ifade etti.

“Ders bittikten sonra da beraber çalışacağız”

Filmin hemen ardından kamera arkası görüntülerin gösterilmesi, salondaki izleyicileri kahkahalara boğdu. Bu görüntülerin yayınlanma sebebini anlatan Susuzlu, “Emek en yüce değerdir. Sizin gördüğünüz yarım saatlik görüntü ama o yarım saatte ne zorluklar yaşıyor. Sinema perdesi çok zor. Tiyatroda oyunu oynarsınız biter. Ama sinemada sürekli teknik sorunlar yaşıyor. Ancak her

şeye rağmen istediğimiz performansa ulaştık. Bütün olduk. Ders bittikten sonra da beraber çalışacağız” diye konuştu.

Neden “Kuş Kafesi”?

İlke Susuzlu, galada Gündem’e filmle ilgili şunları söyledi: “Konu, dört duvar arasında yaşamak zorunda bırakılan veya kendisini dört duvara hapseden insanların hayatlarıyla ilgili. Hikâye sıradan bir aşk hikâyesiydi. Taraflardan birisi kanser oluyor ve tam bir trajedi yaşıyor. Bunun ardından kız kendisini bir kuşla birlikte odaya hapsediyor. Bir insanın kendi kendisini cezalandırıp, kendi özgürlüğünü elinden alması da suçtur. Bunu anlatmak istedim.”

Filmin künyesi

Oyuncular: Yağmur Çebi, Yusuf Can Alptekin, Yiğit Can İç, Onur Sevinç, Dilara Atamuradova, Ahmet Kayhan Bozdoğan, Arda Yücel, Emrah Afacan, Mustafa Ersin Kılıç
Kameramanlar: İsmail Kraşlıoğlu, Onur Sevinç, Aybeniz Küzeci
Görüntü yönetmeni: Şafak Eryılmaz
Genel koordinatör ve kostüm sorumlusu: Aybeniz Küzeci
Boom operatörleri: Mert Aksöz, Hasan Çağın Tezbaşar
Kurgu: Veysel Şengün
Sanat yönetmeni-yönetmen-yazan: İlke Susuzlu

Rodrigo'nun gitar konçertosu ninnisiydi

Narin Demirci

Asıl adı Neşe'ydi. Ama o artık Zara. Hem de sadece sanatçı ismi olarak taşıyor Zara'yı. Kimliğinde de taşıyor. Sanat camiasına ilk adımını atarken belirlenen bu ismi, o kadar çok benimsedi ki, kimliğine almaya karar verdi. Zara, Türkiye'nin önde gelen Türk Halk Müziği sanatçılarından. Ancak o, başta ağır metal olmak üzere her tarzda müzikten hoşlanıyor. Sınır çizmiyor müzikle arasına. Halkanın ne kadar geniş olursa, insana o kadar güzellik katacağını düşünüyor. Fakat halkayı genişletirken, öz kimliğin unutulmaması gerektiğini de söylemeden geçmiyor. Kendi kültürünü ve kimliğini anlattığı için Türk Halk Müziği'nden vazgeçmediğini söylüyor ve "Anladım ki kendi kültürüm, kendi müziğim, dünyada hiçbir yerde yaşayamayacağım bir güzellik" diyor.

"Bayıla bayıla gelirim Kıbrıs'a"

Konser için geldiği Doğu Akdeniz Üniversitesi'nde (DAÜ), Gündem Gazetesi'ne özel açıklamalar yapıyor Zara. Öncelikle "Kıbrıs için geç kalınmış bir buluşma" diyerek başlayan sözlerine. Kıbrıs'a sık gelemediklerini belirtiyor ve "Kıbrıs konser anlamında bizim için bakir bir alan. O yüzden gelip gitme olanağım olmadı" derken, burukluk okunuyor gözlerinden. Bunun üzerine yöneltilen "Tekrar gelmek ister misiniz?" sorusunu ise "Bayıla bayıla gelirim Kıbrıs'a" diye yanıtlıyor ve tekrar gelmek istediğini söylüyor. Çünkü "Sevgi satıcısı" olarak niteliyor kendisini. O sevgiyi almak isteyenlerin de yanına her zaman gideceğini söylüyor. Zara, "Ben sevgi satıcısıyım. Müziği en iyi şekilde icra etmek için elimden gelen herşeyi yapıyorum. Ama esas amacım sevgi satıcılığı. O yüzden bu sevgiyi almak isteyen, benim sevgimi anlayabilen herkesin yanına gitmek en büyük hedeflerimden birtanesi" diye konuşuyor.

Zara ismini severek taşıyor

Asil ve güzel manalarına geliyor Zara'nın kelime anlamı. Gazetemize isim değişikliği serüveninden bahseden sanatçı, Zara ismini bulan kişinin fotoğraf sanatçısı Koray Kasap olduğunu söylüyor. Önceleri çok karşı çıktığını ancak Zara'nın sonradan benimsediği hatta kimliğine bile yazdığını bir isim olduğunu ifade ediyor sanatçı. "Ben 20'li yaşlardayken ilk albümüm çıkacağı zaman Koray Kasap benim bütün görsellerimle ilgileniyordu. Demişti ki, 'Zara, Türkiye'de değil dünyada birşeyler yapmak isteyen bir sanatçı olabilir. Ben onda o ışığı gördüm'. Bütün dünyanın taaleffuz edebileceği çok orijinal bir isim olsun diye düşünüldü" diyor Zara. Zara'yı önceleri kabullenemediğini ancak şimdi düşündüğünde çok doğru bir karar verilmiş olduğunu söylüyor sanatçı. "Benim

ismim Neşe. Kendimi yerden yere vurdum. Olmaz böyle şey benim ismim Neşe dedim. Ama gerçekten Zara çok sonradan benimsediğim, şu anda nüfus cüzdanımda yazılı olan sonradan aldığım bir isim. Severek taşıyorum. Anons edildiği zaman da insanların sevgisiyle, coşkusuyla Zara'nın bütünleştiğini hissediyorum. Doğru bir kararım" diyor. Sanat camiasına adım atmadan önce Türk Halk Müziği dalında iki kez birincilik almış olan Zara, kimliğini yansıttığı için aynı daldaki ilerliyor. Ancak bu düşüncesi onu ne ağır metal ne de klasik müzik dinlemekten alıkoymuyor. Küçüklüğünden beri her tarzda müziği severek dinlediğini söylerken "Rodrigo'nun gitar konçertosu benim ninnimmiş" diyor Zara. Annesinin, 90'lık kasetin önüne ve arkasına Rodrigo'nun gitar konçertosunu çekip, o kaseti dinleterek kendisini uyuttuğunu dile getiriyor. "Annem, bununla uyandırır beni. Hatırlıyorum" derken bunun kendisine kattığı artılardan bahsediyor. "Tabii böyle çok yönlü, çok sesli müzikle yetişmek bana çok büyük artı kazandı. Çünkü hepsini bilerek, içselleştirerek dinlediğim için şu an okuyabiliyorum da onları" diyerek, bu çok yönlülüğün nedenini geçmişine bağlıyor.

"Türk Halk Müziği'nin bu kadar köklü olduğunu bilmiyordum"

Bu çok yönlü müzik içerisinde Türk Halk Müziği'ni seçme sebebini de dile getiriyor Zara. Aslında konservatuvara Türk Sanat Müziği dalında girmeyi çok istediğini ancak Milliyet gazetesinin müzik yarışmasındaki Türkiye birinciliğini Türk Halk Müziği dalında almış olmasının bu daldaki ilerlemesine vesile olduğunu söylüyor. Hayatına dair en önemli anekdotlardan biri olan bu tercih sesini şöyle anlatıyor Zara, "Konservatuvara girerken de Türk Sanat Müziği öğrencisi olarak girmek istedim. Ama ondan önce Türkiye birincisi olmuştum. Bir hocam 'Sen Türk Halk Müziği dalında Türkiye birincisi oldun. Türk Sanat Müziği olmaz. Öyle gireceksin' dedi. Onun ısrarı üzerine halk müziğine geçtim. Ama batı müziği, solfej, armoni, şan, halk müziği, sanat müziği bütün bunların eğitimini gördük. 3. sınıftan sonra branşlara ayrıldık. Ben ondan sonra anladım ki kendi kültürüm, kendi müziğim dünyada hiçbir yerde yaşayamayacağım bir güzellik. Düşünsenize kendi kimliğiniz o sizin. Kendi halkınızın bağrından çıkan, sizi size anlatan çok büyük eserler."

"Önce kendi müziklerimizi tanımalıyız"

Yeni yetişecek olan ses sanatçısı adaylarına ve konservatuvar öğrencilerine de "Arkadaşlarım" diyerek hitap eden sanatçı, "Şimdiki arkadaşlarıma şunu söylüyorum, ben de önceden bilmiyordum bu müziğin bu kadar

Asıl adı Neşe olan sanatçı, Zara ismini önceleri kabullenemediğini anlatıyor

muhteşem ve köklü olduğunu. Büyük bir miras. Bence artık müziği dinlemek, müzikle haşır neşir olmak, sadece yabancı olan, moda olan eserleri, popüler eserleri dinlemekle olmayacak. Halk müziği de sanat müziği de bizim kendi özümüz, kendi kültürümüz. Bu müziklere de eğileceğiz. Onları anlamak çok kolay değil. Onun için yeterli bir altyapının olması lazım. O altyapıya erişmek de sizin ince ruhunuzu, duygularınızı törpüleyecek. Bambaşka bir kapı açacak. Şunu söylemeye çalışıyorum, eğer kendinizi ifade etmeyecek, kimlik kartınızı taşımayacak, başka kimlik kartlarıyla dolaşacak biri olursanız kendinize saygınız ne kadar olur, başkasının size saygısı ne kadar olur? Onun için önce kendi kültürümüz. Tabii ki ondan sonra bütün müzikleri dinleyelim. Bütün konserlere gidelim, bütün ülkelerdeki müziklere gidelim. Ama önce kendimizi tanıyalım. Zaten insan olmanın yolu da buradan geçiyor. Kendini tanıtmaktan" diyerek onlara da bu tarz müziklere yönelmelerini konusunda çağrıda bulunuyor. "Devlet sanatçısı" teriminin Zara'da çağrıştırdığı mana da yine kimliğe yönelik. Devlet sanatçısı, halkın sanatçısı ayrımı yapmadığını ancak "Ülkemi her yerde temsil etmek ayrımı getiriyorsa bu durum, devlet sanatçılığı başım gözüm üstüne" diye ekliyor.

Zara'nın verdiği şifa

Magazin camiasında sık sık ekranlarda boy göstermiyor Zara. Magazin programlarında yer almıyor. Bunun sebebini, "Kimseye şifa olacak bir sözüm yoksa ortada olmak doğru değil" sözleriyle yanıtlıyor sanatçı. Peki

Zara'nın dinleyenlerine verdiği şifa neydi? Sanatçı şifanın tanımını yapmaya başladığında Volkan Konak'ın bir şarkısında söylediği "Herkesin bir derdi var durur içerisinde" mısralarını mırıldanıyor. Zara bu sözleriyle anlatmak istediği şifayı tebessüm ederek şöyle açıklıyor: "Herkes sabah uyanınca başka bir senaryoya güne başlıyor. Herkesin bir derdi var. O duygudan biraz arındırmak, onlara biraz da bu yolculukta yalnız olmadıklarını, hepimizin kendimizi gerçekleştirmek için bu dünyaya geldiğimizi anlatan cümleleri de söylediğim, buna göre eserler seçtiğim, güldüğümüz, eğlendiğimiz, biraz olsun onları hayatın zorluklarından koparıp kendilerini rahat hissettikleri bir konser vermek istiyorum." Yıllar önce Sezen Aksu'nun bir konserinde Aksu'nun "Burada rahat olun. Herkes çok rahat olsun. Zaten yaşadığımız alemde oradan buradan kendimizi sıkıyoruz. Burada rahat olun, keyfinize bakın" sözünden etkilenmiş Zara. "Aynı şeyi bende istiyorum. Bütün seyircilerimin rahat olmasını istiyorum" diyor ve onların huzurlu olmaları için elinden geleni yaptığını söylüyor. Yaşadığı, gördüğü, bildiği herşeyi paylaşmayı sevdiğini ilave ediyor ve hep beraber kurtulmak istiyor. "Hep beraber kurtulalım, amacım o. Bir şey öğrendiysem ve o sizin hayatınızda bambaşka bir pencere açacaksa onu kendime saklamam. Cömert birisiyim bu anlamda. Verebildiğim kadar veririm. Herkes alsın. Zannediyorum ki sahneye çıkınca içimde kocaman güneşin parçaları var. Ve her bir gönderişimde birisine rastlıyor. İçi aydınlanıyor gibi. İşte şifa bu aslında" diyor.

DAÜ Ürdün Öğrenci Topluluğu gece düzenledi

Ürdün kültürünün tanıtıldığı gecede, Ürdünlü öğrenciler şiir, müzik ve dans gösterileri sundular.

DAÜ Haber

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) Ürdün Öğrenci Topluluğu Rauf Raif Denктаş Kültür ve Kongre Sarayı'nda Ürdün Gecesi düzenledi. Kokteyl ile başlayan geceye DAÜ Rektörü Prof. Dr. Abdullah Öztoprak, DAÜ Uluslararası İlişkilerden Sorumlu Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Majid Hashemipour, öğretim üyeleri ve kalabalık bir öğrenci topluluğu katıldı. Ürdün gecesinde ilk olarak Ürdün milli marşı okundu. Ardından DAÜ Ürdün Öğrenci Topluluğu Başkanı Dr. Firas Zawaydeh açılış konuşmasını gerçekleştirdi. Ürdün tarihi ile ilgili kısa video tanıtım filmi gösterimi sonrasında ise gece Ürdünlü

öğrencilerin Arapça şiirleri, darbuka, solo müzikleri ve dans gösterileri ile devam etti. Ürdün kültürünün tanıtıldığı gecede ayrıca yöresel kıyafetlerin sergilendiği bir moda gösterisi ile bir de güzellik yarışması düzenlendi; en yakışıklı ve en güzel Ürdünlü öğrenciler seçildi. Gecenin sonunda 2012-2013 Akademik Yılı'nın bahar döneminde başarı gösteren Ürdünlü öğrencilere DAÜ Rektörü Prof. Dr. Abdullah Öztoprak ve DAÜ Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Majid Hashemipour tarafından şeref ve yüksek şeref sertifikaları verildi. Ürdün Gecesi, DAÜ Rektörü Prof. Dr. Abdullah Öztoprak ile Ürdünlü öğrencilerin birlikte pasta kesmesi ile sona erdi.

Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde eşcinsel ilişkiyi yasaklayıp 5 yıla kadar hapis cezası öngören yasanın değişmesi gündemde. Eşcinselleri aşağılayan ve dışlayan bu yasanın değiştirilmesi, Kuzey Kıbrıs'ta insan hakları adına atılmış önemli bir adım. Farklı cinsel yönelimleri olan bireylere yönelik toplum baskısının azalması zaman alacak gibi gözüküyor ancak yasalardaki değişiklikler bu süreci hızlandırabilir. Şimdiye kadar toplumda görünmez kılınan LGBT bireyler bu değişikliğe nasıl bakıyorlar? Cumhuriyet Meclisi onların kırık kalplerini onarabilecek mi?

Gökkuşağının renklerine özgürlük!

Nur Başar

Renk bir lezbiyen, Berhan içine doğduğu kadın bedenini, kendisini hissettiği gibi bir erkek bedenine dönüştürme mücadelesi veren bir transseksüel, Aslan ise eşcinsel bir ilkokul öğretmeni.

Bu haber dosyasını hazırlamaya başladığımda röportaj yapabileceğim LGBT birey bulmakta çok zorlanacağımı düşünmüştüm. Ya bana vakit ayırmak istemeyeceklerdi, ya da deşifre olma korkusuyla konuşmaktan vazgeçeceklerdi. Ama karşıma öyle cesur, öyle güzel yürekli insanlar çıktı ki... Üçü de birbirinden istekli ve hevesliydi. Röportaj teklifimi hemen kabul ettiler. Çünkü bir şeylerin değişmesi için çabalayan, klişe

algıları yıkmaya çalışan aktivist ruhlu, umut dolu, cesur insanlardı onlar. İsimlerini gizli tutmak istediler. Bu isteklerine saygı duydum ve bu röportajlarda rumuz kullandım. Anlatacak o kadar çok şeyleri vardı ki, fazla soru sorarak bölmek istemedim onları. Kayıt cihazımı açtım, masaya koydum ve sözü onlara bıraktım. Hikâyeler, kelimeler aktı gitti; bazen gülerek, bazen nemlenmiş gözlerimizle... Benim için de çok güzel bir tecrübeydi bu haber dosyasını yapmak. Biraz tedirgindim önce. Hiç tanımadığım insanların özel hayatlarıyla ilgili konuşmak, onlara sorular sormak, geçtikleri zor süreçler ve hayatlarının dönüm noktalarıyla ilgili bilgi istemek benim için zordu. Ama

onlar o kadar istekliydi ki, beni de rahatlattılar. Klasik bir röportajdan çok, sohbet oldu bizimkisi. Onlar, içlerinde biriktirdiklerini cümlelere dökerlerken, ben bir yandan dinleyip bir yandan daha özgür, daha sınırsız bir dünya dileyip durdum onlar için.

Kuzey Kıbrıs'ta LGBT birey olarak yaşamının ne kadar zor bir süreç olduğunu artık daha iyi biliyorum. Bir eşcinselin bir tecavüzcüden daha çok ceza aldığı bu ülkede, artık böyle ilkel yasalar değişmek üzere. Kim bilir, belki böylece negatif algılar ve tabular da yıkılır ve LGBT bireylerin nefes almasını engellemek için boğazlarını sıkı el sayısı azalır zamanla...

Renk: “Bir erkekle bütün melodiler anlamını bulmuyor”

Melodilerin anlam bulması... Renk, böyle tarif ediyor aşkı. Öncelikle “Ben ‘insan’ seviyorum.” diyor. Ama bir erkek teninde değil, bir kadın teninde kendini ve kendi melodilerinin anlamını bulduğunu söylüyor. Yaşadıklarını şiir yazar gibi anlatıyor tatlı ve hoş kelimelerle. O anlatırken ben düşünüyorum; bu güzel yeryüzünde insan sevmek hangi ara suç oldu? Kendi ismiyle haberde yer almak istemediği için ondan bir rumuz söylemesini istedim. Bana hiç düşünmeden “Renk olsun benim adım” deyiverdi. Giyimi renkliydi, saçları renkliydi, kolyesi de. Yaşadığı ülkede daha rahat nefes alıp, yaşam alanını da renkli hale getirmek arzusuyla bu rumuzu seçmişti belki de.

Kendini nasıl keşfettin? Kaç yaşındaydın?

Bu aslında çok zor bir dönemdir, çok zor bir süreçtir. Çünkü doğarsın, büyürsün ve büyürken tek bir çizgi var; çünkü toplum tamamen heteroseksüel bir toplum. Sen kadınsın, erkeklerden hoşlanacaksın. Çizgi odur. Ortaokula geldiğimde, doğal olarak ben de erkeklerle çıkmaya başladım. Ama öyle çok keyif aldığım bir şey değildi. Sonra üniversiteye başladım. Tabii hayatımda erkekler oldu. Hep kendi yaştlarımdan, kendi çevremden daha marjinaldim, daha açtım. Ben sanatla ilgili bir bölüm okudum mesela. Aslında hep çizginin dışındaydım. Ama buna rağmen mesela kafamda hep şöyle bir şey vardı: Bir gün bir adamla evleneceğim ve ilk onunla cinsel olarak birlikte olacağım. Sonrasında, kendimi ve cinselliğimi kapatmış durumdaydım aslında. Hani, erkeklerle öpüşürdüm ama ilerisi olmazdı. Bu zevk almadığımdan, keyif almadığımdan değil. İçten bir yerden kapatırdın onu, sen de anlamazdın, anlam veremezdin. Bilinçaltın çünkü seni zaten darmadağın eder, o toplumun koşullandırmasıyla da ilgili. Sonra üniversitede benden yaşça büyük bir sınıf arkadaşım vardı, çok güzel bir kadın. Biz çok yakın arkadaş olduk onunla. Sınıfta sürekli birlikteydik zaten. Sürekli birbirimize sarılıyoruz, dokunuyoruz normal arkadaş gibi ama yani sürekli bir temas içindeyiz ama cinsel içerikli değil. Birlikte olmadığımız zamanlarda da sürekli telefondaız. İlle bir isim vermek zorundasın ya yaşadığın duyguya. Hep bir ablam olsun isterdim ve halinde bu da benim ablam o yüzden bu kadar çok seviyorum derdim. Tabii heteroseksüel bir kadındı. Herhalde bir gün ona birisi bir şey dedi, sürekli gördü çünkü insanlar bizi. Bir gün telefonda “sen lezbiyen misin?” diye sordu. “Hayır tabii ki değilim” dedim ve telefonu kapattım. Kendimi üç gün eve kapatıp ağlamaya başladım. Sonrasında onunla bir süre konuşmamaya başladık. Ben dayanamadım ve aynı sınıfta olmamak için bölümümü değiştirdim. Çünkü çok acı çekiyordum ve çektiğim acının ne olduğunu bilmiyordum. Halbuki aşk acısı çekiyordum. Sonra bir gün bir arkadaş ortamında bir kızla tanıştım. Kız beni aniden öptü. Ben de karşılık verdim. Sonra beni eve bıraktı. Ertesi gün uyandım ve dedim ki sapık mıyım, manyak mıyım, neyim? Sonra şunu dedim: “Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bu duyguyu yine de yaşamam gerek.” Çok zor bir süreç başladı sonra.

O sırada kendi kendine bir isim vermeye çalışıyorsun, şu muyum bu muyum diye?

Tabii tabii. İllaki isim vermek zorunda hissediyorsun kendini. İlla bir şeye ait olacağız ya. İşte ondan sonra, çok garip bir süreç oldu benim için. Ben hiçbir zaman kendime zarar veren biri olmadım, intihar eğilimi olan biri olmadım ama o kadar çok acı çekirdim ki, hatırlarım, mektup açacağını çakmakla yakıp koluma yazardım, acaba kalbim kadar acı çekecek mi diye. Hep böyle tek başıma aştım. Önce kendimi sevmem lazımdı çünkü. Kendimi, yaşadığım duyguyu... Karşımdaki kadın da bana çok yardımcı olabilen biri değildi bu konuyla ilgili. O kadınla zaten uzun bir süreç geçirmedik. Ama ilk öptüğüm kadın olduğum için ona aşık olduğumu sandım. Aslında aşık olduğum şey kendimdi. Çünkü ilk defa kendimi yaşadım, bir kadını sevmekle ilgili bir şey. Çünkü o bana kendimi gösterdi aslında. Benim üç senelik bir erkek arkadaşım olmuştu ve onunla bile cinsellik yaşamadım. Sevgiğim de bir adamdı. Hep kapatırdım kendimi ama bu kadınla mesela bir ay sonra ben birlikte oldum, ilk cinsel deneyimim bir kadınlardı. Bu da kafamı karıştırdı mesela sonra, acaba ben lezbiyen miyim; biseksüel miyim? Kadınlarla tamam ama erkeklerle bunu da denemem lazım. Denedim. Erkeklerle cinsel olarak zevk alıyorsun tabii ki. Çünkü ben bir kadımdım. Kendimi kadın gibi hissediyordum. Toplumda hep yanlış anlaşılır; lezbiyenler erkek gibidir falan. Öyle bir şey değil. Ben tamamen kadın gibi hissediyordum ve memnunum. Sadece kadınlardan hoşlanıyorum. Bir kadınla sevişmeyi, bir kadına dokunmayı seviyorum. Bir kadının bana kadın gibi dokunmasını seviyorum.

Bir kadının bana kadın gibi hissettirmesini, bunu bir kadının yapmasını bir erkeğin değil. Bir erkekle doğal olarak zevk alıyorsun ama bütün melodiler anlamını bulmuyor bende. Sadece o an zevk alıyorum ondan sonra bitiyor. Duygu olarak olmuyor yani. O dönemde illaki bir isim... Önce ben biseksüelim diyorsun, sonra lezbiyenim diyorsun. Sonra gerçekten kendini kabullendiğinde neden bir isim koyayım ki diyorsun. Ben insanım ve insanlara aşık olurum. Ama tercihim kadınlardan yanadır baktığımda. Olay bu. Çok zor bir süreç tabii. Kendini sevmek çok zor bir süreç.

Peki buradan, cinsel yönelimin doğuştan geldiği sonucuna varabilir miyiz?

Doğuştan gelir ama sonradan keşfedilir. Bence bütün insanlarda olabilecek bir şeydir. Evet insanın doğasında olan bir şeydir. Bunu araştırıyorlar ama mesela genlerle ilgili olup olmadığı kanıtlanamadı.

“Şu anda eşcinsellik suç. Bu yasaya göre, bir erkeğin bir erkekle doğaya aykırı ilişkide bulunması halinde hapis cezası var. Kadınları yazmadılar bile çünkü onlar hiç yokmuş gibi davranıyorlar. Onları saymıyorlar.”

Çocukken yaşanan şeylerle ilgisi olabilir mi? Kadınlarda böyle mi bilmiyorum ama erkekleri çocukken yaşadıkları travmalar etkileyebilir.

Evet tecavüz falan. Ama kadınlarda böyle bir şey pek yok bence. Ama öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, kimse söylemiyor ama kadınların küçükken yüzde 70’i cinsel tacize uğramıştır burada. Düşün Kıbrıs’ta bile olur bu. İnsanlar söylemez, kendileriyle barışmazlar. Bu suçmuş, bizim suçumuzmuş gibi. Yani kadınlar için, “küçükken bir adam tarafından tacize uğradım ve bütün adamlara küstüm” gibi değil.

Ailenin kabul etme süreci nasıl oldu?

Ailem artık gayet kabullendi bu durumu. Ben kendimi 18 yaşında keşfettim. 8 yıldır kendimim. 19 yaşında artık kendimi biliyor ve seviyordum. Arkadaşlarıma söylemişim ama yine toplumdaki gizliydim. Ve şu çok kötü: Bir kadınla çıkıyorsun, bu toplumda kötüdür ya, sen sapıksın ya, öyle görünür ya toplum tarafından, mesela sen Ayşe ile çıkıyorsun, telefonuna Ahmet diye kaydediyorsun. Millet soruyor, “sevgilin var mı?” ve sen Ayşe’den erkekmiş gibi bahsetmek zorundasın. “Hayır benim sevgilim bir erkek değil, bir kadın” diyebilmek için çok kademelerden geçmek gerekir. Annemle biz hep iki yakın arkadaş gibiydik. Hayatımda olup biten her şeyi anlatırdım. Hayatıma giren erkekleri, her şeyi... Fakat ben kendimi anladığımda ilk önce annemden uzaklaştım. İçinde bir şeyler oluyor, çığlıklar fırtınalar oluyor ve anneme anlatamıyordum. Bu çok kötü bir şey. Mesela kendimi keşfettikten bir sene sonra bir kadına aşık oldum ve anneme söyleyemedim düşün. Gerçekten çok güzel bir aşk yaşıyorsun ve söyleyemiyorsun.

Birden deli cesareti geldi

Ve böyle çok zor bir dönemdeydim yine. Ben başka bir şehirde okuyordum o yüzden annemle başka şehirlerde kalyorduk. Telefonda aile sorunlarıyla ilgili bir şey konuşuyorduk ve ben “benim de sorunlarım var, çok üstüme gelmeyin” dedim. Annem de dedi ki “Anneciğim neden anlatmıyorsun o zaman, ne sorunun var?” O gün kafam çok bozuktu; çok acı çekiyordum. Aniden deli cesareti geldi bana ve dönüp dedim ki telefonda anneme “Anne ben eşcinselim”. Böyle kocaman bir sessizlik oldu. Telefon kapandı sandım. Bir iki dakikalık bir sessizlik ve yutkunma duydum. Telefonda söylemek de ne kadar doğruydum bilmiyorum ama... Ve annem “Aklımın ucuna geliyordu hep ama bunu itiyordum. Emin misin?” dedi. “Evet” dedim. “Ama senin erkek arkadaşların da olurdu” dedi. “Evet olurdu” dedim. “Psikoloğa gidelim” dedi. “Olur gideriz ama sana yardımcı olacak, bana değil” dedim. Öyle bir sessizlik oldu annemde. Sonra birkaç ay doğru düzgün görüşmedik. Sonra o bahsettiğim kadını ile 3,5 sene çok güzel bir ilişkimiz oldu. Annem o kadını çok sevdi ama biz hiçbir zaman konuşmadık bunu. “Anne ben eşcinselim” cümlesini hiç söylememişim gibi davrandı hep. İçinden içinden kabullendi. Eminim bir şeyler okudu, izledi kendi kendine. Belki doğru bulmadı ama anlamaya çalıştı. Bir de kardeşim var. Ona açılma sürecim şöyle oldu. Anneme açılmıştım ama abime açılmamıştım. Nedense ondan bu konuyla ilgili uzak duruyordum. Bir gün kanepede oturuyoruz ikimiz abimle. Bana dedi ki, “O kız senin sevgilin mi?” “Ne?” dedim, “saçmalama!” Böyle ters tepki verdim. “Sen beni aptal mı zannediyorsun? Ya da niye rol yapıyorsun ki, ben bu kadar küçük beyinli miyim? Geri kafalı olduğumu mu düşünüyorsun? Sen ne olursan ol önce benim küçük kardeşimsin” dedi. Sarıldık ağlamaya başladık. Çok güzel karşıladı. “Benim de lezbiyen, biseksüel, gay arkadaşlarım var” dedi. Öyle doğal karşıladı

abim.

Annem yavaş yavaş alıştı. Mesela yıllardan sonra ilk kez bu sene hayatıma güzel bir kadın girdi. Aşık olduğum biri girdi. İkinci defa aşık oldum. Anneme “sevgilim” diye tanıştırdım. Daha önce arkadaşım diye tanıştırdım. İlk defa beni biriyle sarılı elele gördü ve benim mutlu olmam hoşuna gitti. O da mutlu oldu. Bunu gerçekten benimsedi. Ben şanslıyım gerçekten bu konuda.

Evet sen şanslısın bu konuda, ailen kabul etmiş. Peki Kıbrıs’ta başka bildiğin hikâye var mı? Ailesinden kabul görmeyen, şiddet gören ...

Mesela iki tane arkadaşım var. İki kadın, liseden beri sevgililer, üniversitede de öyle ve birbirlerini çok seviyorlar. En sonunda birisinin annesi öğreniyor ve diğerinin annesine söylüyor. Aileler baskı yaptı ama bu insanlar birbirlerini hep sevmeye devam ettiler. Birlikte okudular yurt dışına gittiler, ilişkileri hep devam etti. Yıllar sonra Kıbrıs’a döndüler. Ailelerine dediler ki, “bakın biz sevgiliyiz bunu kabullenmek zorundasınız”. Ama çok zor süreçlerden geçtiler. Bunlar var yani. Ya o kadar çok ki... Lezbiyen doktorlar var, milletvekilleri var, polisler var. Çok var aslında.

Kıbrıs’ta LGBT ailelerinin kendi içlerinde yardımlaşmak için kurmuş olduğu dernekler var mı?

Onun için çok zaman lazım. Şu an var olan dernek Queer. İlk kurulduğunda ben de vardım. O kurulduğunda bile biz çok uğraştık dernek olabilmeye için ama izin vermediler. Sonrasında çok ses çıkardık.Hükümetler değişti de ancak öyle dernek olduk. Bu bile zorken ailelerin dernek kurmasını hiç düşünemiyoruz.

Aileler neden istemezler?

Fişlenmek istemezler çünkü. Zaten küçük bir toplumda yaşıyoruz. Kabullenebilen aile zaten çok yok. Kabullenenlerin de katılacağını düşünmüyorum.

Burada LGBT birey olmanın zorlukları neler?

Ben İstanbul’da çok rahatım çünkü kimse beni tanımıyor. Sevgilimle el ele yürüyebiliyorum, öpüyorum, en fazla 30 saniye biri bakıyor sonra kafasını çeviriyor, yoluna devam ediyor. Burada olsa, hele Mağusa’da fotoğrafımı çekip internete bile koyarlar. Burada LGBT olmanın zorluğu şudur: Benim ailem bunu kabullendi ama benim ailem bahsettiğin gibi bir aile derneği olsa ona kesinlikle girmez, buna eminim. Hemen duyulur bilinir çünkü. Zaten lezbiyenlik insanların hiç bilmediği bir şey. Halbuki sadece insanın insanı sevmesidir başka bir şey değil yani.

Şimdi gündemde bir yasa var. Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Şu anda eşcinsellik suç. Çok komik. Bu yasaya göre, bir erkeğin bir erkekle doğaya aykırı ilişkide bulunması halinde şu kadar yıl hapis cezası vardır. Kadınları yazmadılar bile çünkü onlar hiç yokmuş gibi davranıyorlar. Onları saymıyorlar. Yasa çok kötü ve insan haklarına aykırı ama ben eminim ki Doğu Derya’nın öncülüğünde bu yasa değişecek.

Yasa değişirse LGBT bireyler daha özgür olabilir mi?

Sanmam bir şey değişmez. Toplum baskısı devam eder. Ceza almazlar ama devam eder. Toplumun değişmesi için çok zaman var. Bir de şöyle bir şey var. Bundan 6-7 sene çok az LGBT vardı, herkes kendini gizlerdi. Çok zordu her şey, internet sitelerinden falan tanışırđık. Şimdi herkes biraz daha açık olmaya başladı. Daha rahat olmaya başladı. Ben mesela toplum içinde sevgilimin elini de tutarım, öperim de.

Geçmişe göre daha rahat davranmanın sebebi ne?

Bunun bir suç olmadığını, kötü bir şey olmadığını biliyor olmak, toplumdaki korkunçluk, onların doğrusunu değil, kendi doğrumun doğru olduğunu bilmek ve insanların buna alışmasını sağlamak. Artık insanların ne düşündüğü çok umurumda değil, çünkü birini sevmek yanlış bir şey değil. Biz durup da toplumun içinde, orta yerde cinsellik yaşamıyoruz. Bunu bir kadın ve erkek yapsa yine çok kötü görünür.

Kamuda eşcinseller çalışıyor mu?

Kendilerini gizleyerek evet. Kamuda çok fazla var ama hepsi saklıyor tabii.

LGBT derneklerinin toplumun alışmasına nasıl katkısı var?

Bu görünmeyen bir şeydi. Bu dernekler, “biz de varız” diyor. Konferanslar yapıyorlar, bu etkinlikler gazetelerde çıkıyor. Üyeler röportaj yapıyor. Yani bir şekilde yavaş yavaş toplum görüyor. Alışmaya başlayacaklar.

Berhan: “Kendimi yeniden doğurdum”

Berhan, yaşadığı bu küçük ülkenin içinde çektiği sıkıntıları, toplum baskısını, insanların LGBT bireylerin problemlerini görmezden geldiğini ifade etmek için şöyle diyor: “Yoksun sen zaten. Varsın; ama yoksun!” Bazen gözlerimiz doluyor. Onun sesi titriyor konuşurken, benim de kayıt cihazını tutan elim... Doğal olarak, özgürce ve kimseye sormadan aşık olup sevmeye hakkına sahip insanoğlu ama nedense LGBT bireylere aynı hakkı tanımıyor; aşık olmadan önce bir ellerini yukarı kaldırıp “Müsaadenizle!”, “Eğer sakıncası yoksa...” diyerek izin almalarını bekliyor ait oldukları toplumdaki. Aklım almıyor gerçekten. Oysa ki, Berhan'ın birkaç defa belirttiği gibi, LGBT bireyler sadece mutlu olmak, özgürce aşkı yaşamak istiyorlar; herkes gibi...

Senin bir ameliyat sürecin oldu. Ondan önce çocukluğunda nasıl bir keşfetme dönemin oldu?

Zaten çocukluğunda tam fark edemiyorsun, keşfedemiyorsun kendini ama ergenlikte duygularını tam hissettiğin zaman, neyin ne olduğunu görüyorsun. Bir erkekten hiç hoşlanmadım mesela. Ailemin ısrarı üzerine denedim bunu ama içimde hiçbir şey yoktu. Kızlara karşı daha şiddetli duygularım vardı. 18 yaşına geldiğimde, üniversiteye başladığımda ilk olarak saçlarımı kısa kesmeye başladım. Daha çok kendimi bulma çabası içindeydim. Bu konu hakkında hiçbir bilgim yoktu, fikrim de yoktu.

Danıştığın birileri var mıydı peki?

Yoktu. Yapayalnız yani düşün. Kıbrıs'ta çok daha zor bu. Çünkü tek başına bir yola çıkacaksın ama neyin ne olduğunu bilmiyorsun. Saçlarımı kısa kesmeye başladım. Çocukluğumda nasıl diyeyim sana? Bir bebekle alıp oynamazdım. Futbola meraklıydım. Ne bileyim bir erkek çocuğunun yaptığı...

Yani doğduğundan beri böyleydin.

Evet ama bilmiyordum. 89 yaşında biri trans kelimesini bilmez. Şimdiki gibi değildi zaten o zamanlar. Bu kadar çok yaygın da değildi aslında. Daha çok gizli kapaklıydı. Bir bildiğimiz lezbiyenlik vardı. Onun dışında bir fikrim yoktu ama zamanla neyin ne olduğunu gördüm.

Sonra yavaş yavaş büyümeye başladın. Kızlarla ilgilenmen devam etti. Mesela hiçbir erkekle birlikte olmadın. Peki nasıl oldu bu değişim süreci, buna karar vermen?

Nasıl oldu? Üniversiteye başladığımda birisiyle tanıştım. Bir site vardı internette, LBGT forumu gibi bir siteydi. Ben oraya yazdım, msn'den ekledi beni. Ben onun Kıbrıs'ta olduğunu da bilmiyordum. Meğer aynı bölümde okuyormuşuz. Tabii ben onu görüyordum saçlar kısa falan ama çekiniyorsun tabii konuşmaya. Onunla aslında kendimi keşfetmeye başladım. İşte, o daha çok bilgiliydi bu konular hakkında, yani, translik, ameliyat öncesi, sonrası, iğneler falan... Üniversitede artık saçlarımı kısa kesmeye başladım söylediğim gibi. Annem zaten bu olayın, yani benim durumumun çocukluğumdan beri farkında. Çünkü ben ilkokul ikide miydim, üçte miydim, bir kız vardı mahallede. Hep giderdim, onu beklerdim, elini tutmaya çalışırdım. Hatta onun ailesi şikayet etmişti beni. Anladın mı? Tedirgindi annem bu konu hakkında.

Yani farkındalardı.

Evet. Hep “saçlarımı kısa kesme”, “sen erkek misin?” derlerdi. Daha şiddet içeren sözler de vardı. Bunları yaşadım. 18 yaşımdan sonra karar verdim. Dedim “bu böyle olmayacak”, mutlu değilim çünkü. Benim olmayan bir dünyada yaşıyorum, anladın mı? Çok başka, yani çok farklı hissediyorsun, çok farklı davranmak zorundasın.

Yalnız bedende gelmişsin dünyaya.

Evet. Karar verdim. İlk önce saçlarımı kısa kesmeye başladım. Ondan sonra 18 yaşında babama biraz açılmak istedim. Babamın tepkisi de büyüktü tabii. Daha da büyüdü zaman geçtikçe. Zaten kendimi bildim bileli göğüslerimden nefret ediyordum, anladın mı?

Peki, ameliyatı milat olarak kabul edersek ondan öncesi için konuşacağım. Sonuçta sen ameliyattan önce lezbiyen bir insandın diyebilir miyiz?

Yani, biyolojik kadın diyebiliriz.

Toplum baskısı var mıydı?

Çok... Hâlâ bu toplum baskısını yaşıyorum. İnanılmaz derecede. Zaten yaşadıkların yetmiyormuş gibi bunlar seni o kadar çok yoruyor ki, inan bana şimdi konuşmaya başlasam 5 günde 10 günde bitiremem bunları. Zaten hiç destek yok sana. Sanki dünyanın en kötü suçunu işlemişsin gibi. Yani sadece mutlu olmak istiyorsun. Bu yüzden seni o kadar çok cezalandırıyorlar ki. Cehennem gibi.

Laf atma oluyor muydu?

Hayır ama en ufak bir şey bile... Düşün ki ben saçlarımı kesmişim, şimdi şu halimi görüyorsun, sen bana bayan ismiyle, “kız” diye hitap edebilir misin?

Mümkün değil...

Anladın mı? Bu bile bir baskıdır, bu bile bir şiddettir ki bunu benim en yakınım olan annem babam üç beş sene öncesine kadar yapıyordu.

Ameliyat ne zaman oldun? Kaç sene oldu?

Ben göğüs ameliyatı oldum sadece. Penis ameliyatı olmadım, olamıyorum. Çünkü Kıbrıs'ta yasalarda boşluk var, hiçbir süreç yok. Çok keyfi bir süreç. Mesela Türkiye'de şöyle bir uygulama var: gidiyorsun bir fakülte hastanesine, durumunu söylüyorsun, seni psikiyatrye sevk ediyor, 6 aylık bir süreçten sonra eğer gerçekten uygunsan seni hormona başlatıyorlar. Bir buçuk sene-lik bir tedavi... Tedavi değil aslında, o da saçma sapan bir şey. Ama Türkiye'de bir denetim, bir farkındalık var. Burada hiç öyle bir şey yok. Ben kendi başıma bunları yapmaya çalıştım. Mesela ben Lefkoşa'da Burhan Nalbantoğlu Hastanesi'ne gittim. Ben dedim “böyleyim, böyle olmak istiyorum”. Öyle saçma bir şey ki, düşün, hiçbir yasal süreç yok, hiçbir şey yok, doktorun bilgisi dahilinde olan hiçbir şey yok. Yani trans nedir onu bile bilmiyor. Ama göğüs ameliyatı olmak istediğimde rapor istiyor. Ben gittim dedim “durum böyle böyle.” Bunun için tedaviye başlamam lazımsa, ne yapmam lazımsa, yapalım, benim bu raporu almam lazım. Çünkü nefes alamıyorum. Düşünsene bir bedeninin içinde durmadan sargılarla yaşıyorsun. Bırak sosyal hayatını hiç... Yani yaşadıkların cehennem gibi. Bana göre bunun başka açıklaması yok. Düşün ben garsonluk yapıyordum ki iş bulmak da en büyük sıkıntım. Garsonluk yapıyordum güneşin altında. Sargı, üstüne atlet, üstüne tişört, üstüne beyaz gömlek... Temmuzda düşün. Yani bunlar var. Sargı dediğim göğüslerimi sarıyordum gözükmesin diye. Ve ben gidiyorum, hastanenin başhekimine yaşadığım zorlukları anlatıyorum. “Ben mi dedim sana bu yolu seç diye” diyor. Hiçbir bilgisi yok. O yüzden ameliyat da olamıyorsun. Ben göğüs ameliyatını burada oldum, Kıbrıs'ta. Kasap gibi kesti biçti beni. Göğüs ameliyatı oldum ama yazın atletimi çıkarıp da denize girecek durumda değilim. Ama hakkını da arayamıyorsun. Yoksun sen zaten, varsın ama yoksun.

Peki Türkiye'de yaptırma durumun var mı?

Türkiye'de var ama mesela geçenlerde bir arkadaşım ameliyat oldu Edirne'de. Çok kötü yaptılar. Çok kötü. Ve basına gösterdikleri de çok farklı. İşte biz başardık, mükemmeliz falan. Ama çocuk ömür boyu sondayla yaşayacak. Türkiye'de de riskli. Yurtdışında var, şu an ismi aklıma gelmiyor. Tayland'da sanırım.

Yani sen tam olarak ameliyat olmuş değilsin.

Olamıyorum.

Ama hormon ilacı alıyorsun.

Onda da sıkıntı var. Hormon iğnesini bulamıyorsun burada mesela. İstanbul'dan getiriyorum. Arkadaşlarıma getiriyorum. O şekilde.

Ailenin görüşü nasıl oldu? Onların kabul etmesi? Aranız kötü oldu mu?

Aramız bayağı kötü oldu. Ben ilk babama anlatmaya çalıştım. Dediğim gibi tepkisi çok büyük oldu. Ben daha sözüme başlamadan, “baba ben farklı hissediyorum” demeden, paparalar koptu. 22 yaşımıdayken anneme açıldım, evden ayrı kalıyordum. Kız arkadaşım vardı, biliyorlardı bunu. Ama çok büyük tepkiler yani inanamayacağın kadar. Arkadaşımda kalıyordum o zaman, babam evden attı çünkü beni bu durumundan dolayı. “Anne” dedim, “senin istediğin gibi olmayacak hiçbir şey. Tamam sen annesin, sen de istersin çocuğun mutlu olsun. Ama ben böyle mutluyum. Senin düşündüğün gibi gelinlik giymeyeceğim hiçbir zaman. Evet düğünüm olacak ama damat olacağım” dedim. “Bunu ister kabul et, ister etme. Seni de anlarım, kolay değil”. Bana söylediği ilk laf şu oldu: “elalem ne der?”. Ama elalem bilmiyor benim ne çektiğimi. Ki ben ağlayarak anlattım bunları. “Evlatlıktan atarım seni” dedi bana. “At anne” dedim. “Bunun için, ben mutlu olacağım diye beni evlatlıktan atacaksın at anne” dedim. Babamla ancak iki sene önce konuşmaya başladım. Öyle işte.

Sonuçta kabul ettiler mi?

Ettiler ama nasıl ettiler? Mesela annem ya da babamın ailesinden biri geldiğinde, ben hayaletmişim gibi hemen ben yukarı çıkarım, odaya kapanırım. Kendi evinde hapisane... Buna ne kadar “kabul ettiler” denir, bilmiyorum yani.

Aile dışında akrabalarla çok diyalogun yok yani...

Yok. Sadece amcama söyledim. Dediğim gibi, biri geldiği zaman bizim eve, ben hemen saklanırdım. Saklatılırdım daha doğrusu. Bir gün “yok bu böyle olmayacak” dedim ki amcamı severim. “Amca” dedim. O önceki ismimi söyledi. Ben yeni ismimi söyledim. Elimi uzattım, “memnun oldum” dedim. Aynen böyle. Yapmam gerekirdi bunu. Korkularım da oldu. İşte, “hadi be oradan” diye tepkiler de bekledim ama bunu yapmam lazımdı çünkü ben bir yola çıktım. En büyük adımları tek başıma atmışım ben zaten. Yanımda biri olsun olmasın, benim için fark etmiyordu aslında anladın mı? “Ooo değişmişsin” dedi. Sakallı gördü beni. “Değiştim” dedim. “Mutlu musun?” dedi. “Mutluyum” dedim. “Sen geldiğinde artık yukarı çıkmak istemiyorum, saklanmak istemiyorum” dedim. “Saklanma” dedi, “benim için sorun değil”. Ve o gün hiç uyumadım akşam. Babam mesela hâlâ yeni ismimle hitap etmez bana. Önceki adımları da kullanmıyor, hiçbir şey demiyor. Annem “çocuğum” der. Benim ismim “çocuğum” yani. Ama bu bile benim için çok büyük artı aslında. Çünkü o kadar yalnızım ki.

Hiç psikolojik destek aldın mı ya da derneklere gittin mi?

Bu derneklere gittim. Dernekler dediğin bir tane Queer Kıbrıs var. Geçen sene. Gene bir arkadaşımın sayesinde onlarla tanıştım ve görüştüm. Translara gerçekten sahip çıkan hiç kimse yok. Bana süper bir şey gibi gelmedi bu dernek. Türkiye'deki gibi değil. Ben Türkiye'deki dernekleri de gördüm.

Ne eksikti mesela burada?

Burada daha çok lezbiyenlik hakkında fikirleri var. Ne bileyim, mesela, Türkiye'de Trakya Üniversitesi'nde bir transın başına bir şey geldiğinde, bilmem kaç tane dernek hastaneye geldi. İşin açıkçası ben burada o sahiplenme duygusunu göremedim.

Hiçbir yasal süreç yok

Kıbrıs'ı diğer ülkelerle kıyaslırsak, nasıl bir sorun var burada? Daha fazla toplum baskısı mı var? Zorlukları neler?

Zorlukları diğer ülkelere göre çok daha fazla. Niye biliyor musun? Çünkü burada herkes birbirini tanıyor. Küçük bir yer. Gösteriş çok var bizim halkımızda. Kara lekeymiş gibi seninle konuşmak da istemezler, yan yana gezmek de istemezler. Çok kötü bir şey yapmışsın gibi. İş konusunda sosyal yardıma gittim. “Ben iş bulamıyorum. Durumum böyle böyle” dedim. Bir işe gönderdiler beni. Adam “Yarın gel başla” dedi. “Bak abi” dedim, “durum bu. Kimliğimde hâlâ bu isim yazıyor.” Burada kimliğindeki ismi bile değişemiyorsun. Kimlikteki ismini değiştirememek kadar saçma bir şey var mı? Hiçbir yasal süreç yok, yoksun sen, varsın ama yoksun. Adam, “Ben seni alamam kusura bakma” dedi. “Niye?” dedim. Garsonluk için gittim ben, kebabçıydı. “Laf söz olur, kusura bakma” dedi. “Tamam” dedim, çıktım.

Mesela polis durduruyor. Kimliğe bakıyor, sana bakıyor. Bir açıklama durumundasın hep. “Ben transım” dediğimde “trans ne?” diyor sana. Bilmiyor ki. Hadi başla, anlat, böyle böyleydi, böyle oldu... Hiçbir bilgi yok yani.

Değişmekte olan bir yasa var şu anda. Bunun için ne düşünüyorsun? Sence bir şeyler değişir mi gerçekten?

Bence değişmesi lazım. Gerçekten çok saçma. Dünyanın hiçbir yerinde yok böyle bir şey. Ama değişir mi emin değilim ondan. Mesela Türkiye'de Rüzgar Erkoçlar biraz farkındalık yarattı. “Böyle şeyler de varmış” denildi. Çünkü bizim insanımız, ünlü olunca, güzel gelir her şey onlara. Bu bakımdan iyi oldu. Belki etki eder tüm bunlar bizde de değişir. Çünkü bilmem kaç yüzyıllık kanun bu. 100-200 sene öncesinin kanunu.

İşe alımla ilgili de konuştuk... Almıyorlar diyorsun yani?

Almıyorlar. Alıyorlarsa da şu şekilde çalışacaksın: 13-14 saat çalışacaksın, sigortan yatmayacak, köleden hiçbir farkın olmayacak. 15 günde bir iznin olacak. Yani başka birinin işinin 5-6 kat daha fazlasını yapacaksın. Çünkü sen kötü durumdasın, kötü birisin ve muhtaçsın ona, anladın mı?

Ailenle olan eski günlerini özleyiyor musun? Aranı düzeltmek için hâlâ bir şeyler yapmaya çalışıyor musun? Pes mi ettin yoksa?

Ben artık kimseye bir şey anlatmıyorum. Zaten çok yakın çevrem neyin ne olduğunu biliyor. Yoruldum çünkü. Çok yoruldum. Çok yıpratıldı beni. Onun için kimseye özlem de duyuyorum artık. Nasıl bir şey biliyor musun? Ben başka bir hayat kurdum. Kendimi yeniden doğurdum. Şu an üç yaşında mıyım, dört yaşında mıyım bilmiyorum ama bambaşka bir hayatım olsun istiyorum.. Ufak çok ufak. Üç kişi olsun, dört kişi olsun ama beni gerçekten bilen insanlar olsun, anlayan insanlar olsun. Yani kuru kalabalık istemiyorum hayatımda. Bu annem için de geçerli, babam için de.

Aslan: "İnsanlar ruha aşık olur"

Aslan idealist, mesleğine aşık, başarılı bir ilköğretmeni. Öğrencileriyle arası çok iyi. LGBT birey olmakla ilgili "bu bir varoluştur" diyor üstüne basarak ve varoluşuna saygı gösterilmesi için mücadele ediyor; etkinliklere katılıyor, sokakları gece gökkuşağıyla kaplıyor. Hem LGBT birey olup hem de geleceğin yetişkinlerini eğitmek görevine sahip oluşu Aslan'ın hayatının merkezindeki çelişki. Bir gün bir öğrencisi "öğretmenim filmlerde görüyorum, erkek erkeğe öpüşüyorlar bu olabilir mi gerçekten?" diye sorduğunda bir süre cevap veremediğini, ne diyeceğine emin olmadığını söylüyor ve cesaretini toplayıp "İnsanlar ruha aşık olur öncelikle" dediğini söylüyor

Biraz hayatından bahsedebilir misin? Nasıl keşfettin kendini?

Bu çok küçük yaştan beri vardı. Hiçbir zaman kızlara bakmadım. Çocukluk çağında aşık olduğum zamanlar oldu kızlara ama öyle olduğunu zannettim, belki toplumun getirisi olarak bir erkek rolünün bir kız rolüne aşık olması gerektiğinden dolayı. Ama her zaman benim yönelimim erkekti. Bunu hissediyordum. Küçük yaşlarda bunu fark ederdim. Çok açık şekilde belli ki bu doğuştan gelir. Bu bir varoluştur.

Üniversitede iki senelik bir ilişkim oldu. Bu bir kızdı ve nişanlanma sürecine kadar gitti. Bazı problemlerden dolayı ayrılmak zorunda kaldık.

Askere gittiğimde de biraz feminen tavırlarımdan dolayı çok ciddi problemler yaşadım. Sürekli üzerime gelmeler oldu. Askeri ortam çok rencide edici bir durumdu.

Oradan çıktuktan sonra gördüm ki benim çevremde zaten meğer çok eşcinsel arkadaşım varmış ama yıllarca bana söylememişler.

Çünkü onlar da emin olamamışlar benden. Bir süre sonra artık yavaş yavaş yardımcı olmaya başladılar. "Artık düşüncelerini bize açıkla. Biz senin arkadaşınız, dostunuz. Varsa böyle bir şey açıkla, bu bir sapkınlık değildir. Bak biz de sana söylüyoruz biz eşcinseliz. Çok zor bir hayattır ama sen çok iyi bir insansın ve iyi dostlarla bu yola girmeyi hak ediyorsun. Biz sana yardımcı olacağız, kesinlikle korkma, çekinme" Ben 21-22 yaşında kendimi keşfettim. Çocukluktan 21 yaşına kadar olan süreç çok zordu. Üniversitede toparlandım, kendime geldim. Kız arkadaşım dediğim gibi iki sene sürdü. Bu ilişki süresince, burası çok ilginçtir, ben bile hâlâ kendimi çözemiyorum, kız arkadaşım sevişirken kurduğum hayaller bir erkekti.

Peki kalpten aşk hissediyor muydun kız arkadaşına karşı?

Kalpten... Şu an bile halen ben arkadaşlarımla konuşurken kendime bir tanı koymuş değilim. Benim bu konu hakkında bir teorim var. Bence kişi cinsiyete aşık olmuyor. Ruha aşık oluyor. Çünkü ruhun bir cinsiyeti yoktur bence. Bence karşındakinin kız veya erkek oluşu ya da bir trans oluşu hiçbir anlam ifade etmiyor benim için. Bu benim teorimdir. Ben demek ki o kişinin ruhuna aşık olmuşumdur, cinsiyetine değil. Ama işin sonuna baktığımda kurduğum hayalde de bir cinsiyet vardı.

Tatminsizlik oluyordu belki de?

Kurduğum hayalde cinsiyet var, bir ruh yok sonuçta. Ama şu an bile ben diyemiyorum ki ben kesinlikle erkeklere aşığım. Bunu ben bilemem. Belki bir kız çıkar karşıma ve ben ona aşık olurum. Ama yine benim hayallerimi erkekler süsler. Şimdi söylemek gerekirse, ben öğretmenim. Bir nesil yetiştiriyorum,

geleceği yetiştiriyorum, ilköğretim çocuklarını. Bazen benim de çıkmaza girdiğim zamanlar oluyor. Homoseksüel bir öğretmenim. Fakat bu konu hakkında bu çocukları nasıl eğiteceğimi, onlara nasıl yaklaşacağımı ben bile bilmiyorum. İnancım şu yöndedir, gönül isterdi ki, öncelikle öğretmenlerden başlanarak eğitimler, seminerler yapılsın. Gençler, çocuklar... İlk önce onlarla başlansa zaten her şey değişecek. Çünkü biz annemizden, babamızdan, ninemizden, dedemizden ne gördüysek onların rolü neyse o kalıba girerek hayatımızı sürdürdük. Bu duyguyu yaşayınca insan zaten böyle bir bocalıyor. Onları ondan kurtarmak zaten çok zor ama şimdiden başlayarak biz geleceğin çocuklarını, geleceğin annesini babasını yetiştirirsek, ilerleyen zamanlarda daha güzel şeyler olacağına inanıyorum.

Ne değişir mesela? İnsanlar LGBT bireyleri daha çok kabullenilebilir mi?

Şimdi zaten, en büyük sorun da şu: LGBT bireyler kendini kabullenemiyor. En basitinden bir röportaj bile yapmaya çekiniyorlar. Çünkü bir korku var. Benim bir korkum yok mu? Benim de bir korkum var. Çünkü benim bir kariyerim var. Ben bir öğretmenim. Ama birilerinin bunu yapması lazım. Birilerinin bunu başlatması lazım. Bir şekilde bazı kalıplar bazı tabular kırılır, değil mi?

Bu yasa değişikliğiyle ilgili fikrini öğrenmek istiyorum.

Çok sevindim ve çok mutlu oldum. Biliyor-sunuz, eşcinsel ilişki Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde "doğaya aykırı ilişki" olarak adlandırılıyor. Bunu neye göre sınıflandırdılar, neye göre ad verdiler, onu ben anlamış değilim. Neye göre yani? Doğa nedir o zaman? Doğa dedikleri nedir yani? Doğa dedikleri yani sadece kadın-erkek ilişkisinden mi oluşur? Ben buna katılmıyorum, çünkü baktığımda doğada eşcinsel köpekler de vardır, kediler de vardır. Onlar doğanın varlıklarıdır, canlılarıdır. Biz nasıl canlıysak, bu doğada yaşayan onlar da. Yani nasıl aykırı? Ve bunun cezasını bu kadar ağır hale getirdiler. Bu çok saçma. Ve ben çok çok sevindim, bu yasanın değiştiriliyor olmasına

Peki bir şeyler değişebilir mi sence? Hakikaten etkili olur mu bu yasa?

Tabii ki bu yasa geçerse çok güzel değişiklikler olacak. Daha özgür olacak, daha etkili olacak da benim umudum yok. Yasanın geçmesi konusunda umudum yok. Çünkü bu biraz siyasi bir olaya giriyor. Bizim ülkemiz yıllardır aynı kişiler tarafından yönetiliyor. Hiç vizyonu geniş, dinamik, genç kişilerin önünü açmadılar. Şu an evet bir iki kişi girdi Meclis'e. Ne mutlu ki bu kişiler girdi ve bir şeyler yapıyorlar. Bu kişiler 10 olsa 15 olsa ne kadar güzel şeyler gerçekleşecek. Bu sadece LGBT için değil, hayvan hakları için de, birçok hak için güzel çalışmalar yapılacak. Umalım ki, şu an o koltuklarda oturan o siyasiler bu konuya sıcak baksın, o dar görüşlerinden çıkabilsinler. Tek ümidimiz böyle bir yasanın geçecek olması. Bizim için iyi olacaktır.

Sen kamuda çalışıyorsun. Senin bu kimliğinin ortaya çıkması işini etkiler mi? Ne olur?

İnan ki bu daha dün arkadaşlarımla konuşulmuş bir konudur. Ciddi anlamda bunu tartıştık çünkü ben güçlü bir karakterim olduğuna inanıyorum. Ben ileride haykıracağım, bunu anneme babama da söyleyeceğim, eşime dostuma da. Ve ben halperest bir insanım. Bu, hayallerimden biridir. Ben kimliğimi

gizleyerek uzunca bir süre yaşamak istemiyorum. Ben eşcinsel kimliğimi söylediğim takdirde görevimden alınır mıyım, uzaklaştırılır mıyım, uyarı mı alırım, hiç bilmiyorum. Fakat bunun negatif bir yönü var ki, başa dönüyoruz, anne babalar büyük ihtimalle benim gibi bir öğretmene çocuklarını emanet etmek istemeyecekler. Bu ciddi bir konudur, çünkü "bizim çocuklarımıza kötü örnek olacak, kötü şeyler öğretecek, farklı şeyler anlatacak", "belki de çocuklarımız ona benzemek isteyecek" diye düşünebilirler. Negatif yönü budur. Dolayısıyla bizim aslında yıllara ihtiyacımız var.

Hırslı bir öğretmenim. Güzel bir nesil yetiştirmek istiyorum. Öğrencilerimi seviyorum. Onlara hem baba, hem anne rolüdeyim. Mesela okuldaki öğretmenler de fark ediyor bunu. "Sen farklı bir öğretmensin" diyorlar ama isim koyamıyorlar. Çünkü bir kadın öğretmen anne rolü üstlenirken heteroseksüel bir erkek öğretmen baba rolünü üstleniyor. Ben ise belki de onlara hem anne şefkatini hem bir babanın otoritesini sağlıyorum ve yıllardır başarı elde etmeyen bulunduğum okulda ben şu an çok başarılıyım. Ve sınıfımda şu an kolej sınavında ilk 10'a giren öğrencilerim var. Yani dediğim gibi, benim şu anda kimliğimi ciddi anlamda gizlemem lazım. Bir şekilde aslında ikiye bölünmüş gibiyim. Çok fazla kısıtlıyorum kendimi iş ortamında ama arkadaş ortamında oldukça rahatım. Çok şanslıyım ki dışarıdaki ortamda yalnız değilim, en azından beni bilen ve seven tanıdıklarım, arkadaşlarım var. Gayet rahatım. Ama meslek yaşamı için bu çok zor.

Gelelim aile meselesine. Ailen biliyor mu?Bilmiyorlarsa, şüpheleniyorlar mı, ne dediler?

Bilmiyorlar. Bir gün bana annem "sen kızlara mı ilgi duyuyorsun, erkeklere mi?" dedi. Tam yılını hatırlamıyorum ama 16-17 yaşlarımdaydım ve belleğimden silmek istediğim bir andı. Çünkü aslında kabullenmediğim bir şeyi benim yüzüme tokat gibi vurdukları bir olay oldu bu. Konuyu kapatmaya çalıştım. "Kesinlikle," dedim "kabul etmem, kesinlikle konuşmam ne bir psikologla, ne bir psikiyatrla. Ben hasta değilim. Bu bir hastalık değil. Böyle bir şey de yok zaten. Tabii ki ben kızlara ilgi duyuyorum." "Böyle bir şey varsa belki tedavi edebiliriz, belki değiştirebiliriz" dedi annem. "Yok" dedim "öyle bir şey yok". Bunun sonucunda böyle bir şey olmadı ama gel gör ki, bazen eşcinsel oluşumun çok fazla şiddetlendiği noktalar oldu. Çok seviyorum ben giyinmeyi kuşanmayı. Modayı takip ediyorum ve kırmızı pantolonlar, pembe atkılar giydiğim zamanlarda, annemin babamın bakış açısında "nedir oğlum giydiğin", "nedir o taktığın küpe", "saçını neden kırmızıya boyadın"... Bunları ben lise, üniversite zamanlarımda yaptım. Bunlarla çok karşı karşıya kaldım ama bunun dışında ciddi bir karşılıklı konuşma olmadı. Ama benim inancım şu ki anne doğurduğu çocuğun ne olduğunu biliyor, hissediyor. Özellikle anne. Baba bunu fark edemiyor ama anne fark ediyor. En azından neler hissettiğini, bir bakışımı anlayabiliyor.

İnsanları hazırlayacak olanlar LGBT dernekleri aslında.

Kıbrıs'taki LGBT dernekleri hakkında ne düşünüyorsunuz? Şu anda bildiğim bir tane dernek var: Queer. Ben onları internetten takip ediyorum, sadece sosyal paylaşımlarda bulduklarını görüyorum. Bazı toplantılar, seminerler başlatmışlar şimdi galiba dileyenler katılsın diye. Ama benim gitmem neyi değiştirir? Zaten ben kendimin ne olduğunu biliyorum. Etrafımdaki kişilerin ne olduğunu biliyorum. Belki bir fikir sunabilirim, ne yapabiliriz diye belki seminer düzenleriz, okullara birilerini göndeririz gibisinden bir fikir sunabilirim ama madem böyle bir dernek kurulmuşsa bunun başında birileri varsa zaten bunları düşünebilirler.

Av. Öncel Polili: "Daha bütüncül bir politika gerekli"

Erkekler arası eşcinsel ilişkiyi yasaklayarak 5 yıla kadar hapis cezası öngören Ceza Yasası Fasil 154 değişiyor. CTP-BG milletvekilleri Doğuş Derya, Fazilet Özdenefe ve Tufan Erhürman'ın Meclis'e sundukları yasa önerisi eşcinsel hakları açısından ne gibi iyileştirmeler ön görüyor? Avukat Öncel Polili, yasa değişikliğini Gündem'e değerlendirdi.

Polili, "ahlaka aykırı suçlar" başlığının kaldırılarak yerine "cinsel nitelikli suçlar" tanımlanmasının getirilmesini, kişilerin bedenlerinin, toplumun ahlakından çok, vücut bütünlüğünün korunması ve kişisel cinsel dokunulmazlıkların ihlâl edilmemesi bağlamında tanımlandığını kaydetti. Ceza Yasası'nın 171, 172 ve 173. maddelerini yürürlükten kaldıran değişikliğin, eşcinseller için tutuklanıp yargılanma korkusunu ortadan kaldıracığını ifade eden Polili, öte yandan, yasadaki değişikliklerin toplumsal

dışlanma ve diğer sosyal sorunları bir anda kaldırmayacağını vurguladı. Önerinin, bir erkeğin başka bir erkeğe cinsel tecavüzde bulunmasıyla ilgili var olan yasal boşluğu da doldurduğunu ifade eden Polili, "Aynı zamanda, cinsel yönelim, cinsiyet kimliği, nefret suçları ve cinsiyete dayalı olarak zehmet ve kadih suçları ile ilgili olumlu bir düzenlemedir" diye konuştu.

Kamu hizmetlerinde cinsel yönelim temelli ayrımcılık suç olacak

Yasa, kamu hizmetinden yararlanan kişilere cinsiyet kimliği ve cinsel yönelimden dolayı ayrımcılık yapılmasını da suç olarak kabul ediyor. Ancak Polili, kamu hizmetlerinde ayrımcılığın ortadan kalkması için yapılması tasarlanan söz konusu düzenlemelerin sağlıklı bir şekilde uygulanıp uygulanmayacağını zamanın

göstereceğini ifade etti.

"Yasanın uygulayıcısı olan kurumların ve personelin bu konularda bilincinin artırılması da insan hakları hukuku çerçevesinde devletin bir görevidir" diyen Polili, öneriyle ilgili şunları kaydetti: "Söz konusu değişiklikler cinsel yönelim ve cinsiyet kimliğine yönelik ayrımcılığı tamamen ortadan kaldırmayacak. Ayrımcılığın ortadan kalkması için daha bütüncül bir politika gerekmektedir. Örneğin İş Yasası gibi diğer yasalarda da düzenlemeler yapılmalı ve yasanın uygulanması için İnsan Hakları Kurumları kurulmalıdır.

Halil Duranay: "Gazetecilik vicdan meselesidir"

Halil İbrahim Duranay

Narin Demirci

"Gazetecilik vicdan meselesidir" diyor ve medyanın hammaddesinde insan olduğunu söylüyor Halil İbrahim Duranay. Yapılan iş insanla ilintili ise sonunda bir vicdan muhasebesinin olması gerektiğini düşünüyor. Öğrencilerine de aynısını söylüyor. "Bir insan katil bile olsa, yüz kızartıcı bir suçtan dolayı mahkum dahi edilse, yine de insan olduğu için birtakım haklarını ezip geçemeyiz" diyerek, öğrencilerini her ne olursa olsun kişinin insan onuruna zarar vererek haber yapmalarını konusunda uyarıyor.

"Bu, vicdanı harekete geçirme dersidir"

Halil İbrahim Duranay, Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak İnsan Hakları ve Gazetecilik dersine giriyor. Dersin adı gazetecilikle bağdaştırılmış olsa da, o medyanın kollarını birbirinden ayırmıyor. İnsan hakları bağlamında bütün medyayı ele alıyor. Üniversitede ilk defa verilen bu dersi, insanın vicdanını harekete geçirme dersi olarak niteliyor. İstedığı şey medyadaki olağanlaşmış gidişata karşı frene basıp, olaylara farklı bakış açılarıyla bakmak. Vicdandan bahsederken romantizmi kastetmediğinin de altını çiziyor Halil Duranay. "Gazeteci yani bir medya mensubu kendisini karşısındakinin yerine koyarak hareket etmeli ve öyle haber yapmalı" diyor. Bu konuda Türk medyasını eleştiren Duranay, "Türk medyasında çıkan işlerin yüzde 80'i tamamen temel insan hakları ihlaline dayalı" diyor, medyada insan hakları ihlalinin ciddi oranlara ulaştığına dikkat çekiyor. İnsan Hakları ve Gazetecilik dersi için girdiği sınıfta öğrencilerine "ekip" diyor o. Bilgilerin kalıcılığı için birlikteliğe vurgu yapıyor ve öğrencileriyle interaktif ders yapıyor. "Öğrenci derse of çekerek değil, zevk alarak gelmeli. O da ancak derse birebir katıldığı zaman, kendinden birşey kattığı zaman mümkün olur" diyor. O yüzden öğrencileriyle, kendi deyimiyle "ekibi" ile uygulamalı projeler yapıyor Halil Duranay. İnsan Hakları ve Gazetecilik dersinin yeni bir ders olduğunu ve içeriğini oluşturmaya çalıştığını belirtiyor. İçeriği hazırlarken vicdanı oluşturmayı hedeflediklerini ve bunun egzersizini yapmayı

Halil Duranay kimdir?

Halil Duranay, lisans eğitimini Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) Siyaset Bilimi Bölümünde, yüksek lisans eğitimini ise DAÜ İletişim ve Medya Çalışmaları Programı'nda tamamladı. Halen DAÜ İletişim Fakültesi'nde doktora devam etmektedir. 2012 yılında İstanbul'da Kültür Neşriyat isimli avangard kitaplar basan yayınevini kurdu, hâlâ aynı yayınevinin genel yayın yönetmenliğini yürütmektedir. Uzun yıllar Malignant ve Kontrafaktus isimli deneysel müzik gruplarında müzik çalışmalarını sürdürdü. Oswald de Andrade, d.a.levy, Georges Bataille, Maxim Gorki, Aram Saroyan, Daniil Kharmis gibi yazarların eserlerini Türkçe'ye çevirmiştir. 2012 yılında sürdürülebilir ekolojik dünya üzerine yazılmış ve biyo-politika alanına

yeni fikirler sunan Şehir Yamyamlığı Manifestosu: Berlin Deklerasyonu'nu çevirmiş ve Türkiye'de yayınlamıştır. Gonzo Corpus, Zoomozofon, NULL, Çağrılmayan Cemaat gibi birçok dergi ve fanzin kurup yayınladı. Duranay'ın "Likantropi: 21.Yüzyıl mı? Betytambal Galsın" ve "Acéphale" isimli yayınlanmış iki kitabı bulunmaktadır. Akademik tartışma yazıları ve performans metinleri; Gonzo Corpus, Gaile, NULL, Zoomozofon, ÇC. gibi dergilerde yayınlandı, hala yayınlanmaya devam ediyor. Duranay, Uluslararası Gerçeküstü Antoloji Hidrolith'in 2014'te yayınlanacak olan ikinci cildinde yer alan birkaç Türk yazardan birisidir, antolojiye bu yıl "The Perfect Empathy: Torture of Thrownness" isimli metni ile destek vermektedir. 2013-2014 Güz Dönemi itibarıyla DAÜ İletişim Fakültesi'nde Gazetecilik ve İnsan Hakları dersini vermektedir.

düşündüklerini ifade ediyor. "Bu yüzden ekibin birebir derse katılabileceği, içinde kendisini bulabileceği şekilde fanzin hazırladık. Fanzin gazete ve dergi gibi yasal değildir. Bu yasadışı olduğu anlamına gelmez, sadece yasal prosedürlerle çıkmaz. İnsan haklarıyla ilgili çok uç bir düşünce varsa bunu bir dergide yayınlamanın sınırları vardır. Ama resmi kurumlardan arınıp fanzin çıkartılırsa o zaman bunun içine istediğin kadar uç fikirleri koyabilirsin. O yüzden ekipteki her bireyin düşüncelerini sınırlamamak için fanzin çıkarttık. Düşüncelerinin sınırlarını görebilmek için" diye konuşuyor.

"Düşünceler kavga etmeli"

Fanzin hazırlama fikrinin sadece öğrencilerinin düşünce ufkuyla görebilmek amacıyla yapıldığını özellikle vurguluyor Halil Duranay. "Bunlardan kastım ortalığı karıştırmak, sansasyon oluşturmak değil, öğrencilerinin yorumlarının nerelere varabileceğini görmek. Bu konuda düşünceler ne kadar uçabilecek bunu görmek istiyorum. Bu yüzden öğrencilerin kendi aralarında gevezelik yapmasını, birbirlerinin kişisel haklarına saldırmadan kavga etmelerini istiyorum. Düşünceler kavga etmeli. Çünkü asıl kavga ederken düşünür insan aslında" diyor ve antik Yunan'daki filozofların uygulamalarına

dayandırıyor düşüncesini. Antik Yunan'da filozofların kitap yazmadıklarını, sadece konuştuklarını söylüyor Duranay. "Kitap yazmıyorlar, taşlara birşeyler kazımıyorlar. Sokağa çıkıp başına başına konuşuyorlar. Çünkü konuşurken felsefe yapıyorlar. Bu süreç içerisinde düşünce üretiyorlar. Bunun için derste çok fazla konuşalım istiyorum. Fanzin de bununla ilintili bir şey. Konuşmada açacağımız o düşüncenin sınırlarını esnetebildiğimiz kadar görsel malzemeye dönüştürmek" diye konuşuyor.

Gazeteci önce kendi haklarını bilecek

İnsan Hakları ve Gazetecilik dersi alan öğrencilerinden önce kendilerine saygılı olmalarını istiyor Halil Duranay. "Diğerleri kendiliğinden gelir" diyor. Ayrıca dersin bir diğer katkısının da yurttaşlık haklarını kavrayabilmek olduğunu ifade ediyor. Gazetecilerin topluma yön çizdiğini belirtiyor ve gazetecilerin önce kendi haklarını bilmesi, daha sonra insanların haklarını savunması gerektiğini söylüyor. Duranay, "İnsanlar kuru kuruya yaşamıyor. Devletin güvence altına aldığı hakları var. Bundan habersiz olunamaz, özellikle de topluma yön verecek bir gazeteci olunacaksa. Önce sen kendinden emin olup haklarını bileceksin, sonra diğer insanların haklarını savunmaya başlayacaksın" diyor.

Halil Duranay dersi alan öğrencilerden öncelikle kendilerine saygılı olmalarını istiyor.

Hababam Sınıfı'nın Güdük Necmi'si DAÜ'deydi

Aybeniz Küzeci

Doğu Akdeniz Üniversitesi Sinema Kulübü'nün düzenlediği Hababam Sınıfı gecesine, Hababam Sınıfı filminin efsane isimlerinden, Güdük Necmi olarak hafızalara yer etmiş olan Halit Akçatepe katıldı. Söyleşi öncesi Gündem Gazetesi muhabiri ile gerçekleştirdiği sohbette samimi itiraflarda bulunan Akçatepe, Türk sinemasının dün ile bugününü kıyasladı. Akçatepe, teknik olarak çok iyi yerlere geldiğini vurguladı ancak, tekniğin yalnız başına bir şey ifade etmediğini, tekniğin yanında oyunculuğun da çok önemli olduğunu altını çizdi ve ekledi: "Teknik olarak çok güzel yerlere geldik. Fakat sinemada oyunculuk da olmalıdır. Şimdiki sinemalarda oyunculuk yok. O yüzden de çok büyük eksiklik var". Son 5-6 yıldır film izlemediğini dile getiren Halit Akçatepe, bunun piyasada izlenecek film olmamasından kaynaklandığını söyledi. Her merak edilen bir soru vardı. Her röportajında mutlaka klasikleşen sorulardan biri olan "O sobaya nasıl girdiniz?" sorusunu soruyoruz. Akçatepe'nin verdiği cevap ise bizi kahkahalara boğuyor: "Ben nasıl gireyim o

sobaya? Sen bile mini minnacık kızsın giremezsin. Filmdir, işte girdik gözüktük. Kapağı kaldırdılar biz çıktık" Halit Akçatepe, moralinin çok bozuk olduğu anlarda bile sahneye çıktığını, bu işin onun mesleği olduğunu vurguladı. "Ben babamı gömüp sahneye çıktım. Annemi gömüp sahneye çıktım. İçim acımadı mı acıdı, ama benim işim bu" diyerek oyunculuğun profesyonel bir iş olduğunu anlattı.

"Keşke 20 yıl önce doğmuş olsaydım"

Akçatepe 1 Ocak 1938 yılında yani Büyük Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün vefatından 11 ay 10 gün önce doğmuş. Bu tesadüf ile ilgili, "Üzüntüm şudur ki, 20 yıl önce doğmuş olsaydım Atatürk'ün Türkiye'sini yaşamış olacaktım. Maalesef bunu yaşayamadım. Tek üzüntüm budur" dedi.

"Hababam Sınıfı'na ihanet etmedim"

Hababam Sınıfı'nın Güdük Necmi'si sohbet sonrasında kendisini yüzlerce kişinin beklediği salona "Hababam güm güm gü! Hababam güm gü! gü!" sloganları ve seyircinin büyük alkışları ile girdi. Seyircilerin sorularını cevaplayan Akçatepe, Hababam Sınıfı'nın yeni versiyonları ile ilgili, "Ben o filmlerde oynama-

mak istememiştım ama bir gün Hülya Koçyiğit ile bir şehre gittik gene böyle bir söyleşi için. Orada bir sinemacıyla karşılaştık. Sohbet ederken sordu bana 'Hababam Sınıfı'nın yeni versiyonlarında oynayacak mısınız?' diye, bende 'oynamayacağım' dedim. O zaman o sinemacının bana verdiği cevap şu oldu: 'Ben o zaman o filmi takmam sinemamda'. İşte bu cevabın ardından Hababam Sınıfı'nın hatırasına ihanet edeceğimi düşündüm ve o yüzden o filmde oynadım. Eski tadı verdi mi, elbette hayır ama oynadım" diyerek Hababam Sınıfı efsanesine ihanet etmediğini söyledi.

"Sinema ve televizyon konservedir. Tiyatro ise turfanda bir yemek"

Seyircilerden gelen bir başka soru üzerine, "Dünyaya yeniden gelsem, yeniden tiyatrocuyu sinemacı olurum. Kendimi başka hiçbir yerde göremiyorum" diyen Akçatepe şunları söyledi: "Sinema ve televizyon benim için konservedir. Çe-kersin vakti gelince oynatırsın, istersen sürekli oynatırsın. Ama tiyatro öyle değildir. Her

akşam yeniden yapılan turfanda bir yemektir."

"Bu bir hıyarlıktır"

"Hababam Sınıfı ne kadar tembel bir sınıf olursa olsun, vatanına layık olmaya çalışan bireylerden oluşurdu. Hababam Sınıfı bir gün Gençliğe Hitabe'yi hep bir ağızdan okumuştuk. Günümüzde ise 'Andımız' okullarda kaldırıldı" diye soran bir seyirciyi Akçatepe gülerken, tam bir Hababam ve Kel Mahmut'un öğrencisi gibi kısa bir cevap verdi: "Bu bir hıyarlıktır."

Halit Akçatepe, "Atatürk'ün Türkiye'sinde yaşamak isterdim" diyor

İletişim Fakültesi hocalarına sorduk: “İleride nasıl hatırlanmak istersiniz?”

Bu röportajı, bir hocamın bana verdiği sokak röportajı ödevinden yola çıkarak yaptım. Bu ödev için içime sinen soruyu bir türlü bulamıyordum. Fakültenin içinde dolanıp dururken birden önümden geçen hocalara baktım. Dedim ki “galiba aradığım soruyu buldum”. Onlar öğrencilerine bir şeyler verebilmek, öğretebilmek çabası içindeydiler. Onlara şu soruyu sordum: “İleride nasıl hatırlanmak istersiniz?”

Dilara Atamuradova

Doç.Dr.Hanife Aliefendioğlu

“Öncelikle çok teşekkür ederim böyle bir soruyla geldiğiniz için. Biz öğrencilerimize kısa zamanda çok şey öğretmeye çalışıyoruz ve onlardan bunu böyle kabul etmelerini istiyoruz. Onlardan ileride herhangi bir konuyla karşılaştıklarında, o konuya eleştirel bakmalarını ya da ‘bu konuya şöyle de bakabiliriz’ dediklerinde akıllarına beni getirmelerini isterim.”

Öğretim görevlisi Sami Özuslu

“Meslekten gelen bir hoca olarak pratiği sevdiğim bir hoca olmak isterim. Öğrencilerin, ‘hoca biraz daha ders yapsa, ondan biraz daha bir şeyler öğrenebilsek’ diye düşünmelerini isterim. İletişim sürekli yenilenmesi gereken bir meslektir. Ezberden çok, anlamayı ve pratiği gerektiren bir alandır. İleride bir ya da iki öğrencimin benim için ‘pratiği sevdiğim hocamız oldu’ demelerini isterim.”

Yrd. Doç.Dr. Yetin Arslan:

“Aslında ben bu işte çok yeni sayılırım. Kolay ulaşılabilir, öğrencilerin korkmayacağı, hep yeni bir şeyler öğretebilen, yenilikleri keşfeden, kafalarında soru işareti bırakan hoca olarak anımsanmak isterim.”

Yrd.Doç.Dr. Metin Ersoy

“Bir hoca olarak öğrencilerin hayatında bir iz bırakabilmiş ve gelecekteki meslekleriyle ilgili, muhakkak hatırlanacak biri olmak isterim. Bir kişiye bir şey öğretebilmek ve onun yaşamına bir dokunup yaşamında bir şeyler değiştirebilmek... En çok hatırlanmak istediğim konu bu olurdu.”

Öğretim görevlisi Vasvi Çiftçiöğlu:

“Bir hoca olarak öğrencilerimin öğrettiklerimi hatırlayıp, ‘bunun çözümünü Vasvi hocam öğretti’ demelerini isterim. Gerçekten işinize yarayan bilgileri kimden öğrendiğinizi kolay kolay unutmazsınız. Elimden geldiğince öğrencilere böyle şeyler öğretmeye çalışıyorum.”

Araştırma görevlisi Engin Aluç

“İleride öğrencilerim beni despot bir hoca değil de, onlarla yeri geldiğinde arkadaş gibi muhabbet edebilen, onların sorunlarına cevap bulabilen, onlara destek veren hoca olarak hatırlamalarını isterim.”

DAÜ İletişim mezunu Soner Öztürk Star TV’de

Narin Demirci

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) İletişim Fakültesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü’nden geçen yıl mezun oldu Soner Öztürk. Son sınıfta iken DAÜ Öğrenci Konseyi Başkanlığına seçildi ve bütün üniversiteli arkadaşlarını temsil etti. Artık Türkiye’nin ulusal kanallarından biri olan Star TV’de hafta içi hergün canlı olarak yayınlanan ‘Melek’ programının editör danışmanlığını ve program muhabirliğini yapıyor. Öztürk, “Programın konu ve konuklarını belirleyip editörümüze sunuyorum. İçerisinden uygun konuları alarak ve geliştirerek, programın bazen günlük, bazen haftalık, bazen ise aylık içeriğini birlikte hazırlıyoruz” diyerek, yaptığı işten zevk aldığını söylüyor. Gündem Gazetesi’nin sorularını internet üzerinden yanıtlayan Öztürk, yaptığı işten ve kanalın kendisine kazandırdıklarından bahsediyor. “Programımıza gelen ünlü sanatçılar ya da profesörlerle o gün konuşulacak konuya dair, dışarıda sokak röportajları yapıyorum şu an için. Örneğin programın konusu ‘sağlıklı yaşam’ ise, programa gelen konukları tanımak ve onların uzmanlık alanlarıyla ilgili araştırma yapmak mecburiyetinde olduğumuz için, hem daha çok insan tanıyoruz, hem de onların anlattıklarını dinleyerek yeni şeyler öğreniyoruz” diyor. Program için, gazeteler ve internet üzerinden gündemi sürekli takip ettiğini söylüyor.

DAÜ’nün kendisine dolaylı olarak değil, doğrudan etki ettiğini belirtiyor. Üniversitenin çok kültürlü oluşunu birinci sebep olarak gösteren Öztürk, “Üniversitemizdeki zengin kültürleri tanıyarak, farklı bakış açıları kazandım ilk önce. Okuldaki tüm sosyal ve kültürel etkinliklerin içinde yer alarak sosyal alanda elimden geldiğince kendimi geliştirdim. Ayrıca radyo televizyon öğrencisi olarak okulun televizyon kanalında olabildiğince kendimi geliştirme fırsatı buldum” diyerek, üniversitenin imkânlarından yararlandığının altını çiziyor.

Konsey Başkanlığı sorumluluk duygusunu geliştirdi

Son sınıfta Öğrenci Konseyi başkanı seçilişinin hayatında ciddi bir atılım olduğunu söylüyor. Konsey başkanlığının sorumluluk duygusunu geliştirdiğine dikkat çekiyor ve diyor ki “Okulumu ve öğrenci arkadaşlarımı tüm platformlar da temsil ettim ve ciddi bir sorumluluğun altına girdim. Onları en iyi şekilde temsil etmek için sosyal faaliyetlerde öncülük ettiğim gibi, sorunlarıyla da birebir ilgilendim. Ve bu süreçte birçok sorunla karşı karşıya kaldım. Ama şükürler olsun ki hem sosyal anlamda hem sorunları aşma konusunda hem de okulumuza yenilik katma adına görevimi tamamladım. Ekimle birlikte görevi yeni arkadaşlara teslim ettim.”

Bir İletişim Fakültesi mezunu olarak başlamak istediği yerde miydi? Ulusal

bir kanalda başlayabileceğini düşünüyor muydu? “Açıkçası böyle bir düşüncem yoktu” diye cevap veriyor. Öztürk Star TV’ye başlangıç serüvenini şöyle anlatıyor: “Hedeflediğim yerdeyim ama başlayabileceğimi düşündüğüm yerde değilim. Yani böyle iyi bir kanalda, böyle bir çalışma pozisyonunda başlayabileceğimi düşünmüyordum. Mezuniyetten sonra kısa dönem askerliğimi yapmak üzere başvurumu yapmıştım. Askere gitmem 2 ay gibi bir süre vardı. O süre içinde referans kazanmak adına birkaç yere özgeçmiş yolladım ve askere gidene kadar iyi-kötü bir yerde çalışmayı istedim. Çok şanslıyım ki başvuru yaptığım üç yerden de geri dönüş oldu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin Halkla İlişkiler Bölümü ile bir başka televizyon kanalından da kabul edildim. Diğer işler maddi olarak daha fazla imkân sağlıyordu ama başarıya giden yolda kendimi geliştirmek adına Star TV daha ağır bastı ve böyle bir tercihte bulundum. Yanılmadığımı da hergün anlamış oluyorum.”

“Kulüplerden faydalanın”

Öğrenmenin ve kendini geliştirmenin sınırı olmadığını düşünüyor Soner Öztürk. Her yükselen çitinin üzerine yeni çitler eklemek gerektiğine inanıyor. Bir DAÜ mezunu olarak üniversitedeki arkadaşlarına tavsiyelerde bulunuyor. DAÜ’nün uluslararası öğrencilere eğitim vermesinden kaynaklanan çok kültürlü olma özelliğini,

Soner Öztürk geçen yıl DAÜ Öğrenci Konseyi başkanlığı yapmıştı.

öğrencilerin çok iyi değerlendirmelerini istiyor. Soner Öztürk şöyle diyor: “İlk tavsiyem okulumuzda bulunan öğrenci kulüplerinden faydalanmalarıdır. Kendilerini geliştirmek ve sosyal olmak adına bulunmaz bir fırsat var oralarda. Bir öğrenci sadece derslerde başarılı değil, sosyal anlamda da etkin olursa, meslek hayatında başarılı olduğu gibi özel yaşantısında da mutlu olur diye düşünüyorum. Ve farklı ülkelerden gelen öğrenci arkadaşlarıyla daha fazla samimi olup, onların kültürlerini daha iyi tanımalarını öneririm. Çünkü kültür zenginliği en büyük zenginliklerden biridir.”

Kuzey Kıbrıs'ın efsanevi ismi Gız Mustafa

Aybeniz Küzeci

Kıbrıslı yazar Hasan Karaokçu son kitabı "Gız Mustafa-Goca Mustafa"da, "Aya'nın (Dilekkaya köyü) uçan, geleceği okuyan kahini ve esrarengiz adamı"nın hayatını anlatıyor. Mustafa Osman Şemsettin, nam-ı diğer "Gız Mustafa", sıradışı özellikleri olan bir insan. Karaokçu, kitabın giriş bölümünde Gız Mustafa'nın "uzun ve ortadan açılmış saçlarının altındaki nur yüzü, başındaki siyah örtüsü, ermiş kişileri andıran kıyafetleri, kamburu ve eline alıp sırtına vurduğu gizemli tenekesiyle hafızalardan silinmediğini" anlatıyor.

Bir peri ile evli olduğunu, onlarla toplantı yaptığını, perilerin düğününe gittiğini ve perilerden çocuğu olduğunu söyleyen ve 23 yıl önce dünyadan göçüp giden Gız Mustafa'nın hayatını araştırdıkça, Karaokçu, Gız Mustafa'yı sadece Kıbrıslı Türklerin değil, Kıbrıslı Rumların da tanıdığını ve yurtdışından da birçok kişinin onu ziyaret ederek fâl baktırdığını öğreniyor. "Gız Mustafa" kitabının yazımının kolay bir

süreç olmadığını söyleyen Karaokçu, Kıbrıs'ta yaşayan herkesin bir değer olduğuna inandığını ve hepsinin aslında kitap veya belgesel haline dönüşmesi gerektiğini vurguluyor.

"Gız Mustafa" karakterini kitaba dönüştürmeye karar verdiğinde, bazı köylere giderek araştırmalar yaptığını söyleyen Karaokçu, araştırmaları sırasında köylerde konuşulan Kıbrıslı dilinden çok etkilendiğini, bu lehçenin zaman aşımına uğrayarak değişmeye başladığını fark ettiğini kaydediyor. Bazı kelimelerin kullanılmamasından ve unutulmaya yüz tutmuş olmasından dolayı Kıbrıs Türkçesinin hatırlanması için "Gız Mustafa"yı zor olmasına rağmen, Kıbrıslı diliyle yazmayı kararlaştırdığını söylüyor.

"Gız Mustafa'yı uçarken görenler var"

Kitapta anlattığına göre Karaokçu, araştırma yaparken Akdoğan'a gidiyor ve orada eski TMT komutanı emekli öğretmen Ramadan Karaca ile Gız Mustafa'yı konuşuyor. Karaca, "Aslında Gız Mustafa'yı rahat bırakmak lazım" desede ilginç bir olayı anlatıyor: "Gız

Mustafa'yı köyde uçarken görenler var. Bende bunun üzerine soruyorum Mustafa'ya 'gerçek midir bu?' diye, o da cevap veriyor. 'Beni periler koltuklarımda tuttular ve götürdüler.' Periyi şeytani kim görür bilmem ama yerden bir buçuk metre yukarıda görmüşler kendisini."

"Sana bir şey yapmazlar, sadece besmele çek"

Mustafa ile bir süre aynı evde yaşayan Fevzi Altınçekiç de Mustafa için şunları söylüyor: "Çok titiz biriydi. Yere bir ekmek parçası düşse hemen alır 'günahtır' derdi. Birlikte kaldığımız için bana hikâyelerini anlatır 'Sen nasıl böyle sinemaya gidersin de perdede film şeridi halinde görürsün, bende insan hayatının geleceğini öyle görürüm' derdi. 'Onun için gece beni görürsen korkma, sana bir şey yapmazlar, sadece besmele çek' diye beni uyarırdı."

Gız Mustafa, Şenol Uzunkoşar'ı da uyarılmış. Çocukluğunu Mustafa'nın yanında geçiren Şenol Uzunkoşar kitapta olayı şöyle anlatıyor: "Gız Mustafa 15 Temmuz darbesinin olacağını biliyordu. 14 Temmuz'da beni ve kardeşimi uyardı 'yarın işe gitmeyin' diye. Kardeşimde 'yok usta iyi para verir, ben gideceğim işe' deyince, Gız Mustafa 'ben sana o parayı veririm gitme' dedi. Gız Mustafa'nın aslında söylemek istediği, felaketin geleceğiydi ama açık açık söyleyemezdi bazı şeyleri, bu yüzden anlatmaya çalışırdı bize" diyor. 1974 yılında harekât sırasında, Mustafa, "Kimse köyünden kaçmasın," der "ne Aya'ya ne de Kiracıköy'e düşman giremeyecek". Mustafa'ya "niçin?" diye soranlara ise şu cevabı verir: "Kerpiç okudum da gömdüm köyün etrafına." Gerçekten de Gız Mustafa'nın dediği gibi olmuş ve köye düşen hiçbir bomba patlamamış. Bunu Şenol Uzunkoşar şöyle anlatıyor: "Düşen bombalar patlamazdı. Biz çocuktuk. Alırdık kucağımıza birkaç tane köye düşüp patlamamış olan bombalardan, gezerdik." Bu konu ile ilgili Mustafa Kemal Mentşoğulları da, "Asker daha bir iki sene öncesine kadar ovalardan patlamamış bomba topladı. Şu atarlarda patlamayan bombalardan" diyor.

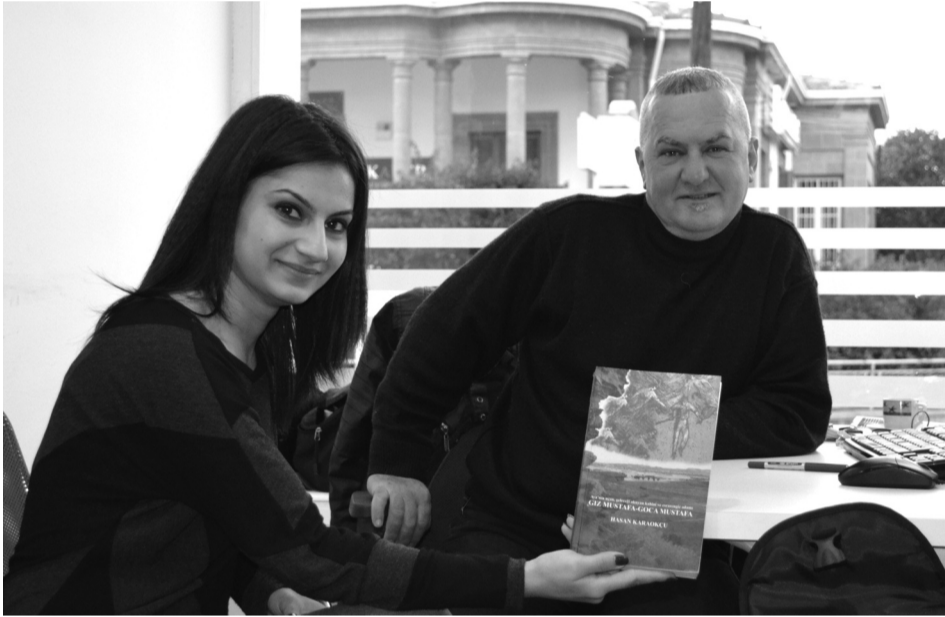
İnsanların geleceğini okurdu

Gız Mustafa'nın insanların geleceğini görmesi konusunda ise, Mustafa'nın komşusu Aya köyü sakinlerinden Behzat Şişik şunları söylüyor: "İnsanların geleceğini okurdu. Doktorun da az olduğu zamanlarda, hasta olan çocukları Mustafa'ya götürürlerdi. Mustafa çocuğa bakar, sonrada istiareye yatarı. Söyledikleri ise hep tutardı. Ama öleceğini ailesine kesinlikle söylemezdi, bir yakınına 5 gün, 10 gün ömrü kaldı diye uyarırdı. Söylediği günde öldürdü". Şişik, "Mustafa olumlu bir şey olacağı zaman da ailesine söylerdi" diyor ve ekliyor: "Her şeyi söylerdi fakat istiareye yattıktan sonra."

Hasan Karaokçu, Gız Mustafa'yı araştırmak isteyenlerin çoğunun başarılı olamadığını çünkü gittikleri yerlerde çektikleri görüntülerin yandığını söylüyor. Örneğin bir arkadaşının, Gız Mustafa'nın belgeselini yapmak için Lefkoşa'dan köye gittiğini anlatıyor. Yolu giderken ve dönerken çekiyor. Köyde görüntüler çekiyor. Fakat Lefkoşa'ya dönüp görüntülere baktığında köye gidiş ve dönüş görüntülerinin olduğunu fakat köyde Mustafa ile ilgili çektiği hiçbir görüntünün olmadığını anlatıyor.

Merak edip soruyorum "Sizin yaşadığınız hiç problem olmadı mı?" diye. Karaokçu yanıtlıyor: "Ben Mustafa'nın bana izin verdiğini düşünüyorum. Bunun dışında yaşadığım ilginç olaylar oldu elbette. Mesela iki defa "kitap hazırdır, artık basabilirim" dedim. Birinde makinemdeki fotoğrafları bilgisayara ilginç bir şekilde kopyalayamadım ve dedim ki herhalde kitabı basmanın vakti değil. İkincisinde de gene farklı bir şey yaşadım. Ama başta da söylediğim gibi Gız Mustafa'nın izin verdiğini sadece kitabı hazırlayabildiğime inanıyorum."

Karaokçu'nun anlattıklarından sonra, haberim için fotoğraf çektilerim dedik, nedendir bilmem belki de bir işaret, 7-8 defa denememize rağmen fotoğrafı çekemedik. Ben 'izin almadığım için çekemiyoruz galiba fotoğrafı' dedikten sonraki deneyimimiz başarılı oldu ve fotoğrafı çekebildik!

Hasan Karaokçu, son kitabı Gız Mustafa-Goca Mustafa'da sıradışı bir hayatı anlatıyor.

DAÜ'nün yeni mezunları "geleceğe hazırız" diyor

Mezuniyet günü geliyor. Şubat ayında mezun olacak olan arkadaşlarımızın hayatlarında yeni bir dönem açılıyor. Üniversitede geçirilen yılların ardından hayatlarıyla ilgili yeni kararlar aşamalarında. Doğu Akdeniz Üniversitesi'nin farklı bölümlerinden mezun olacak dört arkadaşımıza mezuniyet ile ilgili düşüncelerini sorduk. İşte aldığımız yanıtlar.

Semra Ergenç

Berkay Muammer Barutçu (Halkla İlişkiler ve Reklamcılık): Mezun olmak güzel bir duygu ve elinde bir mesleğin oluyor. Genesis IMC Agency reklam ajansında birçok sosyal sorumluluk projesine imza attık. Derslerimizle ilgili pratiklerimizi bu ajansta gerçekleştirdik. Bu sebepten iş hayatına kendimi hazır hissediyorum. DAÜ İletişim Fakültesi yabancı dildeki eğitimiyle İngilizce anlamında güvenimi yerine getirmiştir, yaratıcılığımı geliştirip ikna kabiliyetimi güçlendirmiştir.

Caney Göray (Radyo TV ve Sinema): Mezuniyet farklı bir duygu ve çok heyecan verici. 3.5 yılda mezun oluyorum. Öğrencilik günleri her zaman hatırlanacaktır. Bir dinlenme döneminden sonra, ilk hedefim İstanbul'da yüksek lisans ve bunun içinde hazırım. Radyo TV ve Sinema Bölümü'nün bana çok büyük katkısı var. İletişim sektöründe hiçbir eksikliğimin olmadığı düşüncesindeyim. Bu fakülteden giderken dolu dolu gittiğime inanıyorum.

Bayram Karadavut (Uluslararası Finans): Mezun olduğum için mutluyum. Bu okulu, dersleri bitirip geçmek iş hayatında yeterli olmayacak. İş hayatına hemen girmek kolay değil. Mezun olduk mu bizden çeşitli sertifikalar istiyorlar. Bunlardan biri Sermaye Piyasası Kurulu Sertifikası diye geçiyor. İşveren kendine uygun hangi sertifikaların olduğuna bakıyor ve seni ona göre işe alıyor. Bunun için bu tür sertifikaları gözden kaçırmamak gerekiyor.

Kübra Savrık (Bankacılık ve Finans): Arkadaşlarımdan ayrılacağım için hüzünlüyüm. Şimdiki hedefim yüksek lisans yapmak. Beş yıl önce tercihlerimi yaparken iki bölümde karar kılmıştım. İstedğim bölümlerden bir tanesi bankacılık ve finans bölümüydü. Gelecekteki iş olanaklarını düşünerek tercih ettim ve severek okudum. Bankacılık ve finans bölümünün iş olanakları çok fakat lisans eğitiminin yeterli olmaya-çağını düşünüyorum. Bu yüzden yüksek lisansın şart olduğunu söyleyebilirim.

DAÜ'de basketbol şöleni

Basketbol Uluslar Kupası'nda kadınlar ve erkeklerde Türkiye takımları birinci oldu.

Alican İşler

Doğu Akdeniz Üniversitesi tarafından her yıl düzenlenen Basketbol Uluslar Kupası (Basketball Cup Of Nations) bu sene de nefesleri kesti. Birçok milletten öğrencileri buluşturan turnuvaya ilgi yoğundu.

9 Aralık'ta başlayan turnuvaya erkekler kategorisinde 16 takım, kadınlarda 6 takım katıldı. Yoğun ilgi gösterilen turnuvada çekişmeli maçlar oynandı. Turnuva, 18

Aralık'taki final maçları ve kupa töreni ile son buldu.

Turnuvada Türklerin gecesi

Turnuvada kadınlarda ve erkeklerde Türkiye takımları birinci oldu. İki senedir bu kupayı alan kadın Türk takımında gelenek bozulmadı. Final maçında Nijerya ile karşılaşan Türkiye ilk periyota biraz tutuk başladı. Nijerya 10 sayı atarken Türkiye 6 sayı üretebildi. Başa baş geçen ikinci periyot 13-13 sona erdi.

Son çeyrekte toparlanan Türkiye maçı 17-13 kazanarak kadınlarda birinci oldu.

Erkekler kategorisinde geçen sene kupayı alan Türkiye takımı bu sene de finaldeydi. Türkiye basketbol takımı rakibi olan Filistin karşısında ilk periyottan itibaren oyunun üstün tarafıydı. İlk periyot 13-8 tamamlandı. İkinci periyotta karşılıklı sayılarla 26-21 Türkiye'nin üstünlüğü ile sona erdi. Son periyota rahat giren Türkiye takımı maçı 38-28 aldı ve kupanın sahibi oldu.

Kadınlarda üçüncülük KKTC'nin

Kadınlarda üçüncülük maçı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti ile Kazakistan arasında oynandı. Kuzey Kıbrıs'ın 20 sayı attığı maçta Kazakistan 6 sayı üretebildi ve üçüncülük Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti takımının oldu.

Erkekler üçüncülük maçı da Kuzey Kıbrıs ile Nijerya arasında oynandı. İlk çeyrek 10-13 KKTC'nin üstünlüğü ile bitti. İkinci çeyrekte daha üstün olan taraf Nijerya takımı oldu ve ikinci çeyrekte 33-17'lik bir fark açıldı.

Futbol tenisçilerine plaket

Basketbol Uluslar Kupası'nın kapanış töreninde, 11-15 Aralık tarihleri arasında İstanbul'da düzenlenen Avrupa Futbol Tenisi Şampiyonası'nda DAÜ'yü temsil eden sporculara, Spor İşleri Müdürlüğü tarafından birer plaket verildi. Avrupa Futbol Tenisi Şampiyonası'nda teklî kadınlar kategorisinde Ayşe Muğlacuma ikinci oldu. Muğlacuma ayrıca Sıdika Nurtunç ile beraber ikili kadınlar kategorisinde de Avrupa üçüncülüğünü kazandı. Şampiyonanın karışık kategorisindeyse Talat Şentürk, Ayşe Muğlacuma ve Süleyman Devocioğlu üçüncü oldular. DAÜ'den şampiyonaya katılan diğer sporcular ise Makbule Nurtunç, Gizem Yahat ve Mehmet Aksunlar idi.

Üçüncü çeyrekte de oyun disiplininin kopmayan Nijerya son çeyrekte 22 sayılık bir fark açarak maçı 50-28 kazandı ve üçüncü oldu.

"Bana bir şeyler oluyor"

Aybeniz Küzeci

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) Tiyatro Topluluğu, DAÜ'nün en eski topluluklarından biri. 2 yıl önce kapanma aşamasına gelen topluluğu Kuzey Kıbrıs'ın önde gelen tiyatrocularından İlke Susuzlu ayağa kaldırmış. Susuzlu'nun kulübün danışman hocası olması ile birlikte kulüp son bir yılda dört oyun çıkarmışlar.

Kulübün başkanı Cüneyt Karaçoban, kaliteli ve iddialı oyunlar sahnelemek istediklerini, bu yüzden sıkı çalıştık-

larını ifade etti. Karaçoban, topluluğun ekibi Berru Sallabaşoğulları, Zuhâl Bakımcı, Gamze Karabel ve Ali Dinç ile birlikte topluluğun işlerini yürüttüklerini, ayrıca amaçlarının çıkarılan oyunlarla hem güldürüp hem de düşündürmek olduğunu vurguladı. 2013-2014 Eğitim Öğretim Yılı'na da hızlı bir giriş yapan DAÜ Tiyatro Topluluğu 'Bana Bir Şeyler Oluyor' oyunuyla perdeyi açtı. Oyunun yönetmeni İlke Susuzlu, "Bu oyun aslında bir iç hesaplaşma, kendimizle sevdiklerimizle komşularımızla kısacası

Kulübün başkanı Cüneyt Karaçoban kaliteli ve iddialı oyunlar sahnelemek istediklerini söylüyor.

herkesle. Aslımıza dönmemiz için yazılmış bir oyun" diyor. Oyunun yazarı Yılmaz Erdoğan'ın hümanist bir pencereden bakıp sevginin esas olduğunu vurguladığını söyleyen

Susuzlu, "Sıradan insanları kimse dinlemez, oysa misyonunuz olduğu zaman el öpenleriniz, ayağa kalkanlarınız bile çoğalıyor. Bu yüzden bana bir 'şeyler oluyor' diyor.

Konferanslarla bilgi aktarımında bulunuyorlar

Alican İşler

Doğu Akdeniz Üniversitesi (DAÜ) Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Kulübü çalışmalarına ara vermeksizin devam ediyor. Kulüp 19 Aralık'ta organize edilen konferans ile öğrencilerden tam not aldı. Dr. Mehmet Hilmi Eren tarafından verilen "PDR ve Psikoloji Çalışanları İçin Özel Eğitim Ve Özel Yetenekli Çocuklar" adlı

konferansa ilgi yoğundu. Rauf Raif Denктаş Kültür ve Kongre Merkezi'nde yapılan konferansta "özel eğitim gerektiren birey kimdir; özel eğitim nedir; özel eğitime muhtaç çocuk kimdir" gibi konular işlendi. Kulüp başkanı Safa Ok bundan sonra da bu tür konferansların devam edeceğini söyledi. Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik

Kulübü 2004'te kurulmuş olup, kulüp faaliyetlerine aktif olarak 2005 yılında başladı. O günden itibaren çok sayıda konferans düzenledi. 2012'de üç gün süren Geşalt Günleri yapıldı. Geçen sene birincisi organize edilen DAÜ Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Kongresi 250 öğrencinin katılımıyla gerçekleşti.

Kulübün bu seneki ilk faaliyeti 19 Aralık'ta düzenlenen PDR ve Psikoloji Çalışanları İçin Özel Eğitim

Ve Özel Yetenekli Çocuklar Konferansı idi. Kulüp 2013-2014 Bahar Dönemi'nde DAÜ Psikolojik Danışmanlık ve Rehberlik Kongresi'nin ikincisini düzenlemeyi planlıyor. Kulüp başkanı Safa Ok, konferanslar aracılığıyla öğrencilere psikolojik danışmanlık ve rehberlik alanında bilgi aktarımında bulunmayı hedeflediklerini söylüyor. İlgilenenler kulübe facebook'taki daupdrkulubu sayfası üzerinden ulaşabilirler.

Habere gittik, bir de baktık haber olduk

Gündem gazetesinin çalışanları olarak yoğun bir güz dönemi geçirdik. Finaller haftası başlamadan Gündem ekibi olarak "haber yapmak için Girne'yi gezelim" dedik. Sıra-sıyla Mavi Köşk, Girne Kalesi, Girne Limanı ve Bellapais Manastırı'nı gezdik. Aslında amacımız gittiğimiz bu tarihî mekânların haberini de yapmaktı fakat gezi dönüşünde bir de baktık ki biz gayet iyi gezmışiz ama elimizde hiç haber yok.

Yok böyle bir ızdırıp!

Beste Kadan, İlayda Bacak

Çağımızın hastalığı olan boyun fitiğine sıkça rastlarız. Bir hapsizlikle bile ortaya çıkabilen ve dağ gibi adamı bile kendi başına iş yapamaz hale getiren bir omurilik sorunudur boyun fitiği. Masa başında ve bilgisayar karşısında geçirdiğimiz fazla zamanlar, boyun ağrılarımızı tetiklemektedir. Bu itici ağrıların kökeninde çoğu zaman boyun fitiği yer almaktadır.

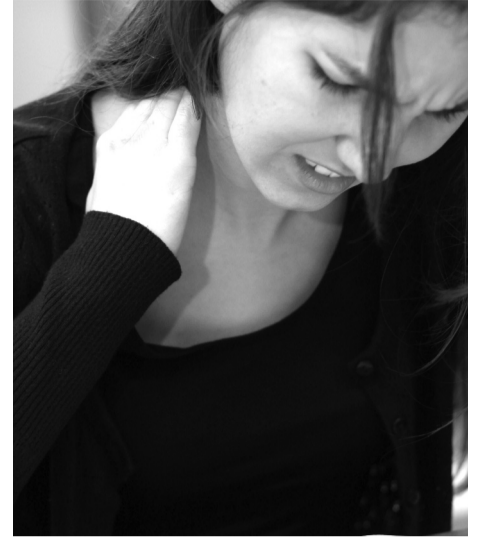
Boynumuzdaki 7 adet omur boynumuzu hareket ettirebilmemizi sağlar. Disk denilen bu hareketli kısımlar içinde jöle kıvamında sıvıların bulunduğu yastık şeklindeki bu kırık yapılar, omurların birbirine temas etmesini ve içinde kablo benzeri tel tel geçen sinirlerin zedelenmesini engeller. Fıtık, bu kırıkdağın darbe veya uzun süreli ters hareketler sonrası zedelenmesi ya da yer değiştirmesi sonucunda boyuna ya da kollara giden sinirlere baskı yapması sonucunda

oluşur.

Sonuç olarak, bir sabah yataktan kalktığımızda, "eyvah boynum tutulmuş" diyorsanız, lakin o tutulma ağrı hissi giderek artıyor ve bir hafta sonunda boynunuzda başlayan ve kürek kemiğinize saplanan, oradan da sinsice kolu-nuza ve en nihayetinde el parmaklarınıza uzanan bir ağrı seli akıyorsa vücudunuzdan, endişelenmeyin ve diyeceklerimize kulak verin: Ağır çantalar en büyük düşmanınızdır. Masa başında uzun vakit geçirmeyi bırakıp kendinize kısa molalar verin. Annelerin dediği gibi ıslak saçlarımızla dolaşmayın. Masa başında dik, kendinize güvenerek oturun. Sırt desteğinizi arkanızda tutmayı unutmayın. Kollarınızı koyabileceğiniz destekli bir sandal-ye bulun. Sakin olun ani ve sert hareketlerden kaçın.

Yaşamamızı zorlaştıran sorun: Bel fitiği

Aynı kökenden gelen başka bir ağrı türü de bel ağrılarımızdır. Bel fitiği, insanların vücutlarını bilgisizce ve acımasızca kullanmalarının sonucunda ortaya çıkan fiziksel bir hastalık. Beli-mizde bulunan beş adet omur kemiğinin üzerine vücut ağırlığının binmesinden kaynaklanıyor. Ayakta yürüyebilme yetisinin

insanoğluna getirdiği faturalardan birisi. Otururken belde, ayakta iken kaval kemiğinde, yer yer de ayak bileğinde dayanılmaz acılar veren ve uyuşukluk hissi uyandıran bir illet. Geceleri ağrılar son raddeye ulaşır, uyunurken bile zihninizin bir kısmının uyanık kalarak ağrıyla meşgul olmasına, hep bel ağrısı temelli rüyalar görmeye, herhangi bir yerde on dakika oturunca vücudunuzun kasılıp kalmasına, yengeç gibi yan yan yürümenize sebebiyet veren, çoğu zamanda dönemeyip bir noktada kalmanıza sebep olan bir hastalık türü.

Bel fitiğinden korunmanın yolları

- Soğuktan korunun ve ne yaparsanız yapın üşümeyin
- Kilo durumunuz gerçekten çok ama çok önemli. Fazla kilolar hareketlerinizi kısıtlayarak bel fitiğine neden oluyor.
- Yatma pozisyonunuz da önem taşıyor. Nasıl rahat yatabiliyorsanız öyle yatın diyemiyoruz. Mesela yüz üstü yatmak inanılmaz işkence ama yan dönüp bacaklarınızı hafif kırarsanız ağrısız uyku süreniz biraz daha artabiliyor.
- Uyandıktan sonra hemen yataktan çıkmaya çalışmayın. Hafif titretme hareketleriyle ayaklarınızı ve bacaklarınızı mümkün olduğunca hareket ettirin; hatta yapabiliyorsanız bacaklarınızı karnınıza doğru çekin. Bu hareketler ağrılarınıza iyi gelebilir.
- Ağır yük kaldırmayın. Bel fitiğinin, genel olarak erkeklerde en fazla araba itme, kadınlarda halı çırpma ve kontrolsüz çocuk kucaklamadan kaynaklandığını unutmayın. Mümkün olduğunca yavaş hareket edin.

Ş
i
i
R
S
A
N
D
I
Ğ
I

PORTAKALIN MASALI

Hayat bardağı taşınmış bir portakal suyu
Ve çalkalanmadan
Ve öylesine konulmuş tortusu ile

Hayat, suyu sıkılmış bir portakal
Ve acımadan
Ve öylesine korunmuş, incitilerek

Hayat, keskin bıçaklarla soyulmuş bir portakal
Ve aldırmadan
Ve öylesine açılmış derin yarıkları ile

Hayat, portakallığını bilemeden çürümüş bir portakal
Bekletilmişliğin acısıyla
Filedan çıkmayı bekleyenlerin sonucusu

Engin Aluç

SIYAH GECELER

önce sevdalar geldi
sonra yıldızlar indi soframa
ardından sen geldin
beraber ortak olduk bu sevdaya
sonra kara bir bulut indi üzerimize
önce seni aldı ellerimden sonra yıldızları
benki her acıya gülerken seninle
ağlamaların içerisinde buldum kendimi
sonra bir olup o kara bulutla
kahkahaların karıştı göz yaşlarına
bense ölürdüm satılmış her bir gülümsemene
dönmeni beklediğim o her gecenin sabahında
yorgun gözlerle seyredirdim hayalini
şimdi siyah akıyor göz yaşlarım
gecelere karışıyorum sen gittin gideli
ben her gün bir adım daha ölüyorum..

Serdar İşler

SEVDAYA MAHKUM

Kalp çalmak suçundan
Ağırlaştırılmış sevdaya çarptırıldım
Savunma istediler
"Can evimden vurdu" dedim
"Hangi silahla?" dediler
Gözlerini gösterdim
"Nefsi müdafaa yok" dediler
"Kurtuluşum yok mu?" dedim
"Temyiz yolu kapalı" dediler
"Neden?" dedim
"Unutma" dediler
Sevdadan yargılananlar
Bu davadan kurtulamazlar

Narin Demirci

İletişim: gundem@emu.edu.tr

En Sonunda

Uyursun
Saniyeler, dakikalar, saatler geçer
Uyursun
Gözlerini açtığında
Yeni bir sayfa açılmıştır hayat kitabında
Aşk yazarsın sayfaya
Sağlık, mutluluk, huzur yazarsın
İstersin ki ne yazdıysan
Onu yaşayasın
Uyursun
Saniyeler, dakikalar, saatler geçer
Bir ömür geçer
Uyandırdığında geldiğini anlarsın
Kitabın sonuna
Fakat
Her ne kadar kalın olsa da
Her kitap bitecek birgün
En sonunda

Uğurcan Taşdelen

Bunları biliyor musunuz?

- © Ağlamak, göz sağlığı için çok iyidir. Çünkü gözlerinizdeki bütün mikropları göz yaşı ile atarsınız.
- © İnsan vücudunda cildin her santimetre karesinde yaklaşık 32 milyon bakteri yaşıyor. Bunların büyük çoğunluğu zararsızdır.
- © Takıntısı olan insanlar, sıkıntılarını içlerine atıp her şeye rağmen güçlü duran zekâ ve duygusal IQ'ları yüksek insanlardır.
- © Bebekler, kadın sesini erkek sesine tercih etmektedir. Bu yüzden, istemsiz de olsa bebeklerle konuşurken sesinizi inceltirsiniz.
- © Beyniniz, hiç görmeseniz bile biri sizi izlediğinde size sinyal gönderir. Uyunurken bile biri sizi izlerse beyniniz sizi uyarır ve uyanırsınız.
- © Kullanmadığınız TV'yi kapatın çünkü elektrikli aletler bekleme modundayken %25 elektrik tüketir.
- © Müzik dinlemek kronik acıyı ve depresyonu azaltır.
- © Soğuk bir odada uyumak kabus görme ihtimalini artırır.
- © Zeki insanlar az uyur ve hayatı daha az önemserler. Ancak buna rağmen hızlı düşünme ve olayları en kısa yoldan çözmede çok daha iyidirler.

Gündem

SAHİBİ

Doğu Akdeniz Üniversitesi adına
Rektör Prof.Dr. Abdullah Y. Öztoprak

DANIŞMA KURULU

Prof.Dr.Süleyman İrvan
Doç.Dr. Hanife Aliefendioğlu
Yrd.Doç.Dr. Pembe Behçetoğulları
Yrd.Doç. Dr. Metin Ersoy

YAYIN YÖNETMENİ

Ayça Atay

GRAFİK TASARIM

Mehmet Tok

FOTOĞRAF EDITÖRÜ

Mert Yusuf Özlük

TÜRKÇE BÖLÜM EDITÖRLERİ

Aybeniz Küzeci
Semra Ergenç

MUHABİRLER

Alican İşler
Batuhan Çitemel
Deniz Katman
Dilara Atamuradova
Emel Doğan
Erkan Burak Sevinç
Mustafa Bafli
Mustafa Ersin Kılıç
Narin Demirci
Nur Başar
Uğurcan Taşdelen

FOTO MUHABİRLERİ

Fırat N. Güner

KATKIDA BULUNANLAR

Doç.Dr.Hanife Aliefendioğlu
Beste Kadan
Cefer Mensimi
İlayda Bacak
Mehmet Akif Yıldız

Doğu Akdeniz Üniversitesi
İletişim Fakültesi
Tel: 0392 630 16 42

E-posta: gundem@emu.edu.tr

DAÜ Basımevi'nde
basılmıştır